

**Arany-,
Gyémánt-,
Vas-, Rubin- és
Platinadiplomások
2019**

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Készült a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Központi Tanulmányi Hivatalának Oklevél Csoportja gondozásában 230 példányban.

A kitüntetettek életútját csak fő vonalakban ismertettük. Ehhez azokat az adatokat használtuk fel, amelyek a karokhoz benyújtott kérelmekben szerepeltek.

A kéziratot zártuk: 2019. április 17-én

Összeállította: Aczél Annamária, Zoltai József

Kiadványtervező: Rumi Tamás

ISSN 2063-3459

Tartalomjegyzék

Dékáni köszöntő – 5

Villamosmérnöki és Informatikai Kar jubileumi diplomásai 2019 – 7

BME értékmegőrző tevékenységek – 215

Tisztelt Kitüntetett Kollégáim!

Évtizedes kedves hagyomány egyetemünkön a jubileumi díszoklevelek adományozása egykori hallgatóinknak. Az arany-, gyémánt-, vas- és rubinoklevelek mellett az olvasó kezében lévő kis könyvet is átnyújtjuk volt diákjainknak, melyben a benyújtott szakmai életrajzok feldolgozásával összeállítottuk a karunkon 50, 60, 65 és 70 évvel ezelőtt mérnöki oklevelet szerzett hallgatók életútját, munkásságát bemutatni hivatott kiadványt. A kiadvány lapjain keresztül jubileumi diplomázóink visszapillanthatnak a múltba, „találkozhatnak” a régi évfolyamtársakkal, és előcsalogathatók a közös emlékek is.

A Kari Tanács 2019-ben a Villamosmérnöki és Informatikai Karon 1 rubin-, 5 vas-, 23 gyémánt- és 168 aranyoklevél, valamint 6 emlékoklevél adományozásáról döntött. A kitüntettek szakmai életrajzait oklevélfajták szerint csoportosítottuk.

Az, hogy a 2019. évben a karon 203 egykori hallgatónk nyújtotta be szakmai életrajzát és kérte jubileumi díszoklevél adományozását, bizonyítékul szolgál arra, hogy mindannyiuk szívében máig helye van a Műegyetemnek, a Villanykarnak, örömmel emlékeznek vissza a régi falak között eltöltött egyetemi évekre, egykori évfolyamtársaikra, oktatóikra. A Műegyetemhez való kötődésüket szintén bizonyítja, hogy a szakmai életrajzok olvasása közben nem egy esetben találoztunk olyan sorokkal, amelyekben régi egyetemi emlékek kerültek elő, valamint hála és köszönet rejlett egykori oktatóik iránt, akik segítették pályafutásuk elindítását, szakmai ismeretekkel, valamint szellemi és emberi értékekkel gazdagították Önöket.

Volt hallgatóinkkal való kapcsolattartást szolgálja a www.alumni.vik.bme.hu honlap is, ahol híreket olvashatnak a kar kiemelt rendezvényeiről, de segítséget nyújthat a hálózat az öregdiák találkozók szervezésében is.

Tisztelt Kitüntetettek!

Őszintén reméljük, hogy jelenlegi és jövőbeli hallgatóink is az Önök nyomdokait fogják követni, és munkásságukkal, tevékenységükkel hasonlóképpen öregbítik egyetemünk és karunk hírnevét, mint azt Önök is tették. Ezzel a kötettel szeretnénk emléket hagyni alkotó tevékenységükről a jövő nemzedéknek, és megköszönni, hogy hűek maradtak a Műegyetemhez és a Villanykarhoz.

A Villamosmérnöki és Informatikai Kar Kari Tanácsa nevében tisztelettel köszönti Önöket:

Budapest, 2019. május 28.

Dr. Jakab László

dékan

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

2019-ben jubilálók betűrendben

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Rubindiploma

12 Kovács Ferenc István

Vasdiploma

13 Csenár Imre

14 Dr. Gábor Emilné Szirmai Katalin

15 Mărginean Gheorghe

16 Szécsényi László

17 Dr. Weingart Ferenc

Gyémántdiploma

18 Antal István

19 Dr. Csurgay Árpád István

20 Erdőkürti Zoltán

21 Dr. Földes András

22 Gertler János

23 Dr. Göbl Nándor

24 Kalapos János

25 Kiss József

26 Dr. Kovács Ferenc

27 Márkus Piroska (Nagy Józsefné)

28 Mazgon Sándor

29 Nádas Mátyás

30 Németh Lehel

31 Reichardt Sándor

32 Sebők Ferenc

33 Dr. Seres György

34 Stiedl László

35 Szabó Miklósné Kanizsay-Karg Éva

36 Dr. Szilágyi Béla

37 Dr. Telkes Zoltán

38 Dr. Tóth Endre

39 Váradi József

40 Zakar István

	Aranydiploma		
41	Apáthy István	72	Degrell László
42	Asztalos Károly	73	Deres György
43	Asztalosné Gótz Ilona	74	Doskar Balázs
44	Bágyi István	75	Falvi László
45	Bakos Ferenc	76	Farkas Attila
46	Dr. Bálint Lajos, PhD	77	Farkas József
47	Dr. Balogh Barnabás	78	Fehér György
48	Balogh István	79	Fekete Erzsébet (Téglás Imréné)
49	Bánhidyné Dr. Szlovák Éva	80	Fonódi János
50	Dr. Bányainé Majoros Erzsébet	81	Fürj Zsuzsanna (Szalay Zoltánné)
51	Dr. Bányász Csilla	82	Gál Józsefné (Komancsik Emília)
52	Dr. Barth Albert	83	Garai Kálmán Péter
53	Béky Endre	84	Dr. Gáspár József Zoltán
54	Benkő Tiborné	85	Gerecs László
55	Dr. Bibok György	86	Gergely László
56	Bognár Lajos	87	Gerlaki István
57	Borai Tamás	88	Gidai Attila
58	Bozsó Sándor	89	Gidai János
59	Dr. Buzás Ottó	90	Gyengő István
60	D.I. Cseh Ildikó	91	Györösi Julianna
61	Czuczor József	92	Hajdu István
62	Dr. Cser József	93	Dr. Hajdu László Bálint
63	Cseresnyés Géza	94	Hajdu László Bálintné dr. (Czeplédi Magdolna)
64	Csiszár Anna	95	Halász Erzsébet
65	Csizinszky László	96	Dr. Hanák Péter
66	Csizmadia Lehel	97	Hanusovszky András
67	Dr. Csopaki Gyula	98	Hárságyi Péter
68	Csuday András	99	Hecks Ferenc
69	Csuka Imre	100	Hernádi János
70	Dabas Klára	101	Holló Előd
71	Deák Sándor	102	Holodnyák Péter

103	Dr. Honi Géza	135	Majtényi László
104	Hornyák Károly	136	Markovits Tibor
105	Horváth Endre	137	Mészáros Gyuláné Viola Katalin
106	Dr. Hronszky Imréné	138	Dr. Mezey Gyula
107	Huba Zoltánné Asztalos Zsuzsanna	139	Mihalik Béla
108	Ivanics Gyula	140	Dr. Molnár Pál
109	Jahn László	141	Dr. Nádain Tamásné
110	Jakab László	142	Nádasi János
111	Jákó Gábor	143	Dr. Nagygyörgy Gábor
112	Juhász Endre	144	Nagygyörgy Imre
113	Juhász Gyula	145	Németh Lajos
114	Juhász József	146	Nervetti Károly
115	Katona Ferenc	147	Nyirjesy Gyula
116	Kende Mária (Belle Csabáné)	148	Oszlányi-Salacz Iván
117	Kiss István	149	Pallós Péter
118	Kiss László	150	Pánczél István
119	Kiss Ottó	151	Pelei Attila János
120	Kiss Tamás	152	Pethő István
121	Klug Nándor	153	Pleininger József
122	Dr. Koblinger László	154	Poór Miklós
123	Komjáthy István	155	Rácz György Pál
124	Komlós György	156	Rácz Mátyás
125	Dr. Kondorosi Károly Rudolf	157	Radnai Rudolf
126	Kovács Gábor	158	Dr. Radványi András György
127	Kovács Julianna	159	Radványiné Novotny Olga
128	Lelkes László	160	Raits István
129	Lénárd László	161	Dr. Risztics Péter Károly
130	Lencsés Ferenc	162	Rónai Miklós
131	Lente Mária	163	Rupprich Péter
132	Lőrincz Csaba Imre	164	Salát Pál
133	Madocsai Attila	165	Sándor György
134	Majoros Gábor	166	Sáros Csaba

167 Seszták Emil
168 Dr. Simándi Péter Pál
169 Sinkovics Mihály
170 Soltész István
171 Stankovicsné dr. Henczl Ilona
172 Stéger Andrásné
173 Sugár András
174 Szabados Károly
175 Dr. Szabó Antal
176 Szakács István
177 Szakály Mátyás
178 Szalay András
179 Szalay Péter Ferenc
180 Szászné Román Éva
181 Szendrényi Zoltán
182 Szijártó Miklós Jenő
183 Dr. Szirtes László
184 Szlabey Géza
185 Szoboszlai Endre
186 Sztupinszki László
187 Szűcs Ferenc
188 Szűcs György
189 Takács László
190 Tasnádi Katalin
191 Dr. Temesvári Zsolt
192 Tolnai Ferenc
193 Tomai Gyöngyi
194 Dr. Tóth Alpár
195 Tóth László
196 Török Béla
197 Vancsura Zsolt
198 Várkonyi-Vauver László

199 Vass Sándor
200 Veigl Mihály
201 Vida Zsolt
202 Dr. Vitéz Bátor
203 Vojnár László
204 Zarándy István
205 Závodszy János
206 Zentay Zoltán
207 Zöld Sándor
208 Zöldné Roska Marietta

Emléklap

209 Aladics László
210 Bárány Istvánné
211 Dr. Borsi Lőrinc
212 Gerencsér Ferenc
213 Dr. Molnár Lajos
214 Németh Géza

Kovács Ferenc István

1925-ben született Kapuváron

1999-ben arany-, 2009-ben gyémánt-, 2014-ben vasoklevelet kapott. 1949-től az ÁVESZ kapuvári üzemvezetőségén, majd a salgótarjáni igazgatóságán dolgozott. 1952-től a NIM Villamosenergiaipari Igazgatóságán már a 100 kV-os hálózat fejlesztésében és rendszerüzemviteli feladatok megoldásában vett részt. 1956 nov.1.-én az Igazgatóság Forradalmi Bizottsága a budapesti villamosenergiaellátás folyamatossága érdekében Győrbe küldte a Dunántúli Nemzeti Tanács ülésére ahol sikerült megoldani a folyamatosság fenntartását. 1963-ban a Magyar Villamos Művek megalakításában a Hálózati Igazgatóság megszervezésével és vezetésével volt részes. Elindította a hálózatrendszer fejlesztésének és üzemvitelének korszerűsítését. Az ezekhez szükséges gépek és készülékek vonatkozásában szoros kapcsolatot alakított ki az erősáramú gyártóiparral, melyek közül később a Kábelgyár Felügyelő Bizottságának tagja a Ganz gyárénak pedig társelnöke lett. Egyetemünkön 1971-ben a másodéves szakmérnökhallgatók egyik tárgyát adta elő, valamint vizsgabizottságokban is közreműködött. Többször adott elő a Mérnöki Továbbképző Intézetben is a zárlati teljesítmények korlátozásáról. Ebből a tárgykörből szabadalma is van. A MEE-ben 1963 és 1989 között az Intéző Bizottság tagja, 1980-1990-ben a Villamosenergia Szakosztály elnöke, 1971-1992 között a Villamosság felelős szerkesztője. Az Elektrotechnika Szerkesztőbizottságának több mint 30 évig volt tagja, jelenleg az Egyesület tb. alelnöke. Tagja volt a CIGRE magyar nemzeti bizottságának, valamint 1979-1989 között az UNIPED Distribution Study Committee-nek. A hálózatfejlesztés problémáiról sok előadást tartott belföldön, külföldön Ausztriában, Németországban és a Transelektro szakmai rendezvényein. Ezek, valamint a hálózati fejlesztéseknek a MEE-ben rendszeresen vitára bocsátott lépései jelentős társadalmi elismerést hoztak neki. 1989-ben ment nyugdíjba. 1991-ig az MVM szakértője ezután a bécsi Verbundplan konzulense, majd 2006-ig a Magyar Energhiahivatal munkatársa volt. Megkapta a MEE Elektrotechnikai Nagydíját, a Zipernovszky, a Déry, a Bláthy díjakat, a MTESZ díjat. Az állami elismerése visszafogottabb volt, a rendszerváltás után viszont megkapta a köztársasági elnöki 1956-os Emléklapot, az MVM-től pedig a Ronkay plakettet. Szakirodalmi tevékenységét több mint 60 szakcikk, társszerzőkkel írt könyv és jegyzet valamint a Műszaki Kiadó Nívó Díja fémjelzi. Az Egyetem Szenátusa **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csenár Imre

1930-ban született Röjtökmuzsajon.

2004-ben arany-, 2014-ben gyémántdiplomában részesült.

Kezdetben Győrött az ÉDÁSZ Vállalat Üzemviteli Osztályán dolgozott és a hálózati üzembiztosok ügyeit intézte. 1954-ben hozták létre az áramszolgáltatóknál a Körzeti Diszpécser Szolgálatokat (KDSZ), ahova 1955-ben áthelyezték beosztott mérnöknek. Ezt a szolgálatot 1992-ig, nyugállományba vonulásáig látta el. A KDSZ-ben kezdetben az alkoooperációs erőművek irányítását végezte. A hálózatok üzemirányításához ki kellett fejleszteni egy hírközlő hálózatot, LB vonalakat az alállomások és üzemigazgatóságok felé. Ezt a 60-as években sikerült megfelelő szintre fejleszteni. 1968-tól 25 éven át a Győri KDSZ aktívan részt vett az osztrák-magyar energiacsere lebonyolításában. A két rendszer miatti 20 kV-os összefogási tilalmak állandó odafigyelést kívántak. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagjaként rész vett a Hálózati feszültségviszonyokat feldolgozó, a Villamos energia korlátozások és az Üzemirányítás telemechanizálása munkabizottságokban. A vállalat megbízta a Magyar Elektrotechnikai Múzeummal való kapcsolattartással is. Ennek során még nagyon sok dolgot sikerült megmentenie az áramszolgáltatás régi eszközeiből. A gyűjtemény egy része állandó kiállításra került Győrött az RT igazgatósági épületében, a lépcsőházakban lévő vitrinekben.

Munkásságát Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el. 2000-ben megkapta a MEE Győri Területi Szervezete által alapított Czigány Béla szakmai díjat.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gábor Emilné Szirmai Katalin

1930-ban született Budapesten.

2004-ben aranydiplomában részesült.

1953 őszétől, elvégezve Egyetemünk Villamosmérnöki Karán a Híradástechnikai szakot, 13 éven át a Beloianisz Híradástechnikai Gyárban dolgozott. További munkahelyei a BUDAVOX Külkereskedelmi Vállalat, a Számítástechnikai Koordinációs Intézet, az Országos Műszaki Információs Központ és Könyvtár és az OMEX Kft. voltak. Ez utóbbiaknál híradástechnikai és számítástechnikai berendezések exportjával és importjával, majd online adatkeresés kül- és belkereskedelmével foglalkozott, az utolsó években már nyugdíjasként. Idegen nyelvekből négy szakmai vizsgát tett: angol, német és spanyol nyelvből felsőfokút, francia nyelvből középfokút.

Munkásságát a Kohó- és Gépipari Minisztérium Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerte el.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mărginean Gheorghe

1930-ban született Crăciunelu de Jos-ban (Románia).

2004-ben arany-, 2014-ben gyémántdiplomában részesült.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán megszerezve kitüntetéses villamosmérnöki oklevelét, visszatért Romániába. 1963 és 1966 között posztgraduális képzésen vett részt a Bukaresti Műszaki Egyetem Közgazdaság-Technika szakán, 1966-ban gazdasági mérnök oklevelet szerzett. Szakmai ismereteit és a magyarországi elektrotechnikai üzemekben szerzett tapasztalatait a Román vasútvonalakon használta fel a villamos vontatás bevezetésére. Szakmai tevékenységét az Arad Podgoria Területi Vasútnál fejtette ki, és amikor a Román Állami Vasút fő vonalain bevezették a villamosáram használatát, Romániában az első villamosított vasúti szakasz vezetője volt a Brassói-Predeál vasútvonalon. 1966-tól 1978-ig az Electroprecizia Săcele (Hétfalusi) üzemtervezési, műszaki ellenőrzési és szervezési részlegén művezetői állást töltött be. Ezt követően 1986-ig az Autocamioane Braşov üzem tervezési és szervezési részlegén irodavezetőként tevékenykedett. 1990-ben a Brassói Vasúttól vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szécsényi László

1932-ben született Budapesten.

2004-ben arany-, 2014-ben gyémántdiplomában részesült.

Pályája első két évében a VERTESZ létesítményi mérnökeként tevékenykedett. 1956-ban került az ERŐTERV állományába, ahol 1993-ig, nyugállományba vonulásáig tevékenykedett. Kezdetben önálló, majd vezető tervezőként, később a Hálózati Osztály vezetőjeként, illetve főosztályvezetőként végezte munkáját. Erőművek és alállomások villamos kapcsolóberendezésének tervezésén túl ellátta a villamos energia rendszerek tervezését. Mint nyugdíjas az ELT1 Kft. állandó külső munkatársaként az alaphálózat-fejlesztés tervezésével kapcsolatos tanulmányokat, értékelő elemzéseket és irányelveket készít. Jelentősebb munkái: A hazai 120, 220 és 400 kV-os hálózat középtávú és távlati tervei. Az UCPTÉ és a hazai hálózat összekapcsolására szolgáló megvalósíthatósági előtanulmány készítése az ÉdF-fel és az MVMT-vel közösen. A hazai alaphálózat tervezési irányelvei. A hazai alaphálózat megbízhatóság-számításához szükséges adatok meghatározása az alaphálózati üzembizavarak értékelő elemzése alapján. Üzleti alapon megvalósuló alaphálózat-fejlesztésekből álló változatok kiválasztásánál alkalmazandó gazdaságossági számítási módszer. Irányelvek a 120 kV-os és/vagy nagyobb feszültségű hálózathoz csatlakozó erőművek csatlakozási tervének elkészítéséhez. Tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek. Szakcikkei az Elektronika folyóiratban és az ERŐTERV közleményeiben jelentek meg.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Weingart Ferenc

Állami díjas, a műszaki tudomány kandidátusa

1932-ben született Kispesten.

2004-ben arany-, 2014-ben gyémántdiplomában részesült.

1954 nyarán felvételt nyert a Villamos Energetikai Kutató Intézetbe. A hálózatvédelmi osztályon a tudományos munkatársi és főmunkatársi beosztások után, 1968-ban kinevezték az osztály tudományos vezetőjévé. Legfontosabb kutatási témái a közép- és nagyfeszültségű hálózatok, valamint erőművi nagyteljesítményű generátorok korszerű védelmi, üzemviteli és üzemzavar elhárító automatikáinak fejlesztése volt. Ebben a témakörben készült az 1971-ben megvédett kandidátusi disszertációja is. Az általa vezetett kutató-fejlesztő osztály több évtizedes munkájának eredményeként létrejött egy korszerű magyar hálózatvédelmi-automatika készülék család, amelynek meghatározó szerepe van a hazai villamosenergia-rendszer üzembiztos működésében. A fenti témakörben egyénileg és társszerzőkkel tíz szabadalomra kapott oltalmat. Az MTA Energetikai Tudományos Minősítő Bizottság tagjaként sok éven át vett részt a minősítő munkákban. Jelenleg is az MTA köztestületi tagja. A Villamosenergia-ipari Kutató Intézet által alapított PROTECTA Elektronikai Kft. ügyvezető igazgatójaként 1997-ben vonult nyugállományba. Jelenleg is ott dolgozik, tevékenyen vesz részt a legújabb generációs numerikus védelmek és automatikák hazai és exportorientált fejlesztési munkáiban.

A magyar villamosenergia-rendszer üzembiztos működésének elősegítéséért három kollégájával együtt Állami-díjban részesült. Elektrotechnikai publikációért megkapta a Déri díjat.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Antal István

1936-ban született Budapesten.

Az egyetemi tanulmányok befejezése után, 1959-től 2000-ig, nyugdíjaztatásáig a Magyar Rádió Műszaki Igazgatósága Fejlesztési Főosztályán akusztikus mérnökként és csoportvezetőként dolgozott. Több, mint 150 stúdió, műszaki helyiség, berendezés akusztikai tervezését, zajcsökkentését végezte el. Foglalkozott hangelnyelő és hangszigetelő anyagokkal, átalakítókkal, szubjektív akusztikával, méréstechnikával, hazai és nemzetközi szabványosítással, aktívan részt vett az OIRT munkájában. 1970 és 1980 között oktatott a Rádió műszaki tanfolyamain. Hat éven át külső gyakorlatvezetőként tanított a Villamoskari Matematika Tanszéken, 1971-től 1987-ig Egyetemünkön tagja volt az Állami Vizsgabizottságnak. 1973 és 1985 között a SZOT Munkavédelmi Továbbképző Intézetben a Zajelhárítás c. tantárgy mérésvezetője volt. 1959-ben lépett be az Optikai, Akusztikai és Filmtechnikai Egyesületbe (OPAKFI). 1981 és 1990 között tagja volt az egyesület elnökségének. A Zajcsökkentési Szakosztályban az 1977-es megalakulástól kezdődően több, mint 100 előadást, klubdelutánt, termékbemutatót, 10 szemináriumot szervezett, hazai és nemzetközi szemináriumokhoz kapcsolódóan 6 szakmai kiállítást (köztük az Inter Noise '97 kiállítását) rendezett. A Szakosztály által készített 40 zajcsökkentési tanulmány ki dolgozásában vett részt, 25 esetben témavezetőként. 1989-ben elkészítette az első hazai Zaj- és rezgéscsökkentési termékkatalógust. 1966-tól kezdve közel 80 teremakusztikai, zajcsökkentési, teremhangosítási szakvéleményt készített mint akusztikai szakértő. 1988 és 2002 között tagja volt a Budapesti és Pest megyei Mérnöki kamarának.

1983-ban kitüntették a zajcsökkentés területén elért kiváló tevékenysége elismeréseként a Pro Silentio díjjal.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Csurgay Árpád István
professzor emeritus, a Műszaki Tudományok Doktora,
a MTA rendes tagja, Szécsenyi-díjas

1936-ban született Budapesten.

2009-ben aranydiplomában részesült. A Budapesti Műszaki Egyetemen 1959-ben végzett híradástechnikus villamosmérnök. Egyetemi tanulmányait követően 20 éven át a Távközlési Kutató Intézetben mikrohullámú, majd mikroelektronikai eszközök és áramkörök kutatója, közben megszakításokkal másodállásban a BME Elméleti Villamosságtan Tanszék oktatója volt. Tudományos dolgozatai nemzetközi sikert arattak, szabadalmait a hazai híradástechnikai iparban gyártásba kerültek. 1964-ben BME-n PhD (dr. techn.) fokozatot szerzett, majd 1966-67-ben Postdoctoral Fellow volt a New Yorki PIB Electro-Physics Department-jében. Munkásságát 1973-ban a Műszaki Tudományok Doktora fokozattal ismerték el. 1980 és 1985 között az MTA SzTAKI munkatársa volt. 1985-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező taggá választotta; 1985 és 1993 között az MTA főtitkárhelyettese; 1993-ban rendes taggá választották. Tagja két európai tudományos akadémiának is. Vendégprofesszor volt a Goethe Universität Angewandte Physik, a TU München Netzwerktheorie und Schaltungstechnik intézetekben. 15 éven át félállású vendégprofesszor volt a University of Notre Dame Center for Nano Science and Technology kutatóközpontjában. 1987-től a Budapesti Műszaki Egyetem Fizika Intézetében félállású egyetemi tanár, tanszékvezető volt, majd 1993-tól 2006-ig a BME Elméleti Villamosságtan Tanszékén volt egyetemi tanár. 2000 óta a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológia és Bionikai Karán tanít, ahol emeritus professzor lett. 1962-ben kötött házasságot, felesége dr. Csurgay Árpád Istvánné Gereben Ildikó is aranydiplomás villamosmérnök, évtizedeken át a BME oktatója volt Simonyi Károly munkatársaként. Három gyermekük, tizenkét unokájuk és (egyelőre) egy dédunokájuk van. Felesége és fia (Csurgay Péter) is egyetemi oktató a PPKE Információs Technológiai és Bionikai Karon.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Erdőkürti Zoltán

1934-ben született Budapesten.

2009-ben aranydiplomában részesült.

A diploma megszerzése után első munkahelye a Központi Fizikai Kutató Intézet volt, ahol 1959-től 1963-ig dolgozott. Munkája döntő részét finommechanikai tervezés és mérés-technikai feladatok megoldása jelentette. Az első magyar lézer konstruktöre volt, amelyet sorozatgyártásra a Magyar Optikai Művek átvett. Nyelvismerete és a sokrétű változatosabb munka vonzotta a külkereskedelemhez. 1963 és 1983 között a műszeripari és számítástechnikai termékeket forgalmazó Metrimpex KKV-nál, mérnök szakértői munkát végzett. 1966-ban közel egy évet töltött Moszkvában, ahol megszervezte és beindította a vállalat vevőszolgálati képviselőjét. Az 1973 és 1978 közötti időszakban a Metrimpex első kereskedelmi képviselője volt Szófiában. Hazatérése után a Nemzetközi Együttműködési Osztályon, majd az Export Automatika Osztályán dolgozott. Az ország második legnagyobb mezőgazdasági szövetkezeténél a Hernád Március 15. MgTSz-nél 1983-tól 1986-ig volt kereskedelmi igazgató. Elsősorban a konvertibilis export növelése volt a célja. Ezt jelentősen elősegítette az új ipari tevékenységek bevonása is. A Trade Coop Rt-nél 1986-tól 1989-ig export managerként, ipari szövetkezetek termékeinek exportja és külföldi érdekeltségű vegyesvállalatok alapításával foglalkozott. 1989-1991-ben az Elektroakusztikai Gár kereskedelmi vezérigazgató helyettesi beosztását pályázat útján nyerte el. Alapfeladatként tűzte ki maga elé a piacbővítést és a saját jogú külkereskedelmi jog elérését. A rendszerváltás és a gazdasági körülmények drasztikus megváltozása miatt ezekre azonban nem kerülhetett sor. A vállalat felszámolásának beindítása után 1991 és 1993 között átmenetileg a SZÁMSZÖV Számítástechnika Szövetkezetnél marketing manager volt. Utolsó munkahelyéről a Dunai Repülőgépgyár Rt-től, kereskedelmi igazgatóként a 60. életévét betöltve 1994-ben vonult nyugállományba. A nyugdíj mellett egyéni vállalkozóként, mint pénzügyi és biztosítási tanácsadó, az AHICO-AIG-LIFE-nál, az Első Amerikai-Magyar Biztosító Rt-nél 2010.12.31-ig dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Földes András

1936-ban született Budapesten.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Első munkahelyén a Távközlési Kutató Intézetben (TKI) főként a címkód rendszerű átvitel- és kapcsolástechnikával foglalkozott. Munkájához kapcsolódóan tanulmányozta a külföldi fejlett technikákat is, a címes és a PCM átviteli rendszereket és az akkor még fejlesztési-kísérleti stádiumban lévő elektronikus telefonközpontokat. 1964/65-ben az olasz állam ösztöndíjasaként közelebbről megismerkedett a Telettra cég 24 csatornás PCM átviteltechnikai rendszerével. Ennek keretében megalapozott egy Telettra-Magyar Posta együttműködési szerződést, mellyel a cég berendezései Budapesten is megjelentek a Lipót és a Zugló távbeszélő központ közötti átviteli útként. Később a 32 csatornás berendezések előtérbe kerülésével ennek a projektnek a tapasztalatait lehetett tovább vinni. A jobb szakmai elmélyülés érdekében elvégezte a távbeszélőtechnikai szakmérnöki posztgraduális képzést. Az Integrált Szolgálatú Digitális Hálózatok (ISDN) megjelenésével fő érdeklődési területe a Posta Kísérleti Intézetben (PKI), az ilyen hálózatok szinkronizálása lett. Ebből a témából írta doktori értekezését is. Később a Posta Tervező Irodában (POTI), majd a Posta-vezérigazgatóságon dolgozott, általánosabb koordinációs jellegű feladatokon, pl. az (elmaradt) 1996-os Világkiállítás projektjében. Szakmai élete során több OMFB bizottság munkájában vett részt. Tagja volt a CCITT Sp. D., majd a XVIII. Tanulmányi Bizottságának. Számos konferencián, valamint KGST bizottságban szerepelt előadóként is. Tanulmányokat, könyveket írt, szerkesztett, lektorált (sokszor társszerzőként). 1964-óta tagja a Híradástechnikai és Informatikai Tudományos Egyesületnek (HTE). Angolul, németül, olaszul beszél, és egy keveset oroszul is. Munkája során mindennek kiváló hasznát vette. Több kitüntetést, elismerést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gertler János

1936-ban született Bécsben.

1959-ben végzett kitüntetéses oklevéllel. Egyetemi tanulmányai során Népköztársasági Ösztöndíjban részesült és demonstrátorként dolgozott az Elméleti Villamosságtan Tanszéken. Első munkahelye a Villamosenergetikai Kutató Intézet volt, ahol a “Fétis” digitális folyamatirányító rendszer fejlesztésén dolgozott. 1965-ben a Vezérléstechnika című tárgyat oktatta. 1967-1981 között az MTA AKI, majd SZTAKI munkatársa volt; a számítógépes folyamatirányítás módszereinek kutatásával foglalkozott. Tíz évig az intézet tudományos igazgatóhelyettese volt. 1967-ben kandidátusi, 1980-ban akadémiai doktori fokozatot szerzett. 1967-ben egy évet a Torontói Egyetemen töltött “postdoctoral fellow”-ként, 1977-ben az USA-ban volt vendég-professzor a Clevelandi Case Western Reserve University-n. 1981-től ismét ez utóbbi egyetemen dolgozott, majd egy évet töltött a New York Polytechnic University-n, a mérnöki kar dékánhelyetteseként. 1985-től nyugdíjba vonulásáig a George Mason University (Fairfax, Virginia) professzora volt, főleg szabályozástechnikai és jelfeldolgozási tárgyakat oktatott. 1984-től mintegy 20 éven keresztül a műszaki rendszerekben előálló hibák számítógépes érzékelésének és diagnózisának módszereivel foglalkozott. Eredményeiről mintegy 180 publikációban számolt be, több nemzetközi konferencián adott elő, és megírta a műszaki diagnosztika egyik első átfogó monográfiáját (Fault Detection and Diagnosis in Engineering Systems – Marcel Dekker, New York, 1998). Munkájára a tudományos irodalomban több mint 7500 hivatkozás található, ebből a könyvre több mint 3000. Egy együttműködés keretében, a General Motors fejlesztő részlegeivel, módszerét sikerrel alkalmazták tömeggyártásban lévő autó-motorok valós idejű diagnosztikájában. 1995-ben az MTA külső tagjának választotta. A 2000-es években a gyártó ipar külföldre telepítésének az amerikai gazdaságra gyakorolt hatásait elemezte. Hosszú időn keresztül vezető funkciókat töltött be a Nemzetközi Automatizálási Szövetségben (IFAC): 3-3 évig elnöke volt a Számítógépek Bizottságnak, a “Policy” Bizottságnak és a Publikációs Bizottságnak. 35 évig tagja, ezen belül 6 évig elnöke volt az IFAC-Elsevier Publikációs Igazgató Tanácsnak. Közben 10 évig az IFAC Symposium Proceedings sorozatnak, 18 évig pedig az Annual Reviews in Control c. folyóiratnak volt a főszerkesztője. 1999 óta a szervezet örökös tanácsadója. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Göbl Nándor

1935-ben született Budapesten.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Diplomájának megszerzése után a Villamosipari Kutató Intézetnél helyezkedett el, ahol 1970-ig állt alkalmazásban. Ezután az Ipari Technológiai Intézetben dolgozott 1993-ig, majd egy évet töltött el a Villamosipari Kutató Intézetben. 1995 és 2003 között a Kincstári Vagyoni Igazgatóságnál tevékenykedett. Szakértői munkák keretében 1985-től villamos gépek és berendezések tervezésével, vizsgálatával foglalkozott. 1993-tól a rob-bantásos technológiák különleges alkalmazásában vett részt, ami magában foglalta a rob-bantásos hegesztési, szerkezet-darabolási és lőszermentesítési munkák tervezését. 1995-től a Budapesti Műszaki Egyetem Villamos Gépek és Hajtások Tanszékén működő Super Tech Laboratórium megbízása alapján, vezető elemeket tartalmazó készülékek tervezésével és kivitelezésével foglalkozott, hazai és nemzetközi munkamegosztásban. 1995-től a villamos műszaki ellenőri feladatok ellátása volt a feladata. Munkája során a fentiekhez is kapcsolódó tevékenységi körben több szakcikket, könyvrészletet, jegyzetet írt, valamint szakmai fordításokat készített. Számos belföldi és külföldi előadást tartott. Különböző technológiai folyamatok és berendezések ipari bevezetésénél szakmai tanácsokat adott és szakértői munkát végzett. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1961-óta, a Gépipari Tudományos Egyesületnek pedig 1975-óta tagja.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kalapos János

1924-ben született Szőregen.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Diplomájának megszerzése után a Nehézipari Minisztérium Villamos-energiaipari Igazgatóságán mérnöki beosztásban helyezkedett el. Később a Budapesti Fűtőerőművek Angyalföldi telepén először villamos üzemvezetőként, majd központi (Kőbánya) telepén központi villamos üzemvezetőként végezte feladatát. A Budapesti Hőerőmű Vállalatnál központi villamos osztályvezetőként tevékenykedett. Nyugállományba vonulása után tíz évig a Budapesti Elektromos Műveknél műszaki tanácsadói munkát végzett.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss József

1933-ban született Budapesten.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Kezdetben üzemmérnöki, később üzemvezetői, majd a Borsodi Vegyi Kombinát és a Berentei Vegyi Művek egyesítésekor megalakított Műszer-Automatikai Gyáregységben vezető főmérnöki munkakörben dolgozott, az 1992 évi nyugállományba vonulásáig. A gyáregység feladata volt az irányítás technikai és biztonsági berendezések üzembe helyezése, üzemeltetési és fenntartási, valamint felújítási munkáinak elvégzése. 1960-tól a NIM kiküldöttjeként másfél évig tanulmányozta a vegyipari folyamatok irányítására alkalmazott eszközöket a Moszkvai Műszer-kutatóban (OKBA) és fiók intézeteinél. A megszerzett tapasztalatokat a KGST-hez tartozó országok vegyipari üzemeiben hasznosították. Közben - 1973-ig - a Kazincbarcikai Vegyipari Automatizálási Főiskola Szabályozástechnikai tan székén tanított félállású adjunktusként. Nyugdíjas műszaki tanárként 2007-ig tanított a Kazincbarcikai Surányi Endre szakközépiskolában.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kovács Ferenc

egyetemi tanár, Professor Emeritus

1935-ben született Budapesten.

2009-ben aranydiplomában részesült. 1959 és 1982 között a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet előbb tudományos munkatársa, majd osztály-, ill. főosztályvezetője volt, később a műszaki igazgató személyi titkára lett. Szakmai területe először a nagyfrekvenciás félvezető eszközök tervezése és mérése volt. Ezt követően integrált áramkörök mérőberendezéseinek fejlesztésével foglalkozott. Az integrált áramkörü mérőautomaták kutatásának és fejlesztésének megalapozásával, alaptípusainak rendszertехnikai kidolgozásával megteremtette a hazai integrált áramkörü mérőautomata kutatás, fejlesztés és gyártás iskoláját. 1972-től az Intézet félvezető fejlesztésében dolgozott és irányítása alatt épült ki az integrált áramkörök tervezésére szolgáló számítógépes tervezőrendszer. 1982-2003 között az EET Tanszékének docense, majd egyetemi tanára volt, ahol mikroelektronikai konstrukciót, tervezést és alkalmazást oktatott. Az egyetemen fő kutatási területei a MOS model-paraméterek értékének pontosítása és a kisfogyasztású CMOS áramkörök tervezése volt. Itt kezdett el foglalkozni a magzati szívritmus phonocardiographiai (PCG) módszerekkel történő meghatározásával. Ezen munka egyik eredményeként került sor később egy akusztikus elven működő mérőműszer kidolgozására. 2000-től a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológiai Kar egyetemi tanára és kutatási dékánhelyettese, 2003-óta professzor emeritusa, ahol áramkörelméletet, mikroelektronikát és szenzortechnikát oktat, a magzat-kardiológiai akusztikus vizsgálatra irányuló kutatásokat vezetett; a témában országos kutatási pályázati támogatást is nyert. Mindkét egyetemen számos tudományos diákköri munkát vezetett, több tárgy tematikáját dolgozta ki ill. oktatja most is. 210 tudományos közleménye és hat szakkönyve jelent meg, számos előadássorozatot tartott. 1972-óta az UNIDO nemzetközi szervezetnek nyilvántartott, megbízott szakértője. Több OTKA pályázat vezetője ill. résztvevője volt. Számos kiadványnak volt szerkesztőbizottsági tagja. A magzati szívritmust mérő módszerem cikke 1995-ben az év legjobb kutatási cikke díjat kapta. Szakmai munkájáért a Műszaki Könyvkiadó 1976-ban nívódíjjal tüntette ki. 2009-ben Pázmány Emlékérmét kapott, 2018. novemberben a Magyar Tudomány Napja alkalmával Eötvös József koszorút vehetett át. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Márkus Piroska (Nagy Józsefné)

címzetes egyetemi docens

1935-ben született Hetesen.

Az egyetem elvégzése után 1959-1978-ig a Budapesti Elektroakusztikai Gyár (BEAG) Fejlesztési Főosztályán dolgozott. Kezdetben erősítők, tápegységek transzformátoraival foglalkozott, majd stúdiótechnikai és más hangosító rendszerek, berendezések tervezését, mérését és üzembe helyezését végezte. E témákban végzett kutatómunka eredményeként két találmány társtulajdonosa: szabályozható szórtinduktivitású transzformátor, kapcsolómátrix. Az alábbi létesítmények berendezéseinek tervezését és üzembe helyezését irányította: Moszkvában: Kreml Színház, Bábszínház, áruházak és más közintézmények hangosítása, Szófia-i rádió rekonstrukciója, Rigai rádió sztereó-stúdiójának kialakítása, Kairói rádió stúdióasztalainak üzembe helyezése, Magyar Televízió közvetítőkocsijainak hangberendezése, Magyar Rádió keverőasztalainak tervezése. E munkák kapcsán a felhasználóknak több előadást, tanfolyamot tartott. A BEAG részéről a nemzetközi tudományos kapcsolatok szakértői munkacsoportjában dolgozott (KGST). 1978-2005-ig, nyugdíjazásáig a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola székesfehérvári Számítógéptechnikai Intézetének főiskolai docense, szakcsoportvezetője, 1990-től igazgatóhelyettese. A Villamos mérés-technika c. tárgy előadója, felelőse. A tárggyal kapcsolatos laborfejlesztésben, oktatási segédanyagok, jegyzetek kidolgozásában vett részt. Kutató-fejlesztő munkaként a Videoton számára mérőprogramokat dolgozott ki. 1997-től intenzíven dolgozott a TEMPUS, ERASMUS programok hazai kiterjesztésében. A hazai intézmények kreditrendszerének kidolgozójaként - a pilot projekt - egyik résztvevője, a főiskola kreditbizottságának elnöke. E munka elismeréseként 2011-ben a jogutód Óbudai Egyetemtől 'címzetes egyetemi docens' kitüntetést kapott.

Egyéb kitüntetések: Munka Érdemrend bronz fokozat – 1967, Kiváló munkáért (Minisztertanács) – 1987, Főtanácsos – 1996, Kandó Kálmán emléklakett és gyűrű – 2005.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mazgon Sándor

1933-ban született Budapesten.

2010-ben aranydiplomában részesült. Első munkahelyére (Magyar Posta) 1959-ben lépett be, ahol előbb távíró tervező lett a Postai Tervező Intézetben, majd 1962 és 2000 között a PKI (Posta Kisérleti Intézet) kutatója volt, ahová adatátviteli kutatások beindítására helyezték át tudományos munkatársként, hamarosan főmunkatársként és 1998 után fejlesztési tanácsadóként volt az Elektromos, a Távíró- és távbeszélő, a Rendszertechnikai, az Alkalmazástechnikai Osztály kutatója, végül a Matáv PKI Fejlesztési Intézet Stratégiai fejlesztési osztályának tanácsadója, 1993-99 között Távközlési Mérnöki Minősítő Bizottság tagja. 2000 és 2009 között a Nemzeti Hírközlési Hatóság szakértője. Nemzetközi szakértői tevékenysége a MATÁV (Magyar Posta) képviselte volt EURESCOM két projektjében, és 1970 óta folyamatosan vett részt az ITU (CCITT) adathálózati szabványosításában. Az 1984-88 idő-szakban a CCITT LTG bizottságának alelnöke. A bizottság felkérésére 2001 óta az ITU-T biztonsági (security) szabvány-ajánlások és az azokban elfogadott biztonsági meghatározások "kompendiumának" kigyűjtését, összeállítását és rendszerezését végzi. Kitüntetések: 1970-ben és 1973-ban a PKI kiváló dolgozója, 1976-ban és 1982-ben PKI igazgatójának, 1976-ban a Magyar Posta Vezérigazgatójának, 1987-ben és 2000-ben a MATÁV Elnökének elismerését kapta, 1983-ban az OMIKK vezérigazgatójától, 1986-ban a Magyar Szabványügyi Hivatal elnökétől emléklapot kapott, a PKI 100éves centenáriuma alkalmából 1991-ben Békésy emlékéremmel tüntették ki. 1963 óta tagja a Híradástechnikai Tudományos Egyesületnek, 1970 óta a Neumann János Számítógéptudományi társaságnak. Több mint 300 órányi előadást tartott a BME Mérnöki Továbbképző Intézet, a Posta Oktatási Központ, a Számalk és más intézmények szervezésében, azok nemzetközi és hazai tanfolyamain.

A HTE-től 1965-ben a Virág-Pollák díjat, 1982-ben Puskás Tivadar emlékérmét, 1991-ben egyesületi Ezüst-jelvényt, 2001-ben egyesületi Arany-jelvényt, és 2003-ban életműre utalva ismét a Puskás Tivadar emlékérmét, 2009-ben a HTE 60-éves emlékérmét kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nádas Mátyás

1936-ban született Békéscsabán.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Első munkahelye a Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalata volt, ahol előbb energia-gazdálkodással, majd kis- és közép feszültségű vezetékek, transzformátorállomások és különféle villamos berendezések tervezésével foglalkozott kb. három éven át. Sok újítási javaslatát sikerült megvalósítani - legtöbbjük egyedi megoldás volt, amik még ma is működnek. Egy pályázat megnyerése után háztartási villamos készülékek fejlesztésével és gyáron belüli laborellenőrzésével foglalkozott. Lehetősége volt az angol nyelvű szakirodalmat is tanulmányozni és kb. 2,5 éven át külső tagja volt a CEE magyar szakbizottságának. 1966-ban egy tervező vállalatnál vállalt munkát, ahol telepszerű lakóépületek, ipari és mezőgazdasági létesítmények szaktervezésével foglalkozott irányító tervezőként. 1970-ben az AGROBER Békés megyei kirendeltség vezető villamos szaktervezője lett és ott tíz évig dolgozott. 1980 és 1982 között a SZÖVTERV Békés megyei irodáját vezette és szaktervezéssel is foglalkozott, majd rövid konzervipari energetikai munka után a Békéscsabai ÁFÉSZ műszaki osztályvezetője lett, ahol három beosztott műszaki kollégával megoldották a szövetkezet építési, energetikai és technológiai feladatait. 1994-ben korkedvezményrel nyugállományba vonult. Időközben 1972-től kezdődően előbb a Nehézipari Minisztérium, később más szakminisztériumok engedélyével szakértői munkát is végzett. 1994-től 2006 végéig igazságügyi szakértőként dolgozott, az egész országra kiterjesztett tevékenységi területtel, három szakterületre szóló kompetenciával. A Szegedi Igazságügyi Kamara tagja, annak megalakulásától. A Kamara Elnökétől 2007. március 24-i keltezéssel Örökös Tagsági címet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Lehel

1936-ban született Jászberényben.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Diplomája megszerzése után azonnal a Magyar Televíziónál helyezkedett el és megszakítás nélkül 37 éven át, 1996-ig ott is maradt. A televíziózás magyarországi megjelenésével szinte egy időben kezdte munkáját és a klasszikus, analóg televízió fejlődését végigkísérhette. Az üzemviteli és fejlesztési feladatok sorát végezve büszkélkedhet, hogy ő is hozzájárult ahhoz, hogy ma Magyarországon a televízió a mindennapok része, a családok egyik legfontosabb információs, szórakoztató és ismeretterjesztő eszköze lett. A Televíziónak köszönhetően számtalan külföldi programban vehetett részt, ezek közül megemlítenéd a montreali olimpia nemzetközi műszaki csapatában való közreműködése, északi sarki és távol-keleti expedíciókban való részvétele és a nagy sikerű Játék Határok Nélkül műsorsorozatban való szereplése. 1967-ben a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen mérnök-közgazdász végbizonyítványt, 1979-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnök karán Színes televízió-technikai szakmérnök oklevelet szerzett. Hála a Műegyetem kiváló matematika-képzésének, 1964-től matematikát tanított a Közgazdaságtudományi Egyetemen. 55 éve házas, feleségével két gyermeket neveltek, és most négy unokájuk fejlődését kísérik figyelemmel.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Reichardt Sándor

1927-ben született Miskolcon.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Már diplomájának megszerzése előtt, 1947-től műszaki tisztviselőként a Gibárti Elektromos Művek Szerencsi Üzletvezetőségénél kezdte pályafutását. 1949-től a Miskolci Villamos Üzemeknél az akkor megindult faluvillamosítással foglalkozott, majd rövidesen tervgazdasági osztályvezetőnek nevezték ki. 1959-ben munka mellett szerzett villamosmérnöki diplomát a Budapesti Műszaki Egyetemen. 1970-ben a Miskolci Nehézipari Egyetem Gépipari Gazdasági Mérnöki Szakán abszolvált. 1956-tól az ÉMÁSZ Miskolci Üzletigazgatóságának főmérnökeként, majd 1967-től nyugállományba vonulásáig üzlet-, ill. üzemigazgatóként tevékenykedett. E két utóbbi időszakra esett többek között Miskolc város villamos energia ellátási rendszerének teljes átépítése, korszerűsítése, és a vállalat szervezeti struktúrájának átalakítása. 1952-től tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek. Alapító tagja és első titkára volt a Miskolci Helyi Szervezetnek. Később 1980-ban újból titkárrá választották. Jelentős szerepet vállalt a Helyi Szervezet gyümölcsöző külföldi kapcsolatainak kialakításában, az Egyesület keretében lebonyolított képesítést nyújtó szakmai oktatásban, a MTESZ Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Szervezete által évenként rendszeresen lebonyolított Borsodi Műszaki és Közgazdasági Hetek szervezésében. A MEE Technikatörténeti Bizottságának tagja. Feldolgozásában jelent meg az Elektrotechnika c. folyóiratban a Hernádra telepített kisvízerőművek története. Előterjesztése alapján a ma már több mint 115 éves és eredeti Ganz gyártmányú alapgépeivel működő Gibárti Vízerőművet 2005-ben műemlékké nyilvánították. Ugyancsak az ő publikációjának felhasználásával nyilvánították 2009-ben műemlékké a Felsődobszai Vízerőművet.

Munkásságát több kitüntetéssel ismerték el. 1999-ben MEE Életpálya Díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sebők Ferenc

1936-ban született Szegeden.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Szegeden él. Általános- és középiskoláit Szegeden végezte. 1954-ben kezdte és 1959-ben fejezte be egyetemi tanulmányait. Munkahelyek, tevékenységek, beosztások: 1959-1961: GANZ VILLAMOSSÁGI GYÁR (akkor: „Klement Gottwald Villamossági Művek”); gyakorló mérnök; 1961-1970: Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál üzemeltetői mérnök, hálózati tervező, hálózatépítési szerelésvezető; 1970-1991 közt a CSOMITERV-nél épületvillamossági tervező; 1991-től folyamatosan (1996 óta nyugdíjasként) épületvillamossági tervező. A Magyar Mérnöki Kamara tagja.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Seres György

a hadtudomány doktora

1936-ban született Budapesten.

2009-ben aranydiplomában részesült.

1959-től 1968-ig rendszertechnika előadó, majd főmérnök volt a Magyar Néphadseregénél. 1971 és 1977 között kinevezték tanszékvezető, kiképzési osztályvezetőnek a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskolán. A Honvédelmi Minisztériumban 1977-től 1980-ig kiemelt tudományos főmunkatársi beosztásban dolgozott, majd a Haditechnikai Intézetben 1987-ig volt fejlesztési osztályvezető. Ezután a Katonai Akadémián szakcsoportvezető egyetemi docensként tevékenykedett. 2007-ig informatikai és e-learning szaktanácsadói tevékenységet végzett. 2002-től lett a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemen előadó és a Katonai Műszaki Doktori Iskolai témavezetője. 1971-ben megszerezte a hadtudomány kandidátusa, egy év múlva pedig az egyetemi doktori címet. 1991-ben lett a hadtudomány (MTA) doktora. Pályája során orosz felsőfokú és angol felsőfokú nyelvvizsgát szerzett. Oktatási tevékenysége széleskörű volt. A Magyar Néphadseregénél oktatott elektronika, automatika, rendszertechnika és irányítástechnika témákban. A Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola - Székesfehérvári Kihelyezett Tagozatán (1960-1968) előadásokat tartott mikrohullámú technika, telefontechnika területen. A Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskolán (1971-1977) rendszertechnikát tanított, a Zrínyi Miklós Katonai Akadémián (1985-1991) pedig automatizált irányítási rendszerek tárgykörben oktatott. Szakmai munkáját minősíti, hogy tudományos témavezető volt (5 sikeres kandidátusi és 3 PhD fokozat védéssel), és doktori iskola külső alapító tagja (Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi – majd a Nemzeti Közszolgálati Egyetem – Katonai Műszaki Doktori Iskola).

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Stiedl László

1935-ben született Enyingen.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Diplomájának megszerzése után a gödöllői Ganz Árammérőgyárban helyezkedett el, ahol egy év gyakorlat után a gyár Szerkesztési Osztályán az új fogyasztásmérő család fejlesztésével foglalkozó csoport tagja lett. Munkája során bővebb ismeretekre tett szert a villamos fogyasztásmérők tömegszerű gyártásában és technológiai eszköztárában. Évente külföldi ipari vásárokon, árubemutatókon és esetenként tanulmányutakon, üzemlátogatásokon vett részt, rendszeresen látogatta a Mérnöki Továbbképző Intézet speciális tanfolyamait. Később gyártmányfejlesztési csoportvezetői, majd osztályvezetői beosztásba került. A gyár magánosítása során, az erőteljes átszervezés és létszámleépítés következtében 1992-ben nyugállományba vonult. Ezt követően elvégezte a szabványügyintézői tanfolyamot és ebben a minőségben - tekintve az európai szabványok kötelező bevezetésére, 2000-ig szerződéses munkaviszonyban dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó Miklósné Kanizsay-Karg Éva

1936-ban született Budapesten.

1954-ben érettségizett a József Attila Gimnáziumban, majd felvették a BME Villamosmérnöki karára. Harmadévesen demonstrátor lett a Műszaki Mechanika tanszéken. Nyugdíjazásáig megszakítás nélkül oktatott. 1959-60-ig a Magyar Rádióban dolgozott, majd 1960-ban kikérte a Mechanika Tanszék, tanársegédnek. 1967-ben áthelyezték az Elektronikus Eszközök tanszékre, ahol adjunktus lett. 1996-ban ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szilágyi Béla

ny. egyetemi docens, a műszaki tudományok kandidátusa

1935-ben született Miskolcon.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Miután diplomáját megszerezte, szakmai munkáját Egyetemünk Villamos Gépek Üzemtana Tanszékén tanársegédként kezdte. Későbbiekben munkatársa volt a Különleges Villamos Gépek és Automatika-, az Automatika-, a Folyamatszabályozási-, illetve az Irányítástechnika és Informatika Tanszéknek. Jelenleg ez utóbbi tanszék nyugdíjas docense. 1975-ben a MTA Tudományos Minősítő Bizottsága a műszaki tudományok kandidátusává nyilvánította. Szakmai területei, amivel foglalkozott: villamos hajtások, szabályozástechnika, szabályozáselmélet. Számos könyv, egyetemi jegyzet, tudományos közlemény szerzője, és társszerzője. Szakmai közéleti tevékenységet az MTA Energetikai Szakbizottságának titkáráként, illetve az Automatizálási-, és Számítástechnikai Bizottságának tagjaként folytatott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Telkes Zoltán

docens

1934-ben született Galgácsán.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Oklevelét a BME Villamosmérnöki Kar Műszer és finommechanikai szakán szerezte. Egyetemi tanulmányai befejezése után oktató lett az Egyetem Különleges Villamosgépek és Automatika Tanszékén, majd új tanszékek kiválása és névváltozása során Automatizálási Tanszékén, Folyamatszabályozási Tanszékén, illetve Irányítástechnika és Informatika Tanszékén tanársegédként tevékenykedett. 1964-ben adjunktusi, 1976-ban docensi kinevezést kapott. Műszaki doktori címét 1967-ben szerezte. A Szabályozástechnika c. tárgybán gyakorlatvezető volt, több laboratóriumi mérést állított össze. Kidolgozta és előadta a Szabályozók c. tárgyat és a Folyamatműszerezés c. tárgyat. Az Egyetemen több középvezetői megbízást látott el: oktatási dékánhelyettes 1978-tól 1984-ig, a Tudományos Osztály vezetője 1985 és 1991 között, dékáni hivatalvezető: 1997-2005. A MATE tagja volt 1958-tól, egy ideig az Automatizálási szakosztály elnöke. Könyvei: Mérés, vezérlés, szabályozás. Műszaki Könyvkiadó 1966, Szabályozó berendezések. Egyetemi tankönyv (Dányi Dezsővel közösen), 1970, Automatizálási lexikon főszerkesztője, Műszaki Könyvkiadó, 1986. Ezen kívül 18 egyetemi jegyzetnek volt szerzője vagy társszerzője.

Munkásságáért több kitüntetésben részesült. Az Oktatásügy Kiváló Dolgozója 1974, a Gépipar Kiváló Dolgozója 1975, MATE Kruspér István Emlékérem 1977, Kiváló Munkáért 1980, Pedagógus Szolgálati Emlékérem 1996, BME József Nádor Emlékérem 2003.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Tóth Endre

1935-ben született Diósgyőrben.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Egyetemünk Híradástechnikai szakán szerzett diplomát 1959-ben. 1969-ben Távbeszélő Technikai szakmérnöki diplomát, majd 1976-ban doktori címet szerzett „Körzethálózatok optimális méretezése” című disszertációjával. 1959. májusában kezdett dolgozni a Postai Tervező Irodában. Munkahelye több névváltozáson ment keresztül, majd 1990 decemberében átirányították a PKI Távközlési Intézetbe, és innen ment nyugállományba 1998-ban. A munkába állás után néhány hónapot töltött az Átviteltechnikai osztályon, majd a Központi osztályra ment át. A közel negyven év alatt gyakorlatilag tíz évenként változtak a fő feladatai. A 60-as években főleg Rotary (7A2, 7DU), a 70-es években pedig főleg Ericsson Crossbar (ARF, ARM, ARK) központokat tervezett, de más tervek is készített. Tervezett például jelfogós áramköröket, valamint a táv- és körzetkábelek forgalmi tervét is készítette. Részt vett a Sri Lanka-i távközlő hálózat rekonstrukciójában is. A 80-as években programok írásában és távbeszélő forgalomelméleti kutatásban vett részt. A Híradástechnikában 4, a Budavox Telecommunication Review-ban 1, a PKI Review-ban 1 cikke jelent meg. A (1L, illetve 13.) Nemzetközi Távközlésforgalmi Kongresszuson (ITC) is részt vett 1-1 cikkel. A 90-es években a Budapesti Átkérő Hálózat 7A2, ARF, illetve elektronikus központjait összekötő hálózat tervezésében vett részt. A kerülőutas hálózat forgalmi méretezése évenként az ő programja alapján történt.

A munkásságáért háromszor kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést (1965,1972,1977), egyszer Nívódíjat (1972-ben), kétszer pedig Alkotói Díjat (1993,1996).

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Váradí József

1936-ban született Békésen.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Tanulmányai befejezése után, 1959. május 11-től alkalmazták a Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalat Békéscsabai Üzemigazgatóságán mérnökként, ahol erősáramú vezetékek és kapcsolóállomások tervezésével, majd üzemeltetésével foglalkozott. 1963-ban nevezték ki üzemigazgatósági főmérnökké. Létrehozta és vezette a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Békés-megyei szervezetét, a Békéscsabai Gépipari Technikumnak óraadó tanára volt 1965 és 1970 között. 1969-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. 1971 januárjától 1980-ig a KGM Ipargazdasági Szervezési és Számítástechnikai Intézetében dolgozott rendszerszervezési osztályvezetőként. Feladatai közé tartozott a kohó- és gépipar területén működő vállalatok - megrendelés szerinti - információs rendszerének tervezése, a számítógépes rendszer megvalósítása. 1971 és 1976 között mellékfoglalkozásban a Bánki Donát Műszaki Főiskola óraadó tanára volt. 1985-től 2000-ig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola gazdasági vezetőjeként dolgozott. Nyugállományba vonulása után 2001-től 2011-ig teljes munkaidőben dolgozott a Tamási Áron Általános Iskola és Német Két Tannyelvű Nemzetiségi Gimnáziumban gazdasági vezetőként.

Munkája elismeréseként 1988-ban a Művelődési Minisztériumtól Kiváló Munkáért jelvényt, 1997-ben a Művelődési és Köznevelési Minisztériumtól Magyar Felsőoktatásért Emlékplakettet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zakar István

1933-ban született Ostoroson.

2009-ben aranydiplomában részesült.

Az Egyetem elvégzése után közvetlenül az Észak Magyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál (ÉMÁSZ) helyezkedett el üzemmérnöki beosztásban az Indukciós Fogyasztásmérő és Hitelesítő állomáson. 1960-ban áthelyezték az ÉMÁSZ kazincbarcikai üzemvezetőségére üzemmérnöki beosztásba, majd 1961-ben kinevezték az üzemvezetőség vezetőjévé, mely munkakört 1965-ig töltötte be. 1965-ben áthelyezték az ÉMÁSZ Salgótarjáni Üzletigazgatóságára üzemviteli osztályvezetőnek. Ezt a munkakört töltötte be 1967-ig. 1967-ben megbízást kapott az újonnan alakuló ÉMÁSZ Gyöngyösi Üzemigazgatóságának megszervezésére, mely 1968. január 1.-én kezdte meg működését az ő igazgatói kinevezésével. Ezt a munkakört 1974-ig töltötte be és közben 1971-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán Gazdasági-mérnök Oklevelet szerzett. 1974-ben áthelyezték az ÉMÁSZ Vállalat központjába és kinevezték a vállalat gazdasági igazgatójának. Ezen munkakörben 1983-ig dolgozott, amikor áthelyezték a Magyar Villamos Művek Trösztbe és kinevezték a Tröszt gazdasági igazgatójának. Ezt a munkakört töltötte be 1992-ig, amikor nyugdíjba vonult. Szűk két évig családi körben foglalta el magát, amikor megkeresték az akkor alakult Magyar Energia Hivataltól (MEH) és felkérték, hogy nyugdíjas foglalkoztatottként dolgozzon a Hivatalnál mint energetikai és gazdasági szakértő-tanácsadó. A felkérésnek örömmel tett eleget és 2010.03.31.-ig a Villamosenergia Engedélyezési és Felügyeleti Osztály valamint a Villamosenergia-ár Előkészítő Osztály megbízására, mint kiegészítő Tevékenységet végző Egyéni-vállalkozó tett eleget az egyes megbízásoknak. 2010. 04. 01.-től családi körben még ma is aktív tevékenységben éli a nyugdíjasok mindennapi életét.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Apáthy István

1945-ben született Eichstättben (Németország).

1969-ben szerzett diplomát a BME Villamosmérnöki Karán, jeles eredménnyel. Végzése után egy évig a Távközlési Kutatóintézetben dolgozott tudományos segédmunkatársként, ahol műszerfejlesztéssel foglalkozott. 1970-től az MTA KFKI Atomenergia Kutatóintézet, majd jogutódja, az MTA Energiatudományi Kutatóközpont tudományos segédmunkatársa, 1972-től tudományos munkatársa, 2010-től főtanácsosa. 2016 óta a Kutatóközpont tulajdonában lévő REMRED Kft. ügyvezető igazgatója. A Kutatóintézet Űrelektronikai (később Űrdozimetriai) Kutatócsoportjának egyik alapító tagja, 1973-tól 2009-ig annak vezetője. 1985-89 között Nyugat-Németországban, a Max Planck Institut für Aeronomie-ban vendégkutató. 1996-ban euromérnöki diplomát kapott. Ferencz Csabával együtt kifejlesztője az első magyar műholdfedélzeti elektronikus egységnek, mely 1974-ben sikeresen repült az Interkozmosz-12 műhold fedélzetén. Számos, sztratoszféra-léggömbön (Bexus), geofizikai rakétán (Vertikál, Rexus), mesterséges holdon (Interkozmosz, Prognóz), bolygó- és üstököskutató szondán (Vega, Phobos, Mars'96, Rosetta), űrállomáson (Szaljut, Mir, ISS) repülő mérőműszer fő- vagy társkonstruktor, vezető vagy társkutatója. Részt vett repülőgép-elektronikai műszerek fejlesztésében. Közel százötven hazai és nemzetközi tudományos és ismeretterjesztő publikáció (könyvfejezet és folyóiratcikk, valamint nemzetközi konferencia előadások) szerzője vagy társszerzője. Több nemzetközi és hazai szakmai szervezetnek (International Academy of Astronautics, Magyar Mérnökakadémia, Magyar Asztronautikai Társaság, Magyar Űrkutatási Tanács, Űrkutatási Tudományos Tanács, MTA AEKI Tudományos Tanács, Gábor Dénes Klub stb.) volt vagy jelenleg is tagja.

Pályafutása során számos kitüntetésben részesült (Nagy Ernő Emlékérem, Állami Díj, MTESZ-díj, Bay Zoltán Emlékérem, Fonó Albert Emlékérem, Gábor Dénes-díj, Széchenyi-díj).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Asztalos Károly

1946-ban született Budapesten.

Az Eötvös József gimnáziumban letett érettségije után a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán szerzett 1969-ben kitüntetéses villamosmérnöki diplomát. Első munkahelye a Villamos Automatika Intézet (VILATI) volt, ahol kezdettől fogva számítástechnikai területen dolgozott. Kezdetben számítógépes rendszerek tervezésével foglalkozott, majd az EszR megjelenésével az R10 számítógép, később a TPA70 számítógép szoftvereivel kialakított rendszerek (pl. telemechanikai és mérőrendszerek) programozását és beüzemelését végezte. Eközben oktatói tevékenységet is folytatott 1970 és 1978 között a BME Híradástechnikai Elektronikai Intézetében, tagja volt az Államvizsga Bizottságnak is. 1975-ben Siemens ösztöndíjjal Münchenben tanult és dolgozott. 1981-től a VILATI-ban osztályvezetőként a TPA70 alapszoftver fejlesztését irányította. 1986-tól az SzKI-ban és később más kisebb szoftverházakban külföldi projekteken vett részt. Több kereskedelmi-banki-biztosítói rendszer megvalósításában vett részt. Dolgozott a Siemens-nél Münchenben, a BB-Datánál Berlinben, a Neckermannál Frankfurtban. Itt résztvett az „Évezredváltás”, majd az Euro-átállás szoftverproblémáinak a megoldásában. 2006-ban nyugdíjba vonult, azóta kisebb hálózatfejlesztési feladatokat végez.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Asztalosné Gótz Ilona

1938-ban született Budapesten.

Életének közel 50 évét dolgozta a hazai számítástechnika/informatika szolgálatában. Pályáját az MTA Kibernetikai Kutató Csoportjában kezdte, ahol részt vett az ország első számítógépének (M3) üzemeltetésében és később matematikai feladatok gépi kódú programozásában, tesztelésében. Gyerekei születését követően az Országos Tervhivatal Számítástechnikai Központjának szoftver osztályán kezdett foglalkozni a távadat-feldolgozás lehetőségeivel, több előadásban oktatta a hivatal dolgozóit a számítástechnikai és benne az adatátviteli ismeretekre. A távadat-feldolgozás továbbra is fő érdeklődési területe maradt, mint tudományos munkatárs a SZÁMKI/SZÁMALK kutató intézetben üzemeltetett szoftvereknek ilyen irányú lehetőségeivel foglalkozott. A témával foglalkozó csoporton belül részt vett induló alkalmazások kidolgozásában, oktatásában. A távadat-feldolgozás gyakorlati megvalósítására és éles alkalmazására a HungarHotels szállodaláncnál nyílt lehetősége. A Budapesten és több vidéki városban működő szállodák (összesen 23) „back office” (bérszámfejtés, készletgazdálkodás, stb.) jellegű adatfeldolgozásra alakult osztályt vezette, ahol a feladat megoldásához adatátviteli hálózatot hoztak létre. A központi géphez (Hewlett Packard) bérelt telefonvonalakon keresztül csatlakoztatott, mikro számítógépekkel kialakított hálózat az elsők között működött az országban. Részt vett több szakmai konferencián, jelentek meg cikkei, írt több, szakmai ismeretterjesztő- és kézikönyvet. Családi vállalkozás keretén belül kisgépes alkalmazások szoftverfejlesztésével foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bágyi István

1944-ben született Pécsen.

Társadalmi Szerződéséből fakadóan a Pécsi Postaigazgatóság Fejlesztési Osztályán állt munkába, ahol először beosztott mérnökként, majd később osztályvezető-helyettesként közép- és hosszútávú, helyi s helyközi, vezetékes, távközlési tervek készített. A szerződésében vállalt idő letelte után 1974-ben a Mecseki Ércbányászati Vállalat Kutató-mélyfúró Üzemében az uránérc-kutatásban vett részt egy digitális észlelésű mérőkocsi kezelésével, s e mellett a Műszerjavító Csoportot vezette. Kidolgozta az üzemközpont és a fúrótoronyok közötti URH összeköttetések rendszertехnikai tervét. Az itt töltött idő alatt szakmérnöki diplomát szerzett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának mélyfúrás-geofizikai szakán. 1984-ben, meghívás alapján a Mechanikai Laboratórium Pécsi Gyáregységének MEO vezetője lett. Feladata volt a gyártott, polgári (stúdiómagnetofonok) és katonai termékek gyártásában az előírt paraméterek teljesülésének biztosítása illetve a késztermékek átadása a megrendelők részére. 1991-ben, pályázat útján igazgatója lett a Híradástechnikai és Gépjavító Kisvállalatnak, majd jogutódjának a HÍRGÉP Kft-nek. 1994-től elektrotechnikát, elektronikát és számítástechnikát oktatott főállásban, először a Hevessy György Műszaki Szakközépiskolában, majd 1998-tól, nyugdíjazásáig (2007) a pécsi Simonyi Károly Szakképző- és Szakközép Iskolában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bakos Ferenc

1946-ban született Jászladányban.

Bakos Ferenc ötven éves munkásságára a hármas szám lehetne a leginkább jellemző. Három diplomát szerzett: a villamosmérnöki alapidiplomája mellé a korróziós- majd a munkavédelmi-szakmérnöki diplomákat is. Három hazai munkahelye volt: OVIT, KVV, DÉDÁSZ. Három sivatagban járt: Irakban - Kuvaitban, Egyiptomban, Líbiában, ahol katódvédelmi mérnökként dolgozott. Három gyermekének felnevelésében segédkezett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bálint Lajos, PhD

címzetes egyetemi docens, a műszaki tudomány kandidátusa

1946-ban született Csepelen.

1969-től 1982-ig tudományos munkatárs, főmunkatárs, majd főosztályvezető a TKI-ben, ahol hálózatzelméleti, elektromágneses térelméleti, eszközmodellezési, elektronikai konstrukciós KF tevékenységekben és elektronikai CAD rendszerfejlesztésekben vett részt. 1982 és 1985 között az MTA SZTAKI tudományos főmunkatársaként rendszerelméleti, hálózatzelméleti, elektronikai CAD-CAM-CAT kutatási és rendszerfejlesztési munkák résztvevője volt. 1985-től 1997-ig az MTA természettudományi főtanácsosaként kutatásszervezésben, a kutatás információs infrastruktúrájának tervezésében, építésében és alkalmazásba vitelében működött közre. Emellett OTKA támogatású HCI és MMS kutatómunkával kapcsolódott a témakör nemzetközi tevékenységébe. Mindezekkel párhuzamosan már 1969-től folyamatosan oktatott a BME Elméleti Villamosságtan Tanszékén. 1998-1999 között az NHIT igazgatójaként stratégiai tervezéssel és kutatási-fejlesztési kérdésekkel foglalkozott az infokommunikáció területén, majd 1999-2000 között az NKÖM informatikai főosztályvezetőjeként vett részt a közgyűjtemények információs infrastruktúrájához kapcsolódó fejlesztésekben, folytatva a kutatás és oktatás NIIF Programjához és a Hungarnet Egyesülethez kapcsolódó munkáját is. 2000-ben csatlakozott az NIIFI-hez, ahol a nemzetközi kapcsolatok igazgatóhelyetteseként dolgozott nyugdíjba vonulásáig. Nagy szerepet vállalt a kutatási infrastruktúrák európai építésében és az európai kapcsolatrendszer erősítésében is. Ezeket a munkáit 2016 után, nyugdíjasként is folytatja. 1976-ban megszerezte a Műszaki Tudomány Kandidátusa fokozatot, valamint az egyetemi doktori címet, 1997-ben pedig a PhD fokozatot. 1969 és 2019 között több mint 200 publikációt tett közzé és több országban tartott kutatási-fejlesztési tevékenységéhez kapcsolódó előadásokat. Munkássága mintegy 50 hazai és nemzetközi projekthez köthető, köztük több mint 20 az EU FP3... FP7, majd Horizon2020 keretprogramjaiban élvezett támogatást. Számos nemzetközi szervezetben működött, ill. működik közre (TERENA, DANTE, GÉANT, e-IRG, ENPG, NATO-CNAP, ISOC-AC, RIPE-NCC, ERAB, EC EAG-RI, PLAN-E, EC PC-RI stb.). Oktatott a BME-n és a Veszprémi Egyetemen, a 80-as években pedig saját számítógépes játékprogramokat fejlesztett. Számos díja és kitüntetése közül a Hungarnet Díjra a legbüszkébb. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Balogh Barnabás

a műszaki tudományok kandidátusa, egyetemi doktor

1945-ben született Kunszentmiklóson.

Egyetemi tanulmányai mellett, a Rakétatechnikai Diákkör tagjaként, részt vett a BME űrkutatási csoportjának munkáiban, elektronikus áramkörök fejlesztésében és az ATS-3 műholddal rádió-átviteli rendszer megvalósításában. Tudományos diákköri feladata volt aszinkron vezérlőegység tervezése. Ebből készítette diplomatervét EMG logikai kártyás és küszöbkapu áramköri elemekre alapozva. Végzés után részt vett diplomatervének kereskedelmi terméké alakításában. 1969-91 között a Távközlési Kutató Intézetben (TKI) tudományos munkatársként, végül osztályvezetőként dolgozott. Kutatási, fejlesztési területei: analóg és digitális áramkörtervezés, vékonyréteg memóriavezérlők, digitális adatátviteli rendszerek, mérőberendezések, digitális áramkörök számítógépes tervezése és tesztelése, tárolt programvezérlésű telefonközpontok szoftvere. 1974-ben 3 hónapos ENSZ ösztöndíjas a University College of Swansea egyetemen, ahova 1975-ben másfél éves kutatási feladatra, a CYBA-Multimikroprocesszoros számítógép fejlesztésében való részvételre szerződtek. Aspiránsként, 1982-ben a kollegáival együtt készített „Gate Array Rendszerek számítógépes tervezése” pályázat elnyerte az MTA II. díját. A TKI szoftver osztályát vezetve, munkatársaival „TPV telefonközpontok szoftver rendszere” pályázatuk az IPM I. díját nyerte el. 1986 óta egyetemi doktor, a műszaki tudomány kandidátusa. VGMK keretében a TKI-ban mobil cellás rádiótelefon szoftverrendszer fejlesztését, és sikeres pápai telepítését vezette a BRG megbízására. Apáthy István vezetése alatt a KFKI MTA intézetében több űrkutatási témában vett részt mikroprocesszoros fejlesztő és tesztelő rendszerek kidolgozásában, az Interkozmosz, a Haley és egyéb űrkutatási programok keretében. A rendszerváltás után távközlési üzletfejlesztési területeken tevékenykedett. 1991-94 során a KONTRAX Telekom Rt. fejlesztési igazgatóhelyettese, vezetése alatt telepítették az Első Pesti Telefontársaság OSS rendszerét és számítógépes hálózatát; 1994-97 között fejlesztési igazgatóhelyettes a WESTEL Rádiótelefon Kft-ben; 1997-2008-ig az ENTEL Műszaki Fejlesztő Kft. fejlesztési igazgatója. Nyugdíjasként több szoftveralkalmazást készített és telepített kutatást támogató kórházi nyilvántartás céljára és mikrobiológiai vizsgálatok kiértékelésére. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balogh István

1942-ben született Budapesten.

Gyermekkorától dolgozott édesapja műszerész kisiparos műhelyében. Érettségi után 1962-ben elektroműszerész oklevelet szerzett a Finommechanikai Vállalatnál. 1962-1964 években a Csepeli Papírgyár Erőművében karbantartó műszerész. 1964-1969 között a BME Villamosmérnöki Kar- Erősáramú Szak hallgatója. Részt vett az Automatizálási Tanszék diákköri munkáiban, diplomatervezési feladatára jeles osztályzatot kapott. Friss diplomával a zsebében elnyerte a Villamosipari Kutató Intézet (VKI) villamos jármű csoportjának állás-pályázatát. Részt vett a Tiny70 és az Elektro Barkas villamos autók megépítésében. Ezzel egyidejűleg közreműködött nagy sebességű fémalakítási kísérletekben. Thermovillamos hűtőkészülékeket tervezett laboratóriumi célokra. 1976-ban kinevezték a VKI turbogenerátor csoportja vezetőjének. A csoport feladata a GVM Gépszerkesztési Osztályával együttműködve segíteni a Paksi Atomerőmű Vállalat TVV-221 típusú turbogenerátorainak tervezését és legyártását. Bevezeti a turbogenerátorok bandázsgyűrűinek ultrahangos és örvényáramú repedésvizsgálatát. 1986-ban a PAV felkérésére nyákra szerelhető jelátviteli transzformátorokat tervez a KFKI Fémkutatási Osztályán gyártott fémüveg-szalagvasmagok felhasználásával. 1990-1995 években rokkant nyugdíjas kisvállalkozóként szakértői tevékenységet folytat turbógenerátor forgórészek karbantartásainál. 1995-től az MTA-SZFKI Fémkutatási Osztályán fémötvözeteket, fémüveg szalagokat, porokat, bulk-amorf fémrudakat készít különböző kutatási programok teljesítéséhez. 2012-től az MTA-Wigner FK SZFI, Félvezető Nanoszerkezetek Kutatócsoport részére- a KFKI történetében először- gyárt mikrométeres szilícium karbid porokat az általa tervezett szublimációs kamrában. A BME Gépjárműtechnológia Tanszék, BME TTK Mérnökfizikus Szak, az ELTE TTK, a BME Vegyészmérnöki és Biomérnöki Kar hallgatóit, és doktoranduszait anyagminták elkészítésében segíti.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bánhidyné Dr. Szlovák Éva

a nevelési tudományok kandidátusa

1946-ban született Budapesten.

Az érettségit követően felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karára, ahol 1969-ben műszer és szabályozástechnika szakon vette át a villamosmérnöki oklevelet. 1971-ben a BME Mérnökstanár Szakán végzett okleveles mérnökstanárként. 1983-ban egyetemi doktori címet szerzett, 1995-ben Euro-mérnök (EUR Ing.) diplomát kapott. Az MTA-n 2000-ben a neveléstudományok területén szerzett kandidátusi oklevelet. Szakmai tevékenységét 1972-től nyugdíjba vonulásáig a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán, illetve jogutód intézményeiben (Budapesti Műszaki Főiskola, Óbudai Egyetem) fejtette ki (1984. docens, 1992-1999. tanszékvezető, 1999-2007. a Humánfejlesztési és Módszertani Intézet igazgatója, 2007-2009. BMF felnőttképzési igazgató). 2001. óta főiskolai tanár, MTA köztestületi tag. Nevéhez fűződik a KKVMF tanárképzésének, szakoktatói képzésének, felsőoktatási szakképzésének megindítása. Irányításával kerültek kidolgozásra: a mérnökstanár szak és műszaki szakoktató szak nappali és levelező tagozatos képzési programjai, a Médiatechnológus asszisztens, a Gyakorlati oktató, a Képzési szakasszisztens szakok alapítási és indítási programjai. TDK és szakdolgozati konzulensi tevékenységét a hallgatók országos díjai is jelzik (Pro-Scientia Díj, Témavezető Mester cím). Számos projektben vett részt (pl.: EU-s PHARE, IMPROFE, Leonardo da Vinci és Comenius projektek). Szakmai közéleti tevékenysége szereteágazó, így pl. több éven át tagja volt a Felsőoktatási Tudományos Tanácsnak és alapító tagja, valamint tíz éven át alelnöke az AIFSZ Kollégiumnak. A Szakmai Tankönyv és Taneszköz Tanács tagja, majd elnöke annak megszűnéséig. Alapító és elnökségi tagja, valamint szakosztályvezetője volt a Magyar Szakképzési Társaságnak. Részt vett a Nemzeti Bologna Bizottság Pedagógusképzési Albizottság munkájában, a Szakképzési Törvény, a Felnőttképzésről szóló Törvény és a Felsőoktatási törvény előkészítésében, az OKJ és más dokumentumok kidolgozásában és véleményezésében. Több mint 100 tanulmány, szakcikk, kutatási jelentés, kiadvány, könyv és könyvrészlet szerzője, szakképzési, felnőttképzési, tanárképzési konferenciák és fórumok szervezője, előadója. Díjak: Kiss Árpád Díj (1995.), Miniszteri dicséret (1982, 89.), Kandó Kiváló Oktatója (1997.), Kandó Emlékgyűrű (1999.), Magyar Szakképzésért Díj (1999.), Tudással Magyarorszáért OTDK (2001). Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bányainé Majoros Erzsébet

1946-ban született Berentén.

1969-ben diplomázott a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán. Okleveles villamosmérnökként Budapesten a Távközlési Kutató Intézetben kezdett dolgozni, mint tudományos munkatárs, később mint főmunkatárs. A kutatólaboratóriumban műszaki kutatási- és kísérleti fejlesztési feladatokkal foglalkozott, ezen belül rendszertechnikai, valamint áramkör tervezési, mérési, továbbá dokumentáció készítési munkákat végzett. Több publikációja jelent meg, és előadásokat tartott különböző témákban, pld. a fáziszárt hurkok, valamint a csatornaképző berendezések témakörökben. 1977-től a TKI Közgazdasági osztályán műszaki-gazdasági jellegű feladatokat látott el. Részt vett az Intézet rövid-, közép- és hosszútávú terveinek elkészítésében, valamint területi referensként K+F szerződéses munkákkal kapcsolatos operatív teendőket intézett. Összefogta az OKKFT és OTTKT programokból az Intézetre háruló feladatok végrehajtásáról szóló beszámolókat, és az Intézet műszaki tevékenységéről készített összefoglaló anyagokat, jelentéseket, többek között az IpM és az MHE részére. 1987-től az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság Elektronizálási Kutatási-Fejlesztési Program Irodáján osztályvezető-helyettesként dolgozott. Feladata volt a széleskörű vállalati kapcsolatrendszer keretében az OKKFT G1 programban az OMFB-vel kötött szerződések menedzselése a szerződéskötéstől a teljesítések igazolásáig. A hírközlés rendszereivel kapcsolatos témák mellett foglalkozott a perspektivikus számítástechnikai, hírközlési és automatizálási eszközök és rendszerek témakörébe tartozó szerződésekkel. 1989-től kereskedelmi banki vonalon dolgozott tovább osztályvezető-helyettesként, és a vállalkozói ügyfélkörre vonatkozó hitelkonstrukciókkal foglalkozott. Munkáját nagyban elősegítette nyelvtudása, angol, orosz és német középfokú állami nyelvvizsgával rendelkezett.

1981-ben megkapta az TKI Kiváló Dolgozója kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bányász Csilla

kutató, főmunkatárs, a műszaki tudományok kandidátusa

1946-ban született Újpesten.

1969-ben szerzett jeles diplomát a BME Villamosmérnöki Kara Műszer és Szabályozástechnika szakán és a Mérnök-tanári szakon. 1972-ben summa cum laude minősítésű egyetemi doktori, 1976-ban kandidátusi címet szerzett, PhD 1997-ben. 1969-től napjainkig az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézetében dolgozik kutatóként. Munkatársaival a hazai ipar különböző területein számos, a számítógépes folyamatirányítást közvetlenül előkészítő folyamat identifikációs, szimulációs és adaptív optimális irányítási feladatot oldott meg cement-, gáz-, olaj-, atomerőmű- és jármű-iparban, továbbá társszerzője több, az elméleti eredményeket tartalmazó magyarul, valamint az Elsevier és Springer kiadóknál angolul megjelent könyvnek, jegyzetnek. Közéleti megbízása közül néhány: tagja és elnöke volt a BME-n az Államvizsga Bizottságoknak (1981-90), tagja volt az MTA Tudományos Minősítő Bizottságának (1986-94), az MTA Automatizálási és Számítástechnikai Tudományos Bizottságának (2009-12, 2014-2017), a MATE-nak (1969-2014), tagja a Magyar Mérnök Akadémiának (1991-től), IEEE-nek (1991-től), titkára az IFAC Magyar Nemzeti Bizottságának (1986-2017). Számos nemzetközi konferencia tudományos programbizottságában volt tag és a tudományos kiadványok szerkesztője. Publikációinak száma közel 200, melyekre több mint 150 független hivatkozás ismert az irodalomban.

Több tudományos elismerésben részesült: Csáki Frigyes érem (1994), Kruspér István díj (1996), több alkalommal kapott elismerést a SZTAKI-ban (2000, 2009, 2013, 2016), 2013-ban Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Barth Albert

1946-ban született Budapesten.

Társadalmi ösztöndíjasként az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárába került. Itt 13 éven keresztül a sokcsatornás analizátorok fejlesztésén dolgozott. Egyetemi doktori munkájának címe: Adatfeldolgozás sokcsatornás analizátorban. 1982-ben ment át a MIKI Műszeripari Kutatóintézetbe, mely Méréstechnikai Informatikai Kutató és Innovációs Rt.-vé alakult. Itt később számítástechnikai osztályvezető lett. Részt vett országos katonai rendszer fejlesztésében. Miután a MIKI megszűnt a Pro Patria magáncégnél dolgozott fejlesztő mérnökként. Fő témája hőkamerás kocsis és hordozható radar fejlesztése volt. Innen ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Béky Endre

1944-ben született Budapesten.

A József Attila gimnáziumban 1962-ben érettségizett, majd a Beloiannis Híradástechnikai Gyárban műszerészként dolgozott. Az egyetemi évek alatt különböző tanszékeken részt vett kutatási munkákban. Az egyik ilyen kutatási munka kapcsán került a megrendelő Budapesti Elektroakusztikai Gyárhoz (BEAG). 1969-73 között fejlesztő mérnökként dolgozott. 1973-74 között üzemmérnökként dolgozott a gyártásban. 1974-ben a gyáregységek műszaki irányítására alakult egyik osztály vezetője lett. 1979-ben vezetőképző tanfolyamon vett részt. 1979-ben kinevezték az Oktatástechnikai Berendezések Fejlesztésének vezetőjévé. Közben részt vett a BME Villamosmérnöki Karának szakmérnök képzésében, ahol 1979-ben digitális elektronikai szakmérnöki oklevelet szerzett. Fejlesztési osztályvezetőként feladata volt a BME kutatási csoportjaival való kapcsolattartás, a projektek és megbízási szerződések kiadása, valamint a kutatási eredmények átvétele, adaptálása a gyár gyártási rendszerébe. Fejlesztési vezetőként számos hazai és külföldi diákot fogadott a Fejlesztési Osztályon szakmai képzésre. A gyártásban szerzett tapasztalatok alapján bevezette a berendezések gyárthatósági vizsgálatát. 1983-ban a Fejlesztésen VGMK-t alapított, amelynek vezetője lett. A VGMK-ban elvállalt munkák során szerzett tapasztalatokat visszacsatolva a fejlesztésbe, javította a fejlesztés minőségét. A fejlesztés vezetése során támogatója volt az új dolgok bevezetésének. Két szabadalomnak is társszerzője volt. 1989-ben pályázat útján elnyerte a műszaki igazgatói állást. 1990-ben az Igazgatói Tanács kinevezte Műszaki Vezérigazgatóhelyettesnek. 1990-ben sikeres vizsgát tett a Kohó- és Gépipari Minisztérium által szervezett munkavédelmi kiképzésén. 1992-ben a BEAG felszámolása kapcsán megalakította a BEAG Kft-t, amelynek vezetője lett. A BEAG Kft a felszámolóval kötött szerződés alapján ellátta a volt Szovjetunió területén lévő garanciális és szavatossági kötelezettségeket. Gyártóbázisa volt a fejlesztésekből alakult kft-nek. 2003-ban bevezette az ISO 9001:2001 minőségbiztosítási rendszert és sikeres belső auditori vizsgát tett. A 2009-ben történt cégeladáskor nyugdíjba vonult.

1989-ben megkapta a Kiváló Dolgozó kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Benkő Tiborné

1943-ban született Baján.

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer és szabályozástechnikai szakán 1969-ben védte meg a diplomáját esti tagozaton. 1961-ben felvételt nyert a Központi Fizikai Kutató Intézet Számítástechnikai Osztályára, ahol az Ural I elektroncsöves számítógép üzemelt, melyet kezelnie és programoznia kellett. Innen jelentkezett továbbtanulni és mivel nem fogadta el az ösztöndíjas nappali tagozatot, a tanulás mellett több számítógépet és programozási nyelvet megtanult. 1969 után a tanszék, ahol védett, felkérte, hogy az 1970/71 tanév tavaszi félévében Számítástechnika fakultációt tartson 5. éves hallgatók részére. 1971 után átkérték a Mérés és Számítástechnikai Kutató Intézet (MSZKI) Szimulációs csoportjába, ahol 1973-tól tudományos munkatársként dolgozott. A BME Mérnöktovábbképző Intézetben 1969-2005-ig 51 számítástechnikai tanfolyamon különféle programozási nyelveket tanított. 1983-tól a BME EET-n tanársegédként a Mikroelektronika technológia szakon a Programozás tárgyat tanította (Pascal, C nyelv). Informatikus hallgatók részére C és C++ nyelvet, mérnökfizikus hallgatók részére C nyelvet oktatatta. 1997-ben megszűnt az MSZKI, ezután 1998-tól 2015-ig a BME GPK Informatikai Laboratóriumában Informatika tárgyat (Pascal, Visual Basic), később a megalakuló Mechatronika Optika és Gépészeti Informatika (MOGI) tanszéken a Programtervezés tárgyban a C# nyelvet oktatatta. Háromszor került be a 100 legjobb tanár közé (GPK): 2013. 87., 26. hely, 2015. 28. hely. Minden tárgyhöz írt könyvet, néhány könyvhöz tanári mellékletet is készített. Idáig 54 számítástechnikai könyvet írt társzerzőkkel és egyedül is. Egyik könyvét, melyet a Műszaki Kiadó adott ki, az Igazgatója 1977-ben Nívó-díjban részesítette. 31 magyar és 5 külföldi cikk társzerzője. 1983-ban az Uppsala University Institute of Technology meghívására "Computer Graphics and Simulation" című előadást tartott. 1986-ban Pjongjang (Észak Korea) Elektronikai Intézet meghívására a LOBSTER rendszert ismertette. Társadalmi tevékenysége: 1970- MATE tag, 1972- MATE Elektronikus Számítógépek és Szabályozó Berendezések Szakosztály tagja, 1976-1985-ig titkára, 1980- MATE Elnökségi tag, 1985- MATE Etikai Bizottság tagja, 1986- MATE Oktatási Bizottság tagja. Kitüntetései: KFKI-ban 1976. Intézeti Díj II. fokozat, 1980. Jánossy Díj II. fokozat, 1985. KFKI Közművelődési díj. 1980. MATE Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa Kiváló Munkáért kitüntetést kapott, MATE 1982. Kruspér emlékéremmel jutalmazta. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bibok György

a fizikai tudományok kandidátusa

1945-ben született Kiskunfélegyházán.

1945. április 13-án született Kiskunfélegyházán. Itt végezte általános és középiskolai tanulmányait és 1963-ban érettségizett a Petőfi Sándor gimnáziumban. Egyetemi tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán végezte. 1969-ben szerzett diplomát a Műszer és Szabályozástechnika szakon. Egyetemi évei alatt elsősorban a nukleáris elektronika vonzotta, és ez határozta meg pályáját: a diploma megszerzése után a Magyar Tudományos Akadémia Atommagkutató Intézetébe került, és itt dolgozott tudományos kutatóként 1993-ig. 1975-ben készítette el egyetemi doktori munkáját. Disszertációjának címe: „A nanoszekundumos időspektroszkópia triggeráramkörei”, melyet „Summa cum laude” minősítéssel védett meg a Kossuth Lajos Tudományegyetemen. 1984-ben védte meg a fizikai tudományok kandidátusa címért írt disszertációját, melynek címe: „Mérési módszerek és áramköri megoldások kifejlesztése az energia és időspektroszkópiai műszerek mérési pontosságának javítására”. Részt vett az első magyar Ciklotron Laboratórium létrehozásában és a Nukleáris Elektronikai Osztály vezetője lett. Korábban is dolgozott hosszabb-rövidebb ideig a világ több országában, melyek közül kiemelkedik a kétéves Humboldt ösztöndíjas munka a Karlsruhei Atommagkutató Intézetben. Pályáját 1993-tól 2016-ig itt folytatta tovább. Fő munkaterülete a nukleáris medicina elektronikus eszközeinek fejlesztése. 1968-ban nősült, felesége Dr. Gondi Judit. Két gyermekük van, Tamás 1971-ben született, gépészmérnök, két kislány édesapja. Adrienne 1973-ban született, bölcsész, német férjével és két kislányával Németországban élnek.

Számtalan nemzetközileg publikált közleménye mellett 10 találmánya nyert szabadalmi oltalmat, és két alkalommal nyerte el a Kiváló Feltaláló kitüntetés aranyfokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bognár Lajos

1943-ban született Gárdonyban.

1961-ben érettségizett Székesfehérváron a József Attila Gimnáziumban. 1962-től rádió- és televízió műszerészként a Villamossági Televízió és Rádió Gyárban, Székesfehérváron, a Munkácsy TV gyártószalagon kezdett dolgozni. 1963-tól továbbtanult a Budapesti Műszaki Egyetemen, 1969-ben jeles minősítéssel villamosmérnöki diplomát kapott. Egyetemi éveire emlékezve köszönettel gondol dr. Andrásfai Béla matematika és dr. Vágó István villamosságtan tanáira. 1969-től technológusként dolgozott tovább az akkor már Videotonra keresztelt gyár Televízió Gyára Gyártástechnológia Osztályán új fejlesztésű TV - Turnerek gyártásba vitelén. 1973-tól a Videoton Rádiógyára (katonai részleg) Fejlesztési Főmérnökségén kvarc vezérelt, szintézer-hangolt rádióadó-vevők fejlesztésén, majd a Varsói - Szerződés hadseregeiben használt SSB hadászati (Vüsztrell) és FM harcászati (Binom) adó-vevők gyártásba vitelén dolgozott. 1978-tól a katonai adó-vevők gyártásához szükséges célműszereket fejlesztette és felügyelte. 1981-től rövidhullámú 1kW-os szélessávú (3-30 MHz), svéd gyártású rádióadók és antenna-illesztők katonai/harcászati alkalmazásán, ezek harmadik országbeli telepítésén dolgozott (electronic reconnaissance and counter measures). 1991-től a megújult Videoton új kapcsolatainak kiépítésén, új elektronikai termékek hazai gyártási feltételeinek kidolgozásán dolgozott. 1996-tól az autóipari kábelgyártáshoz szükséges fixture gyártás elektronikai teszt és minőségbiztosítási részlegét irányította. 1999-től német fejlesztésű, az IBM szerverekben használt szünetmentes tápegységek honosított gyártásának minőségbiztosítását és tesztelését felügyelte a Videoton Informatika Gyárában. 2008-ban, 45-éves folyamatos Videotonos munkaviszony után ment végleg nyugdíjba. Szomorúan gondol az elvesztett sok barát mellett a nagyszerű emberekre: Papp István vezérigazgatóra, Bozóki István TV fejlesztési osztályvezetőre, Herczog József igazgatóra, Gács Elemér fejlesztési főmérnökre és Salgói Géza projektvezetőre. Nostalgiaival emlékezik a kiküldetései során megismert négy kontinens tíz országára, közöttük: India, Jemen, Svédország, USA, Mexikó stb., az ott élő emberekre, élményekre és kultúrákra. Hálával tartozik segítő családjának, Imre és Csaba fiának, de legfőképpen szerető, gondos feleségének Tecának. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Borai Tamás

1946-ban született Budapesten.

Az egyetem elvégzése után először a Villamos Automatika Intézetben (VILATI) dolgozott tervező mérnökként, majd egy rövid kitérő után az MMG-ben (1975-től: MMG Automatika Művekben) folytatta pályafutását. Kezdetben a vezérigazgató műszaki titkáráként, később kereskedelmi főosztályvezetőként az értékesítésért, marketingért és a gyár kiterjedt nemzetközi technológiai és gyártási együttműködésének szervezéséért volt felelős. 1984 és 1989 között az osztrák Festo Maschinenfabrik GmbH egyik bécsi leányvállalatát vezette. Hazatérve előbb a Ramovill Rt kereskedelmi majd vezérigazgatója lett, 1994 – 1997 ismét az MMG Automatika Művekben dolgozott vezérigazgatóként. 1998 óta tanácsadóként üzleti folyamatok átszervezésével, üzleti, vezetői és szervezetfejlesztési tanácsadással foglalkozik. 16 éve a Dr. Pendl & Dr. Piswanger Kft igazgatója és egyidejűleg 8 éve az Interim Management Resourcing Kft egyik alapító partnere.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bozsó Sándor

1944-ben született Jánoshalmán.

Az egyetem elvégzése után, 1969 és 1978 között a Műszeripari Kutató Intézet munkatársa volt. Önálló kutatási-fejlesztési feladatokat teljesített elektromechanikus alkatrészek és vizsgálóberendezések területén. Az általa tervezett miniatűr digitális kapcsolótáblát az intézet széles körben alkalmazta adattároló rendszerek építésében. 1978-ban az IDEX Rt. Külkereskedelmi és Mérnökiroda (illetve jogelődje, a Gépexport Vállalat) munkatársa lett. Kezdetben létesítményfelelősi, majd – az általa kidolgozott export-ajánlatok sikeres értékesítését követően – a Felsőfokú Oktatási Létesítmények osztályvezetője beosztásban. Az oktatási létesítmények előkészítése, a helyszíni feladatok szervezése és kivitelezése során számos alkalommal tevékenykedett külföldön; Afrika és Ázsia több országában, Mexikóban és Európában. Nemzetközi marketing diplomája megszerzése után, 1995-ben saját vállalkozást indított. A Hung-A-Mark nevű marketing és kereskedelmi cég több találmány hasznosításában és külföldi befektetők felé történő közvetítésében vett részt. 2001-től a Brill Audio Visual Kft alkalmazta marketing manager munkakörben. A cég konferencia és információtechnika területén ért el komoly eredményeket, számos komplex projekt megvalósításával belföldön és külföldön egyaránt. Ebben a szerepkörben jól tudta alkalmazni a korábbiakban felhalmozott műszaki, kereskedelmi és tárgyalási tapasztalatait. 2006 és 2008 között tagja volt annak a szakértői csapatnak, amely a Magyar Televízió műsorgyártása digitális átállásának műszaki tárgyalásain vett részt, véleményezte a hazai és külföldi ajánlattevők terveit, és javaslatokat tett a technikai részleteket illetően. A digitális átállás sikeresen befejeződött.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Buzás Ottó

1935-ben született Nagymaroson.

A Budapesti Távbeszélő Igazgatóság Mérő Csoportját 1969-től 1972-ig vezette. Ezen idő alatt bevezette a központokban és a központokat összekötő trónk-hálózatokban a zaj-feszültség, jelzőhangok és valamennyi csillapítás mérését. 1972-1976 közt a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság Fejlesztési osztályán telefonközpontok és központhálózatok fejlesztésével foglalkozott. Az addigi munkája elismeréseként 1977-ben áthelyezték a Magyar Posta-vezérigazgatóság Távközlési Szakosztályára. A vezérigazgatáson betöltött munkakörével kapcsolatban - 1977 és 1987 közt - Berlinben, Prágában és Varsóban tanulmányozta az NDK, Csehszlovákia és Lengyelország telefonhálózatát, 1975-ben Koppenhágában a távközlési hálózatok korszerű üzemeltetését és fenntartását, 1979-ben Barcelonában és Madridban a centralizált üzemeltetést és fenntartást, 1987-ben Londonban a Network Management-et. A tanulmányutak során szerzett tapasztalatait az automatikus belföldi és nemzetközi telefonhívások bevezetése és a díjrendszer fejlesztése során hasznosította, az addig alkalmazott foglaltsági hang helyett automatikus szóbeli tájékoztatást vezetett be. 1988-ban Bécsben az ADS digitális vonalkapcsoló központokat ismertető előadásokat hallgatta. Az előadásokon elsajátított ismeretekről német nyelven írott dolgozatokban számolt be. A telefonközpontok szakterületből 1985-ben doktorált (DR. TECHN). Munkája mellett 1977-1978 közt kapcsolástechnikát tanított a Győri Közlekedési és Távközlési Főiskolán. A BME MTI szervezésében forgalomtechnikai, üzemeltetési és méréstechnikai előadásokat tartott. A Híradástechnikai Tudományos Egyesületnek 1972-óta tagja. A Magyar Posta szakmai lapban, és a Híradástechnikában összesen 30, a Magyar Távközlés folyóiratban 10 cikke jelent meg. Szerkesztett és kiadott könyvei több társszerzővel készültek. A telefon-technika, a távközléstechnika, az elektronikus kommunikáció és az emberi kommunikáció történetével, kultúrájával kedvtelésből foglalkozott. Több könyve jelent meg, melyek szakembereknek, felhasználóknak, főiskolai és egyetemi hallgatóknak, tehát igen széles olvasórétegnek készültek. Nyugállományba vonulása után tanácsadói, szakírói és közhasznú tevékenységet folytatott. Munkásságáért több elismerésben részesült: Matáv vezérigazgatói elismerés, 1995; Puskás Tivadar Távközlési Technikum Arany távközlés-technikusi oklevél, 2001; A Mozgáskorlátozottak Egyesületeinek Országos Szövetsége Elnöksége a „Telefonnal a Rászorultakért Alapítvány” Kuratórium elnökének elismerő oklevele, 2010. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

D.I. Cseh Ildikó

1943-ban született Budapesten.

1961-63 közt szakmunkásképző iskolát végzett, Híradástechnikai műszeres szakmunkás lett. 1963-ban a BME Villamosmérnöki Kar nappali tagozatára jelentkezett, esti tagozatra vették fel, mivel munkahelye volt, mint híradástechnikai-műszerész dolgozott az egykori BHG-ban. Szakmai életútja: híradástechnikai-műszerész 1963-66 közt, majd 1965-70 közt a Telefongyár Átviteltechnikai osztályán laboránsként dolgozott, közben végezte az egyetemet. 1969-ban államvizsgázott, diplomamunka konzulensei: Cebe László és Izsán professzor. 1970 februárjától a Fővárosi Mélyépítő Terv. Vállalat Jelzőberendezés tervezési Osztályán helyezkedett el. Ebben a témában 1972-ben sikerült egy meghívást kapni a bécsi SCHRACK cégtől, egy ún. „Werkstudent”-ként 1 évre. 1973-ban férjhez ment és kint maradt. Disszidált lett, külföldön továbbra is a SCHRACK cég alkalmazottja volt. Gyermekük születése utáni szabadságot követően megszűnt a SCHRACK cégnél a munkaviszonya, 1976 év elején egy kapcsolószekrények tervezését ellátó cégnél dolgozott, míg 2. gyermeke születési szabadságára nem ment. Közben a cég csődöt mondott, 1978-tól a SIEMENS cég telefontechnikai osztályán tervező mérnökként dolgozott 1988-ig. Ezt követően szabad úszóként computer-szervezésben dolgozott 1996-ig. 1996-tól trombózisa miatt rokkantsági nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Czuczor József

1945-ben született Szőnyben.

A BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szakán végzett. További tanulmányai mérnök-tanári, államigazgatási, oktatásfejlesztési, vezetéselméleti-menedzseri, informatikai, értékelemzési, döntéelméleti, média-PR, európai szociális alapról voltak. Munkahelyei: Pécsi Zipernewszky Károly Ipari szakközépiskola (mérnök-tanár, 1969-1977), Baranya Megyei Tanács Művelődésügyi Osztálya (szakképzés általános tanulmányi felügyelője, 1977-1984) Baranya Megyei Pedagógiai Intézet (osztályvezető, 1984-1988), Tudományos Ismeretterjesztő Társulat Pécs-Baranyai Szervezete (oktatási igazgató, 1988-89), Baranya Megyei Munkaügyi Központ Képzési Osztálya, majd Elemzési és Tájékoztatási Osztálya (osztályvezető, 1991-2006), Pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem TTK (vendégtanár, 1997-2006). Publikációs tevékenysége: több lap és kiadvány valamint web-lap elindítója, mintegy 40 szakcikk a középfokú szakképzés, munkaerő-piaci képzés, szakképzés-tervezés és pályaválasztás, kommunikációs témákban a Szakképzési Szemle, Szakoktatás, Munkaügyi Szemle, Munkapiac, Köznevelés, Pedagógiai Szemle, Baranyai Művelődés, Tudás menedzsment folyóiratokban. Mintegy 20 kiadvány szerzője és szerkesztője, több film forgatókönyv- és TV műsor írója és szerkesztője a fenti témákban. Kutatások: mintegy 15 kutatás képzési-oktatási koncepciók, pályaválasztás, ügyfél elégedettség, szakképzés és munkaerő-piaci képzés, területfejlesztés, pályakezdők témákban. Szakértői tevékenység: munkanélküliek képzése és átképzése hazai rendszerének kialakítása, Világbanki program, érettségi elnöki és társelnöki, szerkesztőségi, felügyelőbizottsági, lektori, szakdolgozati konzulensi, programozott oktatási, honlapszerkesztői, pályázati bírálati, alapítványi témákban.

Kitüntetései: Baranya Művelődésért, Kiváló Munkáért (Munkaügyi Miniszter).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Cser József

a műszaki tudományok kandidátusa

1946-ban született Makón.

Tanulmányainak befejezése után a Központi Fizikai Kutató Intézet Elektronikus Főosztályának tudományos segédmunkatársa lett. Csoportvezetőként az intézeti ügyviteli elektronikus adatfeldolgozás létrehozását irányította. 1972-ben tudományos munkatárssá nevezték ki, 1981-ben tudományos főmunkatárs lett. A KFKI által fejlesztett TPA kisszámitógépek alkalmazói szoftvereinek fejlesztésével foglalkozott. Országos fontosságú projektekben vett részt, köztük a Tiszai Olajfinomító, a Dunamenti Hőerőmű, a Tiszai Hőerőmű, a Százhalombattai Tartálykocsi-töltő rendszer, az Adria Olajvezeték és az Almásfüzitői Timföldgyár szabadalmazott mérő-adatgyűjtő és irányító rendszerének kialakításában. Munkájában kiemelkedő jelentőségű volt az Országos Telemetria Rendszer létrehozásának projektjében való részvétel, amelyért 1985-ben a KFKI Jánossy Díjával jutalmazták. Gyakorlati munkája mellett folyamatosan képezte magát, mérnöktanári és gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. 1974-ben védte meg egyetemi doktori címét a BME-n, 1981-ben a műszaki tudományok kandidátusa lett. 1985-ben elnyerte a Delfti Műszaki Egyetem poszt-doktori ösztöndíját. Ezt követően 2004-es hazatéréséig az Egyetem Villamosmérnöki és Informatikai, majd Építőmérnöki Karán folytatta oktatási és kutatási tevékenységét, emellett tanácsadói és auditori tevékenységet is végzett. Tevékenységéért holland államtitkári köszönetet kapott. 2009-től 2018-ig főiskolai tanárként a Zsigmond Király Főiskola (ma Milton Friedman Egyetem) gazdaságinformatikusi képzését vezette. Jelenleg is az Egyetem főállású oktatója, az MEE Szakmai Tudományos Bizottságának tagja.

Az Országos Telemetria Rendszer projektjéért 1985-ben a KFKI Jánossy Díjával jutalmazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Cseresnyés Géza

1945-ben született Villach Warmbadban (Ausztria).

A Kandó Kálmán Technikumban érettségizett, majd 1969-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán védte meg diplomatervét. Szakmai munkáját a Telefongyár számítástechnikai fejlesztésén áramkörök tervezésével kezdte, majd a gyár fővállalkozási szervezeténél folytatta. Témavezetőként tervezője és kiépítője volt az ország első iparszerűen működő távadat-feldolgozó rendszerének (ÉLGAV-MCVT). Az 1970-es évek kezdetétől elektronikai gyártástechnológiák fejlesztésének operatív koordinációs feladataival foglalkozott (HIKI, majd VTRT) különböző KGST együttműködések keretében (REAB, SzKB), gazdasági mérnöki tanulmányait is befejezve. Az 1980-as évek végétől egy auditáló cég (E&Y) műszaki szakértőjeként reorganizációs-, átvilágító- és beruházások előkészítésével kapcsolatos feladatokat látott el, miközben elvégezte az ÁVÜ csődmenedzser képzését. Az 1990-es évek közepétől saját alapítású műszaki-gazdasági szakértői cégét vezette közelmúltbeli nyugalmazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csiszár Anna

1946-ban született Mürzzuschlagban (Ausztria).

1969-től 1972-ig társadalmi ösztöndíj szerződés alapján 3 év kötelező munkaviszonyban volt a Magyar Optikai Műveknél, ahol a számítástechnikai perifériás eszközök gyártásában vett részt. A diplomamunkájának témája is ezzel a témakörrel volt kapcsolatos. 1972-től 1979-ig dolgozott a KGINFORMATIK cégnél, 1977-ig műszaki karbantartói csoportvezető mérnökként egy ROBOTRON 21 típusú számítógép mellett. A munkakör ellátásához a cég alapszintű, de teljeskörű karbantartói képzést biztosított a ROBOTRON cég NDK-beli képző központjában német nyelven, vizsgakötelezettség mellett. Az elvégzés tényét Zertifikat-tal igazolták. 1978-tól a cégnél üzemeltető szoftveresi feladatok ellátásával foglalkozott, ezen belül a háttérgépen történő üzemeltetési eljárásrendszer kidolgozásával és működtetésével. Az ehhez szükséges ismeretek elsajátítása önképzés formájában történt. 1979 és 1986 között a Fővárosi Számítástechnikai és Díjbeszedő Vállalatnál üzemeltető szoftveres feladatokat látott el IBM360/40-es gépnél, esetenként programozási feladatokat végzett. 1987-től számítástechnikai tanácsadói munkakörben vezető programozóként programtervezői és programozási feladatok ellátása SIEMENS 7536-os gépkonfigurációnál BS2000 7.5-ös op. rendszerben. Szintén feladata volt a Budapesti Társadalombiztosítási Igazgatóság számára készített interaktív alkalmazási rendszer fejlesztésében, tesztelésében való közreműködés. 1987 és 1992 között a KSH SZÜV. számítástechnikai tanácsadója volt. 1992-től nyugdíjazásáig, 2002-ig az Országos Takarékpénztár Bank Rt. Számítógép központjában dolgozott alkalmazási rendszer üzemeltetőként SIEMENS 7536-os gépen.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csizinszky László

1945-ben született Pusztaszentlászlón.

A BME elvégzése után a Kőolajvezeték Építő Vállalathoz került, ahol a földalatti nagynyomású és átmérőjű acélvezetékek katódos korrózióvédelme, továbbá az erősáramú rendszerek felügyelete és karbantartása volt a feladata. 1973-ban a Veszprémi Vegyipari Egyetemen Korróziós Szakmérnöki diplomát szerzett. 1978-tól a teljes olajipart kiszolgáló Csővezetéki Korrózióvédelmi Szolgálat vezetője. 1979 és 1984 között Irakban vezetett magyar részvétellel megvalósuló csővezeték építési beruházásokat. Hazatérése után a Korrózióvédelmi Szolgálat irányítása mellett, Ausztriában, Angliában, Líbiában tartott posztgraduális korrózióvédelmi képzéseket különböző egyetemeken. 1987 és 1990 között Athénba kiküldött irodavezető és szakértő tanácsadóként vesz részt 15 magyar vállalat képviselőjében a görög földgázimport megvalósításához szükséges csővezeték építés és tartozékaihoz kapcsolódó előkészítő munkákban. 1990-ben megalapítja a Corrocont Kft-t, ami ma már kisebb cégcsoportként 2020-ban ünnepli fennállásának harmincadik évfordulóját. Amint a nevéből is látható, a vállalat profilja korrózióvédelmi megoldások tervezése, berendezések tervezése, gyártása, roncsolásmentes diagnosztika, a vizsgálatokhoz szükséges műszerek gyártása. Kezdetől fogva exportorientált üzletpolitikájának köszönhetően közel 60 országban használják az általa tervezett eljárásokat, készülékeket, a diagnosztikai komplex vizsgálatokat pedig magyar szakértő mérnökök és technikusok végzik. Pályája során számos magyar és nemzetközi konferencián és szimpóziumon vett részt előadóként, publikációval. Tagja volt a Nemzetközi Csővezetékek Rehabilitációs Szervezete szakmai elnökségének, az Amerikai Korróziós Mérnökök Szövetségének és számos más szakbizottságnak. Számos nemzetközileg is elismert és bevezetett eljárás valamint mérőműszer kifejlesztése és bevezetése fűződik nevéhez.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csizmadia Lehel

1946-ban született Szatmárnémetiben.

Első munkahelyén, a Felső-Tiszavidéki Vízügyi Igazgatóságon feladata az árvízvédelmi távközlési rendszer felügyelete volt. Az 1970-es tiszai árvíz kapcsán a töltésvédelmi és rádiós távközlési munkálatokban vett részt. 1970-től Drezdában a VEB Robotron Kombinatban dolgozott számítástechnikai bemérő mérnökként. Feladata az R21-es számítógép nagyterű adattárolójának kábelezése, élesztése. Közben megkezdte tanulmányait a Budapesti Külkereskedelmi Főiskola Lipcsébe kihelyezett szakán. 1972-től a NIKEX Külkereskedelmi Vállalat Bányagép export osztályán dolgozott mérnök üzletkötőként. Feladata a kőszénbányák frontfejtéseihez használt páncélpajzsok, valamint aprítógépek exportjának ügyintézése. Közben felsőfokú német nyelvi vizsgát tett. 1974-től a BEAG nyíregyházi gyárában az elektronikai szerelő üzem vezetője 1991-ig. Az üzemben az elektroakusztika erősítőit, keverőit, hangsugárzóit, és kapcsolóüzemű tápegységeket gyártottak. Ezek az erősítők, hangsugárzók és kommentátorpultok biztosították az 1980. évi moszkvai olimpiai játékok hangosítását és közvetítéseit is. Szomorú feladata volt aztán, hogy számos munkatársának neki kellett kiosztania a felmondó levelet a vállalat összeomlásakor. Ezek után különféle kereskedelmi vállalatoknál dolgozott, majd 1998-tól a Navigátor Kft-nél. Feladata a DUNAPACK RT. hullámlemezt és dobozokat gyártó rendszeréhez a termelésirányító számítástechnikai rendszer német nyelvű adaptációjának elkészítése volt; a felhasználók oktatásában tolmácként dolgozott Ausztriában és Németországban. Jelenleg is aktívan foglalkozik műszaki fordításokkal. Felesége szintén villamosmérnök; három gyermekük is egyetemi végzettséggel rendelkezik, ők az informatika és a nyelvészet területein dolgoznak.

Az erősítők, hangsugárzók és kommentátorpultok gyártásának befejeztével „Kiváló munkáért” miniszteri kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Csopaki Gyula

címzetes egyetemi tanár, a műszaki tudomány kandidátusa

1946-ban született Kölcsén.

A Mechwart András Gép- és Híradásipari Technikumban technikus oklevelet szerzett, 1969-ben végzett a BME Villamosmérnöki Karán, majd tudományos kutatóként csatlakozott a Híradástechnikai akadémiai kutatócsoporthoz: 1990-től docensként dolgozott a Távközlési és Telematikai Tanszéken. 1992-ben fél évig vendégprofesszor a Dél Koreai Pohangi Egyetemen. Nyolc éven át a VIK nemzetközi és idegennyelvű képzésért felelős dékánhelyettese. Két éven át az ETSI szakértőjeként dolgozott Sophia Antipolis-ban távközlési protokollok témakörben. Pályafutása során számos ipari megbízás projektjét vezette, különös tekintettel a számítástechnika és távközlés integrált alkalmazására. Több magasszintű programnyelv oktatását vezette be, több mérnöktovábbképző tanfolyamot, szakmérnöki és PhD kurzust tartott. Távközlési protokollok formális nyelven alapuló specifikációját, megvalósítását és tesztelését irányította és oktatta. 1996-97-ben a University of Stirling, Scotland vendégprofesszora. 1999-2002 között a Távközlési Mérnöki Minősítő Bizottság szakértője, 1990 óta tagja az MTA Távközlési Tudományos Bizottságnak. 2001-2008 között a BME Nemzetközi Oktatási Központjának (angol, német, francia nyelvű mérnökképzések egyetemi szinten) igazgatója, 2005-2008 között a BME nemzetközi igazgatója. A 2008-2010 közötti időszakban a Nemzeti Kutatási és Technológia Hivatal elnöke volt. Több hazai és nemzetközi zsűri felkért szakértőjeként dolgozott. Szakmai irányításával többen szereztek PhD fokozatot. Rendszeresen felkérlik PhD dolgozatok bírálójának. Szakmai eredményeit rangos hazai és nemzetközi konferenciákon és folyóiratokban publikálta.

Pályafutása során több fontos kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csuday András

1938-ban született Budapesten.

Kisgyermek korától villamosmérnöknek készült. Rádióamatőrként kezdte. Az általános iskola szertárának és házi laboratóriumának saját tervezésű elektronikus készülékeket és műszereket épített. Ezekkel szerelte fel a református templom első hangosítását. Kiváló képesítéssel végezte a Puskás Tivadar Távközlési Technikumot. A Magyar Televízió stúdiójának berendezéseket épített, majd a GYEM Ktsz mérőműszereit gyártotta. Már az esti egyetem végzésekor távközlési technikusként is mérnöki munkát végzett a Posta Ravel, későbbi GELKA rádió laboratóriumában. Itt rádió és TV készülékek szerviz utasításain, az országos szerviz hálózat mérőműszereinek karbantartásán, egyedi stúdió berendezések tervezésén és kivitelezésén, valamint zárt-és szabadtéri rendezvények műszaki tervezésén és üzemeltetésén dolgozott. 1964-től a MEDICOR MŰVEK Kutatási és Fejlesztési Osztályán elektronikus orvosi műszereket, EKG rádió telemétert, digitális vérsejt számlálót, automatikus vérnyomásmérőt, elektronikus diagnosztikai táskát fejlesztett, több szabadalom megvalósítója és ötletadója. A karbantartásban és gyártásban szerzett gyakorlatát 1975-ben az Országos Mérésügyi Hivatalnál kamatoztatta, ahol az elektronikus mérlegek és mérőrendszerek kutatási témáját vezette a KGST-ben nemzetközi szinten. 1981-ben itt szerzett digitális elektronika szakmérnöki diplomát a BME Villamosmérnöki Karán. Munkájáról nemzetközi értekezleteken és konferenciákon tartott előadásokat Londonban, Berlinben Varsóban. Alaptevékenysége volt a hazai gyártású és import elektronikus mérleg rendszerek típusvizsgálata, forgalomba hozatali és import engedélyezése, hitelesítése. 1984-ben indította saját kereskedelmi vállalkozását COMPASS (Computer Aided Solicitor Service) néven, amit levédett az Országos Találmányi Hivatalnál. Többek között számítógép-, videó- és digitális mérőrendszereket szerzett be és telepített legálisan végfelhasználói nyilatkozattal cégeknek, amiket azok akkor máshol nem tudtak elérni. Mindennel foglalkozott, ami a szakmája és ami a hobbjá (Jármű-, műszaki-, sportcikkek). 1994-ben beruházó menedzserként a Westel Rádiótelefon Kft.-nél, majd alvállalkozóként a Pannon GSM-nél dolgozott, tornyos és épületbe telepített bázisállomások létesítésén, az új országos rádiótelefon-hálózat felépítésén. 2006-ban internetes távoktatáson amerikai számítógépes diplomát szerzett. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csuka Imre

1946-ban született Mátyásföldön.

1969-ben a Telefongyárban kezdett el dolgozni fejlesztő mérnökként. Részt vesz a PCM átviteli rendszerek gyártásának honosításában, az áramkörök bemérésében, telepítésében. Közben részt vesz a BME Mérnöktovábbképző Intézet digitális integrált áramkörök, valamint multiprocesszoros rendszerek tervezésére irányuló tanfolyamain. 1972-től a VBKM VILLESZ gyárában dolgozott szintén fejlesztő mérnökként. Itt a vállalat által fejlesztett és gyártott sport kijelző rendszerek vezérlésének tervezésében, bemérésében, telepítésében vesz részt. A cég gyártmányait az Elektroimpex exportálja a világ országaiba, így a nagyberendezések helyszíni telepítésében részt véve eljut a világ 4 kontinensére. 1975-től 1980 végéig a vállalat kiküldöttje Algériában. Feladata a cég által szállított nagyszámítógépes (Data Generál) kijelző rendszerek folyamatos működésének biztosítása az Algéria által rendezett (pl Jeux Méditerranéen, All African Games) sporteseményeken. Hazatérve az Intel alapú mikroprocesszoros vezérlések programjainak tervezésével, fejlesztésével foglalkozik (assembly nyelv). 1985-től 1987-ig a Tungsram Rt. újonnan alakult Elektronikai Fejlesztési Főosztályán dolgozik, feladata a Vácon felszerelésre került KT fénycsőgyártó sor 2 egységét (beforrasztó gép, szivattyú gép) működtető szoftver megírása mikroprocesszorra, próbaüzem alatti fejlesztése. 1987 közepén visszatérve a már Elektronikai Vállalat néven működő céghez folytatja a közben megújult vezérlő hardverhez a működtető programok írását, helyszíni telepítéseken vesz részt. 1988 végén a cég felszámolásra kerül, ekkor a DIPEL Gmk-ban egy fénycsöves képpontú kijelző fejlesztésével foglalkozik. A kifejlesztett óriás kijelző Budapesten felszerelésre kerül. 1991-től a Telelux Kft. alkalmazottja, amely cég szintén kijelzőket gyárt. Itt PC-n futó kezelői programokat is ír. Először DOS alapúakat, majd a Windows alapú objektum orientált programokat (Delphi). Lehetősége van a nyelv grafikai tudását, valamint adatbázis kezelő (birkózó rendszerek, kis mobil kijelzőkkel) tulajdonságait is kipróbálni. Ettől a cégtől megy nyugdíjba, de 2 évet még ugyanott dolgozik, ugyanezekben a témakörökben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dabas Klára

1944-ben született Budapesten.

Az egyetem elvégzése után 1970-től 1974-ig pályafutását a Műszaki Egyetem Elektronikai Technológia Tanszékén kezdte mint oktató és tudományos munkatárs. Ezen időszak alatt tudományos kutató munkát végzett az abban az időben kibontakozó, a félvezetők és integrált áramkörök vákuumgőzölésével kapcsolatos témák terén, mely munkára vonatkozóan szakdolgozatot nyújtott be („Vékonyréteg ellenállások vastagságának és rezisztivitásának mérése”). 1975-ben kivándorolt Olaszországba és azóta is ott él. Olaszországban a téglaiipari szakterületen dolgozott, ahol téglaiipari létesítmények, komplett gyárak vagy rekonstrukciós munkák tervezése és kivitelezése terén folytatott tevékenységet egészen nyugdíjba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Deák Sándor

1946-ban született Nagykátán.

A villamosmérnöki oklevél megszerzése után 1969 szeptemberétől a BHG-ban dolgozott gyakornokként majd tervező mérnökként. Mivel a mérnöki tanulmányokkal párhuzamosan abszolválta a mérnöktanári szakot is, 1970-ben megszerezte a mérnöktanári oklevelet. 1971 augusztusától a Kolos Richárd Fővárosi Gyakorló Műszaki Szakközépiskola mérnöktanára lett, és 2009-ig ebben az intézményben szolgálta a szakképzést. Főbb tevékenységei a villamos és automatika elmélet és laboratóriumi mérések oktatása, taneszközök fejlesztése, a villamos munkaközösség szakmai munkájának irányítása, az iskola igazgatójaként (1989-1994) az iskola vezetése, fejlesztése, vezető tanári feladatok ellátása, a szakmai tanárjelöltek iskolai gyakorlatának szervezése és irányítása, szakmai igazgatóhelyettesként (2004-2009) a műszaki oktatás szervezése, irányítása és ellenőrzése. A technikai képzés indulása után kialakított és vezetett egy villamos automatikai oktató laboratóriumot és közreműködött a technikai mechatronikai tananyag kidolgozásában. A 90-es évek közepétől külső óraadóként részt vett a BME Műszaki Pedagógiai Intézete mérnök és műszaki tanárjelöltjeinek oktatásában és vizsgáztatásában. Több hazai és európai szakmai szervezetnek volt tagja. Számos hazai és ösztöndíjas külföldi (Amszterdami Egyetem, Svájci Szakképzési Intézet) továbbképzésben vett részt. Rendszeresen járt szakképzéssel kapcsolatos konferenciákra, köztük Toledóban az Európai Szakképzési Konferencián (2002) prezentációt is tartott a magyarországi szakképzésről. Hazai továbbképzéseket is vezetett gyakorló szakmai tanárok részére. A szakképzéssel kapcsolatban több tanulmányt publikált.

Szakmai munkáját különböző díjakkal ismerték el: Kiváló munkáért (1985), kiemelkedő munkájáért Emléklap (1998), Arany katedra emléklap (2004).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Degrell László

1946-ban született Budapesten.

Első munkahelyén a Híradótechnikai Vállalat Erősáramú laboratóriumában tisztoros, moziüzemi tápegységek fejlesztésében, majd a Gyengeáramú laboratóriumban a soproni első magyar közösségi TV Rendszer tervezésében vett részt. Ezt követően üzembehelyező mérnök volt a Vegyiműveket Építő és Szerelő Vállalatnál. 1973 és 1975 között az MTA Akusztikai Kutató Intézetének tudományos segédmunkatársaként dolgozott. 1975-ben Dr. Takács Ferenc felkérésére az MHV Dorogon épülő Hanglemezgyárában megszervezte és beindította a műsoros kazetta gyártását. Ezt követően a minőségjavítás érdekében a Taunus Ton Technik cég által kidolgozott lemez préselési technológia továbbfejlesztésében vett részt. Munkájának közvetlen gazdasági haszna is volt, korrelációs számításával megcáfolta a lemezminőség és gőzfogyasztás korábban feltételezett összefüggését, így lehetővé tette a lemezpréseléshez vásárolt gőzenergia jelentős csökkentését. Munkatársával együtt exponenciálisan távoluló hanglemezprofilt tervezett, a próbagyártás során jól kimutatható volt a nyersanyag-felhasználás csökkenése. A Hanglemezgyár adminisztratív munkahelyein bevezette a számítástechnikát, a teljesítménybérézés számolási munkájához programot írt. Hanglemezgyári munkája során 1,5 millió műsoros kazetta és körülbelül 60 millió hanglemez készült. 1985-ben bekövetkezett sérülése miatt be kellett fejeznie a rendszeres munkába járást Budapestről Dorogra, de az új iparág létrehozására irányuló tevékenységét a Magyar Filmlaboratórium keretein belül sikerült Budán folytatnia. A Filmlaborban két új technológiát honosított meg: beüzemelte az első professzionális (Rank Cintel) digitális film-video átíró rendszert és beindította az ország második video kazetta sokszorosító üzemét. Utolsó munkahelye a Főfotó Laborháza volt, ahol az IBM RISC számítógép beüzemelésével megszervezte és elindította a Laborházban előhívott több, mint 20 millió fénykép kiszállítását az ország mintegy 200 átvevőhelyére. 4 szakkönyvet jelentetett meg, az Optikai Akusztikai és Filmtechnikai Egyesület Kép és Hangtechnika című szakfolyóiratában 5 cikke és más fórumokon félszáz népszerű elektronikai írása jelent meg. „Lézer-e a CD játszó lézere” című cikkét az Opakfi nivódíjjal jutalmazta. Nyugdíjas korában részt vett az ELTE MAΦHE Fúziós Plazmafizika Iskoláján. Nevét viseli az idén márciusban megjelenő „Útmutató a Maxwell-egyenletekhez” című könyv kiadása is. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Deres György

1946-ban született Gárdonyban.

1967-ben a „vári kollégiumban „csetlő botló szárnypróbálgatásai”-kor Gschwindt András, mint zsűrielnök második helyezéssel jutalmazta rádióépítési tevékenységét egy versenyen. 1969-ben az ML cégnél kezdett katonai iránymérők mikroelektronikáinak fejlesztésével foglalkozni. 1978-tól az FMV vállalatnál katonai vevőberendezéseket fejlesztett. Közben magánszorgalomból megtanulta a központi antennák technikáját, szerelését. Megszerezte az antennaszakértői igazolványt. 1980-tól a Láng Gépgyárban már kazánok, turbinák, élelmiszeripari gépek elektronikájával foglalkozott. Pl. a turbinák ún. tengelyforgató üzemmód fordulatszámának pontos méréséhez az eredeti elektronikát áttervezte egy kombinált differenciáló-integráló áramkörre. Másodfokú angol nyelvvizsgálója segítségével is kijutott Finnországba, Irakba, Indiába, Csehországba, Szlovákiába, Szerbiába, Lengyelországba, Ausztriába. Reméli, hogy hozzá tudott járulni az adott országok energiaellátásához, energiabiztonságához. Közben hőkezeléssel kapcsolatos elméleti, és gyakorlati kérdésekkel is kellett foglalkoznia. Letette az érintésvédelmi vizsgát, anyagvizsgálati, darukötözői vizsgákat. 2004-ben az időközben Alstommá változott cég megrendelés hiányában 58 évesen előnyugdíjba helyezte. Nyugdíjasként a VT utódjának egy részlegénél dolgozva 100%-os lett! Mikropanelek gépi alkatrész-beültetéseit kellett szériában megfeleltetni az eredeti mintának teljes mértékben. Innen a kissé tréfás szakmai szleng elnevezés. Barátjának segített egy építőipari teherlift vezérlő mikroelektronikájának rendbehozásával. Mindig szeretett a mások által megoldhatatlannak tűnő elektronikai problémák megoldását. A tanári felmenőktől örökölt gének miatt, ahol lehetett, „oktatta” a környezetét, hogy ne hozzon szégyent a leghíresebbre, dédnagyapjára, a Révai lexikonban szereplő Dr. Nógrády László gyermekpszichológus/író, egyetemi tanárra. Az OHM törvényre még mindig emlékszik, akkor is szereti magához ölelni az elektromosságot, még ha az nem is „szereti mindig viszont”. Áramütést ezért sokszor szenvedett. Mottója: „Az áram arra folyik amerre akar, az ellenállás ott áll ellen ahol akar/ezért van az állandó nagy feszültség!”

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Doskar Balázs

1946-ban született Budapesten.

A Budapesti Piarista Gimnáziumban 1964-ben érettségizett. Negyedikesként az OKTV-n matematikából 6., fizikából 8. lett. Így felvételi vizsga nélkül iratkozhatott be. Elsőévesként az Eötvös Lóránd fizika versenyen második lett. Tanulmányait az Erősáramú Szakon végezte, 1969-ben diplomázott. 1968-tól részt vett a Nagyfeszültségű Technika Tanszék kutató munkájában. Diplomafeladatát onnan kapta dr. Németh Endre /akkor még/ adjunktustól. A diplomamunkát a MEE bíráló bizottsága a 2. helyre értékelte. Első munkahelye a Nagyfeszültségű Technika Tanszék lett, folytatandó a kutatásban való részt vétel. Az oktatás, tanítás mindig érdekelte: 1969 végén villamos mérnöktanárként is diplomázott. A "kommunista mérnökképzés" egyoldalú világnézeti nevelésének ellenpontozására 1970-ben oktatónak jelentkezett az Esztergomi Főegyházmegyénél. Filozófiai, történelmi, pedagógiai tanulmányait BA szinten (baccalaureatus) teljesítette. Teológiai tanulmányait 1975-ben Absolutorium-mal fejezte be. 1988-ig több egyházközség keretében oktatott 14-18 és 18-30 év közötti fiatalokat. 1989-90 között az INFORT cégnél beletanult a PC mérnöki alkalmazásába, hálózati térképek digitalizálásán dolgozott. 1990-ben meghívták a Műszertechnika által tervezett telefonfejlesztési projektbe. 1992-től a KISDUNACOM Rt. keretében a helyi tender kidolgozásában hasznosította hálózatos ismereteit, tárgyalóképes német tudását. Többszöri átalakulás után az INVITEL néven működő távközlési Zrt-nél dolgozott. A kiépítést követően sales menedzserként alkalmazták. Az egyre fejlettebb szolgáltatások, hálózati új megoldások ismertetése volt a feladata. 1997-98 között a The Open University Open Business School hallgatójaként Professional Certificate in Management végzettséget szerzett. Alapelve mindvégig a „szolgáltató” cég volt: mivel tudja az INVITEL a másik fél működését magasabb szintre emelni. Munkáját többször kiemelt jutalommal értékelték. Hűséges típus volt, 2009-ben 17 év után innen ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Falvi László

1945-ben született Hegyfaluban.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán végzett és kapta meg a diplomáját 1969-ben. Az első munkahelye az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. (TUNGSRAM) volt 1963-tól 1981-ig. Itt mérnöktechnológusként dolgozott a mikrohullámú elektroncsövek fejlesztése és gyártása területén. 1981-től 2003-ig kezdetben az Izotóp Kutató Intézetben (MTA), majd az átalakulás után az Izotóp Intézet Kft-ben, mint osztályvezető, majd üzletágvezető-helyettes a sugártechnológia, sugárvédelem és sugártechnika területeken. Számos európai kutatóintézettel, a Paksi Atomerőmű Rt.-vel és a Nemzetközi Atomenergia Ügynökséggel (IAEA) volt közös kutatási és fejlesztési együttműködése az említett időszakban a sugártechnológia és sugártechnika területén. Több alkalommal részt vett az IAEA tudományos látogatási és szakértői munkáiban, TECDOC előírások elkészítésében. (pl. IAEA: Safety and Regulation of Sealed Sources of Radioactive Materials). Az elmúlt 37 évben sok elméleti és gyakorlati tapasztalatra tett szert a sugártechnika, sugártechnológia és sugárvédelem területén az ionizáló sugárzásokkal kapcsolatosan. Főbb munkaterületei a következők voltak: fejlesztési és gyártási munkák a különböző gamma besugárzók tervezése, gyártása és üzembe helyezése során; sugárvédelmi számítások elvégzése a különböző gamma besugárzók számára; különböző gamma besugárzók üzembe helyezése; orvosi célú sugárterápiás berendezések javítása és szerviz munkák elvégzése; szakmai tanácsadás a gamma sugárforrások szállítása területén, ill. részvétel sugártechnikai, sugártechnológiai tanfolyamok tartásában hazai és nemzetközi szinten. Jelenleg nyugdíjasként műszaki tanácsadói tevékenységet végez.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Farkas Attila

1940-ben született Hajmáskéren.

Érettségit és katonai szolgálatot követően EMG-ben (Bp. XVI.ker Cziráky u.26-32) helyezkedett el. Egyetemi tanulmányok 4. évfolyamáig a gyártáselőkészítés kfi munkaterületein dolgozott. 4. éves hallgatóként került a cég számítógép gyáregységének bemérő részlegébe bemérő majd bemérés vezető munkakörbe. Közreműködött a gyáregység fejlesztési részlege által létrehozott 2. generációs számítógép rendszer egyes részegységeinek fejlesztésében, gyártásbevezetésben. Bemérés vezetőként felügyelte és irányította a leggyártott berendezések végellenőrzését, műszaki átadását. A számítógép gyártás befejezését követően kinevezték a Speciális elektronikai osztály vezetőjének. Feladata volt a BME Mikrohullámú tanszéke által Rádiólokátorokhoz kifejlesztett, félvezető technikára épülő digitális jelfeldolgozó berendezések műszaki dokumentációjának átvételében, jóváhagyásában való közreműködés. Szervezte és irányította az üzembehelyezési munkát. Üzemeltető személyzet részére gyártmányismertető oktatásokat tartott. Az EMG megszűnése után céget alapított MICRONET Kft néven. Néhány korábbi munkatársával közösen lemezmegmunkáló szerszámgépekhez vezérléseket fejlesztettek, gyártottak és telepítettek. 1998-tól nyugállományba vonulásig az OTP Ingatlan Vagyonkezelő Kft (1054 Bp. Semmelweis u 10) alkalmazásában, megbízott üzemeltetésvezetőként feladata volt az irodaház üzemeltetése, bevétel és költség elszámoláshoz adatszolgáltatás.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Farkas József

1944-ben született Tatán.

Az általános iskolát Tatán végezte el kitűnő eredménnyel. 1958-ban felvették a Kandó Kálmán Technikumba, amit 1962-ben végzett el jó eredménnyel. Ezt követően, 1963-ban felvették a BME esti tagozatára, miközben technikusként dolgozott a Szerszámgépfejlesztő Intézetben. Az egyetemet 1969-ben végezte el jeles diplomával. 1978-1989 között a Szerszámgépipari Művek Villamos Fejlesztési Osztályát vezette, ahol CNC vezérlésű esztergagépeket tervezett. 1982-84 között kooperációs tervezést folytatott a német Gildemeister GmbH céggel. A fejlesztés eredményeként született az EEN és EPA jelű CNC esztergapadcsalád. 1985-ben Kínában vett részt az EPA jelű CNC eszterga licenc átadásán. 1991-ben mint a Hidromatic Kft. tulajdonosa, céget alapított, amelyben fő profilként automatizálással foglalkozik mind a mai napig. Főbb munkái közé tartoznak automata mélygarázsok, T72, BMP vezetési szimulátorok, színpadtechnológiai vezérlések (Nemzeti Színház, Zeneakadémia, Nemzeti Táncszínház, Operaház, Bábszínház stb.). Négy szabadalommal rendelkezik. Három gyermeke és hét unokája van. Jelenleg is dolgozik nyugdíjasként, mint ügyvezető igazgató: a Hidromatic Kft-t vezeti.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fehér György

1946-ban született Pilismaróton.

1964-ben érettségizett az Esztergomi I. István gimnáziumban. Még ez évben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki kar Erőáramú szakára. Itt készülék szakon kapott oklevelet. A Magyar Villamos Művek (MVM) ösztöndíjasaként az ÉDÁSZ-nál kezdte mérnöki tevékenységét. A kezdő évek után az MVM üzemviteli osztályán folytatta a tevékenységét. 1974-77 között a Műszaki Tudományos Együttműködés keretében az algériai villamos műveknél (SONELGAZ) dolgozott üzemviteli és védelmi területen. Ezt követően az MVM-hez visszatérve a Feszültség Alatti Munkavégzés (FAM) hazai bevezetésében és elterjesztésében tevékenyen vett részt. Majd a Közép- és Kisfeszültségű Osztályt vezette az áramszolgáltatók privatizációjáig. Német, francia és angol állami nyelvvizsgát tett. A MEE-nek jelenleg is tagja. A francia társegyesülete (SEE) senior tagjává fogadta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fekete Erzsébet (Téglás Imréné)

1942-ben született Budapesten.

A gimnáziumi tanulmányai után elektroműszerész szakmát tanult. Ezután az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában, majd a Gamma Műveknél dolgozott mint műszerész. A diplomáját a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán szerezte meg 1969-ben a Műszer és Szabályozástechnika Szakon az esti tagozaton. A diploma megszerzése után a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola Erősáramú Karán helyezkedett el, ahol nyugállományba vonulásáig tanított. A Villamosgépek Tanszéken tanársegédi beosztást kapott. Itt a Villamos műszerek és mérések c. tárgy oktatásában vett részt mint a tárgy előadója és mérés vezetője. Később a tárgy laboratóriumi felelőse lett. Feladatul kapta a laboratórium és a mérések fejlesztését, mivel igen elmaradott és elavult volt a laboratórium. A méréseket átdolgozták, korszerűsítették. 1975-ben adjunktusi kinevezést kapott. A Főiskola átszervezése után az Erősáramú Automatika és Berendezések Intézetbe került a Vezérléstechnika szakcsoportba. Az átszervezés után bekapcsolódott az Elektronika, és a Digitális tárgyak oktatásába. Több tankönyvet és mérési utasítást írt. 1999-ben nyugdíjba vonult. Megjelent tankönyvei: Villamos műszerek és mérések szakközépiskolai tankönyv, Digitális mérőműszerek, Digitális funkcionális egységek, Akkumulátorok, Kompenzátorok. Főiskolai jegyzetek: Villamos műszerek és mérések I-II kötet társszerzője és szerkesztője, Villamos méréstechnika III társszerzője és szerkesztője, Elektronika mérési útmutató társszerzője. Szakmai munkák: Folyadéktomográf rendszer korszerűsítése (szerződéses munka), Aszinkron gép állórésztekercs vizsgáló célberendezés (szerződéses munka), Tápegység tervezése, készítése, Tekercsellenállás mérésére alkalmas áramkör tervezése, készítése 600 kW-os villanymozdony vezérlőkártyáinak beállítása, javítása.

1977-ben Miniszteri dicséretet, 1982-ben pedig Kiváló Munkáért kitüntetést kapott oktatói munkája elismeréseként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fonódi János

1945-ben született Pomázon.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának műszer és szabályozástechnikai szakán végzett 1969-ben. Munkáját a Finommechanika Vállalatnál kezdte, elektromos technológusként. A professzionális rádió berendezésekhez szükséges bemérési utasításokat készítette, valamint a szükséges célműszereket fejlesztette. Egyes típusú műszerek kereskedelmi forgalomba kerültek, mind belföldön mind külföldön példaként említhető a frekvenciamérő család, melynek mérési tartománya 2 Hz-10 GHz. A berendezések ellenőrzésének jelentős része automatikus mérőrendszerrel (IEC-625 szabvány szerint) történt. A mérőrendszer elemei, a saját fejlesztésű műszerek (pl. kapcsoló mátrixok) kereskedelmi műszerekkel kombinálva működtek, ezt a feladatot irányító tervezőként végezte. Részt vett a speciális zavaró rendszerek fejlesztésében. 1993-tól a MTAV-nál folytatta munkáját, ahol a minőségi mutatók mérését végző mérőrendszer tervező rendszer adminisztrátori feladatait látta el. 1972-ben kitüntetéses integrált áramkörös elektronikai szakmérnöki oklevelet szerzett (2265).

A fejlesztések során több találmány kidolgozásában vett részt, ezekért kapta meg kiváló feltaláló arany fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fürj Zsuzsanna (Szalay Zoltánné)

1945-ben született Pécsen.

Az egyetem befejezése után megszerzett szakmai képesítések: Műszaki-gazdasági, marketing képesítés (BME 1972), Vállalkozás marketing menedzser (BME 1991), Európa Unió Tanácsadó (Nemzetközi Bankárképző Központ 2004). Főbb szakterületek: KKV-k részére konferenciák, rendezvények, nemzetközi kiállítások, üzleti találkozók szervezése, kis- és középvállalatok részére üzleti tanácsadás, hálózatfejlesztés, női vállalkozások, esélyegyenlőség a vállalkozások területén, piacelemzés, marketing stratégiák kidolgozása. Villamos Automatika Intézetben fejlesztő mérnökként, CNC vezérlések fejlesztése, gyártása. 1969-1974 közt. Ezután gazdasági mérnök a VIDEOTON Számítástechnikai Fejlesztési Intézetnél (VIFI), 1974-1990 közt. Műszaki-gazdasági fejlesztés, stratégiai tervezés, kutatás-fejlesztési program számítógépes adatbázisának kidolgozása volt a feladata. A Magyar Számítástechnikai Rendszer analóg programban a műszaki összehasonlító módszer kidolgozása a KGST országok közötti koordináció, magyar delegáció vezetője 1978-tól 1990-ig. A VIFI megszűnése után 1990-1994-ig a Magyar Vállalkozói Kamara irodavezetőjeként a magyar KKV-k számára Tanácsadás és üzletember találkozók szervezésével foglalkozik (Anglia, Franciaország Spanyolország, Görögország, Olaszországban megrendezett kiállításokon 270 vállalkozó üzleti találkozóját koordinálta). 1994-ben mérnök férjével vállalkozást alapít (Stúdió Zs Bt.) Ettől az időponttól kezdve megbízásos munkaszerződéssel dolgozik nemzetközi partnerek felkérése alapján konferenciákat és üzletember-találkozókat szervez. 1997-ben kft-vé alakulnak és 2004-ig KKV tanácsadó a Budapesti Vállalkozásfejlesztési Alapítványnál, a MENTOR Beszállítói célprogram programmenedzsere. 2004-2011 a Stúdió Zs kft. cégvezetőjeként EU tanácsadó, KKV-k, női vállalkozók képzése, hálózatfejlesztés, innováció volt a fő témaköre.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gál Józsefné (Komancsik Emília)

1945-ben született Budapesten.

1964-ben, az érettségi évében a matematika és a reál tantárgyak szeretete vezette a Budapesti Műszaki Egyetemre. 1969. júliusában szerzett diplomát a BME Villamosmérnöki Kar híradás és műszeripari technológia szakán. Az ALKATRÉSZ ágazaton végzett. 1969. augusztusától egészen 1993-ig dolgozott a Telefongyárban, - bár a rendszerváltás privatizációt hozva, - addigra a neve Siemens Telefongyár lett. Örömmel és jó lelkiismerettel végezte a munkáját az Általános Fejlesztési Főosztályon az ALKATRÉSZ LABOR-ban. Feladata volt naprakész információval rendelkezni az átviteltechnikai és számítástechnikai berendezések gyártásához szükséges alkatrészek műszaki paramétereiről, minőségéről, beszerezhetőségéről stb. és azonnali tájékoztatással rendelkezni a berendezés fejlesztők kérdéseire és az anyagbeszerzésen dolgozók műszaki problémájára. 2000-ig, a nyugdíjazásig egyéni vállalkozó volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Garai Kálmán Péter

1935-ben született Budapesten.

Főiskolai tanulmányait a BME Gépészmérnöki kara Finommechanika-Optika ágazatán végezte és itt szerezte első diplomáját 1961-ben. Már egyetemi tanulmányai alatt felismerte, hogy a műszer és méréstechnika területén képzettsége nem teljes, és ezért autodidakta módon tanulmányozni kezdte az elektronikát, különösen a nem villamos mennyiségek elektronikus mérését és szabályozását, de hiányolva a szükséges módszertani irányítást, beiratkozott a BME Villamosmérnöki karára a Műszer és Szabályozástechnika szakra. Oklevelét 1969 nyerte el. Mindeközben előbb a Geofizikai Mérőműszerek gyára fejlesztési osztályába lépett be, majd ennek a Gamma Geofizikai gyáregységévé alakulása után itt folytatta munkáját. Az itt készült Eötvös-inga optikai rendszerével foglalkozott, majd rövid kitérővel a szeizmikus kutatás felé, a kőolaj és vízkutatáshoz használatos elektronikus Komplex Karottázs tervezésében vett részt. Később a Ganz Műszerművek fejlesztési osztályán dolgozott. Nem elégítette ki az a szemlélet, mely a neves műszergyárak termékeinek másolásában látta a fejlesztés irányát, és kevés lehetőséget adott önálló tervezésre, ezért változtatás mellett döntött. Ebben nagy segítségére volt, hogy időközben szakmai munkájához elengedhetetlennek találta két idegen nyelv: angol és német, tárgyaló szintű ismeretét. Ennek révén a Metrimpex Külkereskedelmi vállalathoz lépett be mérnök-specialista minőségben, majd a Qualitál vállalat önálló külker főosztályát vezette, olyan eredményesen, hogy a kezdeti export volument három év alatt 14 szerezre növelte. Ez a cég privatizálásáig folytatódott. Ezután a Fénytechnika Kft igazgatója volt nyugdíjba vonulásáig. Ezután családjának szentelte idejét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gáspár József Zoltán

1946-ban született Szekszárdon.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán végzett. Egyetemi doktori címét mikroelektronika szaktudományból kapta 1978-ben. Az Egyesült Izzó Félvezetőfejlesztésén kezdett dolgozni, az akkor induló integrált áramkörgyártás mérés-technikájának kidolgozójaként. Aktív szerepet játszott a Fairchild és az Egyesült Izzó közti IC szerelési-mérési gyártósor és know-how átadási tárgyalásokon. 1976-ban kinevezték a Félvezetőfejlesztés Mérés Kísérleti Gyártásának üzemvezetőjévé, de közben folytatta kutató-fejlesztő munkáját is. Doktori témaként kidolgozta az analóg IC-k digitális mérőautomatához épített adapterrel történő mérését, valamint az IC memóriák funkcionális mérésének hazai elméletét és gyakorlatát. 1978-ban egyéves ösztöndíjat nyert a Tokiói Műszaki Egyetem Számítástechnikai Tanszékére, ahol – a japán IC gyártó nagyvállalatoknál tett számos látogatása következtében is – a memóriák mellett a mikroprocesszorok mérésének elméletét és gyakorlatát is tanulmányozni tudta. Kutatói team-munkában megoldotta az első hazai gyártású mikroprocesszorok mérését. Kutatási-fejlesztési eredményeit több hazai és nemzetközi cikkben publikálta. A hazai félvezetőfejlesztés megszűnése után az ELEKTROMODUL műszaki osztályvezetői állását foglalta el. Itt is félvezető szakértőként működött, részt vett a Mikroelektronikai Vállalat és a Híradástechnika Szövetkezet IC gyártósorainak beruházási tárgyalásain és betanulásain. 1987-től 1992-ig a Tokiói Kereskedelmi Kirendeltség elektronikával foglalkozó kereskedelmi titkáráként dolgozott, majd hazatérve egy elektronikai szereléssel, adatbázis-kezeléssel és programozással foglalkozó Kft. ügyvezetőjeként tevékenykedett 2017 végéig. Közben 1999-től 2002-ig projektmenedzseri állást vállalt a Flextronics Inc. nevű automatizált elektronikai szereléssel foglalkozó multinacionális cégnél. Angol, német, orosz és japán nyelvtudással rendelkezik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gerecs László

1945-ben született Celldömölkön.

Alap- és középfokú tanulmányait Pécsen végezte. A BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szakának elvégzése után a Mecseki Szénbányák Villamos Üzeménél művezetőként dolgozott. 1971-től nyugdíjazásáig a MÁV alkalmazásában állt. A Dombóvári Gépészeti Főnökségen előbb járműreszortos, majd csoportvezető, 1978-1983-ig főmérnöki beosztásban dolgozott. Közben 1974-ben szakmérnöki diplomát szerzett a BME Közlekedésmérnöki Karán Vasúti és Közúti Járműjavító Szakon. Munkája során a dízel-villamos mozdonyok üzemeltetése és karbantartása területén fejtette ki tevékenységét, kezdeményezője és a megvalósításban résztvevője volt a diagnosztikai állomás kialakításának. 1983-2003-ig a Pécsi Gépészeti Főnökség vezetője volt, majd 2005-ig a Pécs Területi Gépészeti Központ Járműfenntartási Osztályát vezette. A MÁV tanfolyami keretei között közel harminc éven keresztül aktívan részt vett az oktatásban, az elektrotechnika, a dízel, és dízel-villamos mozdonyok működése és üzemeltetése elméleti és gyakorlati részében.

Munkáját három alkalommal „Kiváló Dolgozó”-ként ismerték el. 2005-ben a „Közlekedésért” miniszteri elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gergely László

1945-ben született Tokodon.

A Villamosmérnöki Kar Mérnök-tanár szakán 1970-ben villamosmérnök-tanári oklevelet is szerzett, 1999-ben a Janus Pannonius Tudományegyetemen közoktatási vezető oklevelet. 1969-től az esztergomi, akkori Bottyán János Gép- és Műszeripari Technikum (később szakközépiskola) tanára volt. Automatika, elektrotechnika, elektronika, finommechanika és informatika szakterületeken tanított. Több tanítványa végzett az Országos Műszaki (illetve Szakmai) Tanulmányi Verseny első 10 helyezettje között. Műszaki munkaközösségeket vezetett. Szakfelügyelőként az ország villamos szakközépiskolái szaktanárainak igyekezett segíteni. 1988-tól 2004-ig az intézmény igazgatója volt. Kezdeményezte és vezette új programok indítását, csatlakozást a Világbanki programhoz két szakmacsoportban, új képzések és felsőfokú szakképzés indítását. Minden módon igyekezett elérni az eszköz-állomány és a programok fejlesztését, az épületek felújítását. Skóciai, német és francia műszaki középiskolákkal léptek testvériskolai kapcsolatba. Szervezte tanárok és diákok részvételét kétirányú csereprogramokban, közös projekteken. Megoldotta anyanyelvi angol nyelvtanárok foglalkoztatását. Alapítója és működtetője volt az iskola alapítványainak. Oktatási terveket, tanterveket, vizsgatételeket lektorált. Az angol szakmai nyelv tanítása mellett két szakmai angol nyelvkönyvet írt a Műszaki Könyvkiadónál. A H-012 sorszámu „ING-PAED IGIP” European Engineering Educator Certificate (Európa mérnök-tanár bizonyítvány) birtokosa (1996). Nemzetközi konferencián volt szervező, levezető elnök, előadó, gyakran résztvevő. Négy éven át a European Forum on Educational Administration szervezet vezetőségi tagja volt. A Cisco Hálózati Akadémia programban oktató és fő kapcsolattartó volt. Évekig program- és intézmény akkreditációs felnőttképzési szakértő volt. Egyéni vállalkozóként multinacionális cégek részére oktató anyagokat készített. 2004-től címzetes igazgatóként tanított, vizsgáztatott. 2011-ben vonult nyugdíjba.

2003-ban másodmagával a Cisco Hálózati Akadémia Programban az „Év oktatója” elismerést kapta. 2005-ben Komárom-Esztergom Megyéért Szakmai Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gerlaki István

1939-ben született Budapesten.

1957-től 1997-ig dolgozott a székesfehérvári VIDEOTON gyárban. Az első években okleveles gépésztechnikusként, majd 1969-től okleveles villamosmérnökként vett részt az Akusztikus Laboratórium, később az Akusztikus Fejlesztési Osztály munkájában. A vállalatnál az 1957-ben alakult Akusztikus Laboratórium fejlesztési bázissá történő kialakítása után közreműködött a permanens mágnesű dinamikus hangszórók mágnesének mérésére alkalmas Sanford-Bennett rendszerű permeaméter és kiszolgáló egységei megvalósításában. A laboratórium, majd 1983-tól a fejlesztési osztály a vállalat akusztikus termékeinek (hangdobozok, hangszórók, fejhallgatók) fejlesztését, az utolsó években pedig a gyártásba kerülő termékek technológizálását is végezte. Az osztály megalakításától kezdve osztályvezetőként irányította a fejlesztési munkát. Jelentős mozzanat életében az 1980-as években kezdődött, és 15 évig tartó AKAI-VIDEOTON hangdoboz gyártási kooperáció, melyben mint az együttműködés műszaki koordinátora vett részt magyar részről. Az 1980-as években a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola székesfehérvári kihelyezett részlegén elektroakusztika tantárgyat adott elő. Tagja volt a Híradástechnikai Egyesületnek, és ennek keretében számos műszaki előadást tartott, valamint szabványosítási munkákban is segédkezett. 1986-ban középfokú angol nyelvvizsga bizonyítványt szerzett az Idegennyelvű Továbbképző Központban. Szakmai folyóiratokban cikkeket közölt akusztikus fejlesztéssel kapcsolatos témákban. Részt vett számos hazai és külföldi műszaki kiállításon, keleti és nyugati államokban alapanyag és alkatrész beszerzési, vagy akusztikus termék értékesítésének műszaki menedzselésében. 1997-ben nyugdíjas állományba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gidai Attila

1943-ban született Budapesten.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakának elvégzése után a BHG Híradástechnikai Vállalatnál helyezkedett el telefonalközpont gyártás koordináló mérnökként. A gyártás teljes körű megismerése után hamarosan a fő tevékenységi köre lett a vállalat külföldi működésében (szerviz, szerelés, gyártás) való részvétel, ezek közül kiemelve a külhoni gyártó üzemek pályázatainak összeállítását, ezek szakmai levezetését. Közben a Közgazdasági Egyetemen mérnök-közgazdász diplomát szerzett. Közreműködött a líbiai telefonhálózat tervezésében és a helyszíni megvalósítás megszervezésében. 1979-84 között Kubában tevékenykedett, ahol vezetésével egy telefonalközpont összeszerelő gyárat hoztak létre. Elkészítette a Magyarországról a gyártáshoz szükséges eszközök, gépek, alkatrészek összeállítását. Megszervezte a gyártási folyamatokat, vezette a helyszíni szakemberek betanítását. Kijelölte a helyszínen gyártandó egységeket, alkatrészeket, megteremtette azok megvalósításának lehetőségét úgy gyárterület mint szakember vonatkozásában. A beüzemelt gyár igen sikeresen működött, az összeszerelés mellett igen sok egység helyszíni gyártását sikerült megvalósítani. A kiküldetés lejártá után a vállalat vevőszolgálatát irányította, ahol eredményesen valósította meg a telefonközpontok zavartalan működtetéséhez szükséges gyors egységcserés szervizelést, szakemberi támogatással idehaza és külföldön egyaránt. Ugyancsak tevékenységi köréhez tartozott a híradástechnika s ezzel a vállalat történetét bemutató „múzeum” létrehozása, működtetése. A rendszerváltás után kilépett a BHG Vállalattól és 1991-től kollégáival létrehozták a Profitel Kft-t, melynek ügyvezető igazgatója lett. A cég telefonalközpontok forgalmazásával, telepítésével, telefon és számítógépes hálózatépítéssel foglalkozott. Ezen kívül telefonhívás adatok feldolgozását végző szoftvert fejlesztettek ki a csatlakozó hardver egységekkel együtt, melyeket országos szinten gyártottak és forgalmaztak. Itt dolgozott nyugdíjba vonulása után is, 2012-ben hagyta abba tevékenységét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gidai János

1946-ban született Budapesten.

Általános Iskoláit Kulcson végezte és a Dunaújvárosi Gimnáziumban érettségizett. 1964-ben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai és Műszeripari Technológia szakára. 1969-ben szerzett villamosmérnöki diplomát. 1969-ben kezdett dolgozni a Ganz-Mávag Kiskunhalasi Gépgyárában előbb gyártmány tervezőként majd a Gyártmánytervezési osztály vezetőjeként. 1976-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen teljesítményelektronikai szakmérnöki oklevelet szerzett. 1978-ban fejlesztési főmérnöknek nevezték ki. 1989-től az önállósodott Ganz Kiskunhalasi Gépgyár igazgatójának választották, amely beosztásban 1992-ig dolgozott. 1992-től a Ganzair Kft. ügyvezető igazgatója lett és ezt a tisztséget 2016-ig töltötte be, 2016-tól a társaság elnöke. Szakmai pályafutása során végzett jelentősebb feladatok: felügyelet nélküli üzemre alkalmas áramfejlesztő sor kifejlesztése, NC technológia telepítése Kiskunhalason, több külföldi projekt irányítása Iránban, Egyiptomban, Algériában, Tunéziában, dugattyús kompresszorok gyártásának beindítása ipari- és járműves célú felhasználásra, csavarkompresszorok és rotációs kompresszorok bevezetése mind ipari, mind járműves célokra, gázkompresszor egységek gyártásának bevezetése a gáz- és olajipar részére, jól szervezett és külföldre is kiterjedő szervizhálózat létrehozása.

Kitüntetései: Pro Urbe díj Kiskunhalas városáért végzett munkájáért, Az Év Vállalkozója cím, Köztársasági elnöki oklevél, érem.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gyengő István

1944-ben született Zircen.

1969-ben szerezte meg a villamosmérnöki diplomáját a Híradástechnika Szakon. Ezt követően a Villamos Berendezés és Készülék Művek Fejlesztési Intézetében dolgozott tervező mérnökként. Kezdetben digitális vezérlőáramkörök tervezésével és videó jelek digitalizálásával foglalkozott. Alfa numerikus jelek megjelenítésére alkalmas eredményhirdető és reklámtáblákat terveztek, melyek szerte a világban elsősorban nagy sportlétesítményekben lettek felépítve. Később ezeket a táblákat videó jellel is lehetett vezérelni. Más szóval élő adásban videó kamerákkal lehetett közvetíteni az eseményeket. A 70-es évek végén még szenzációnak számított ez a minden részletében hazai fejlesztésű és gyártású berendezés. Egyebek között 1980-ban a moszkvai olimpia szinte valamennyi sportlétesítményébe a VBKM szállította az eredményhirdető táblákat. A legnagyobb szenzációt a Luzsnyik Stadionban felépített hatalmas videós táblák jelentették, ahol az olimpiai játékok megnyitóját és záróünnepségét is tartották. 15 év tervezői tevékenység után a SONY szervízben folytatta munkáját. Kezdetben broadcast video berendezések szervizével, majd videó stúdiók tervezésével és építésével foglalkozott. Ezzel párhuzamosan a 90-es évek elején mérnöktársaival több cég alapításában is részt vett, valamint aktívan hozzájárult működésükhöz. Ezek a cégek 25-30 év után valamennyien ma is sikeresen működnek, és piacvezető pozíciót értek el a maguk szakterületén. Gyengő István napi tevékenysége mellett rendszeresen publikált, előadásokat tartott és egyetemen is oktatott. Évente részt vett nemzetközi szimpóziumokon, szakmai tréningeken, és látogatta szakterületének nemzetközi kiállításait. Tevékenyen részt vett a hazai helyi és országos TV stúdiók tervezésében, építésében 2017-ben történt nyugdíjba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Györösi Julianna

1945-ben született Újpesten.

1964-ben érettségizet a Kandó Kálmán Híradásipari Technikumban. 1969-ben diplomázott a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakon a Mikrohullám és Adástechnika ágazaton. 1977-ben Rádió Híradástechnikai (mikrohullámú) szakmérnöki diplomát szerzett. Doktori disszertációját 1987-ben védte meg a Szélessávú mikrohullámú tranzisztoros erősítők témakörben. 1969-től 1994-ig a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott a mikrohullámú vevőrendszerek kutatása, fejlesztése, rendszerteknikai, rendszerélesztési, rendszermérési feladatok területén. Elsősorban mikrohullámú hibrid integrált áramkörök fejlesztésével foglalkozott, részt vett ezen áramköri technológia intézeti meghonosításában. Fő szakterülete a mikrohullámú erősítők fejlesztése és a mikrohullámú mérés technika volt. 1994. májusától 2002-ig a Hírközlési Hatóság (HIF) Mérésügyi osztályán vizsgálómérnökként mikrohullámú berendezések minősítésével és tanúsításával foglalkozott. 2002-től 2009-ig nyugdíjasként dolgozott: a Hírközlési Hatóság részére szükséges szabványok beszerzésével, rendszerezésével foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hajdu István

címzetes egyetemi docens

1945-ben született Ózdon.

Végzése után tanársegédként került az Elektronikai Technológia (akkor még Híradás és Műszeripari Technológia) Tanszékre. Munkaterülete az elektronikus berendezések konstrukciója és technológiája volt. Ebben a tárgykörben oktatott az akkori technológia és műszer szakokon. Kutató munkáját a vékony- és vastagréteg hibrid áramkörök valamint a nyomtatott huzalozások konstrukciójának témaköreiben végezte. 1987-ben Ripka Gáborral társszerzője a müncheni Franzis Verlag kiadásában megjelent Hybridschaltungen című könyvnek. A BME Tudományos Osztályának vezetőjeként és a Műegyetemi Kiadó ügyvezetőjeként részt vállalt az egyetemi közéletből. Az Elektronikai Technológia Tanszék kompetencia területén tevékenyen közreműködött a korábbi osztatlan képzés, valamint a BSc és MSc tanterveinek kidolgozásában. Oktatói és kutatói munkássága elsősorban az elektronikai ipar környezetvédelmi problémáira, ezen belül is a biológiailag lebontható anyagok alkalmazási lehetőségeire irányul. 1978-tól tudományos munkatárs. 1988-1990, majd 1996-2000 között a Magyar rádió elnöke, 2003-2004-ben az Országos rádió és Televízió Testület elnöke volt, ezen időszakokban részfoglalkozású óraadóként dolgozott a tanszéken, változatlanul megtartva minden korábbi oktatási feladatát. 2008 óta nyugdíjas, 2010-től címzetes egyetemi docens. Jelenleg is folyamatosan részt vesz a tanszék oktatási és kutatási munkáiban. Számos tantárgy előadás és gyakorlat anyagának kidolgozásában vett részt. Ezek közül fontos szerepe volt a minőségüggyel és megbízhatósággal, az elektronikai ipar környezetvédelmi kérdéseivel foglalkozó tárgyak valamint a rétegtechnológiai laborgyakorlatok folyamatos fejlesztésében és oktatásában. Több mint száz hallgatónak volt diplomatervező illetve szakdolgozat konzulense. Kezdetől fogva egyik szervezője a Mikroelektronika és technológia, majd később az Elektronikai Technológia tanulmányi versenyeknek, hallgatói többször nyertek díjat a kari TDK konferenciákon. Rendszeresen publikál, 64 angol, német és magyar nyelvű közlemény (köztük 9 könyv részlet) szerzője, illetve társszerzője. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hajdu László Bálint

1946-ban született Hódmezővásárhelyen.

A jeles diploma után elektronikai technológia szakmérnök lett, majd a közgazdasági egyetemi diploma után ugyanott doktorált, később jogot hallgatott, az ELTE-n EU szakjogi képzettséget szerzett, letette a jogi szakvizsgát. Angol német, orosz nyelven is számtalan előadást, prezentációt, egyeztető megbeszélést tartott az elektronika és infokommunikáció szakterületén. Szakmai karrierje a Híradástechnikai Kutató Intézetben indult, tudományos munkatársként vékonyréteg áramköri technológiákat fejlesztett. A technológiai kísérleteket összefoglaló munkáját a BME doktori címmel ismerte el. Közigazgatásban a hazai és nemzetközi elektronikai fejlesztési és gyártás-koordinálási, majd minisztertanács elnöki ipari referensi területen, később pedig a kereskedelemfejlesztésen dolgozott. 1987-től a távközlésfejlesztés tervezési, szabályozási, megvalósítási feladataival foglalkozott. Pályája során vezető főtanácsos, főosztályvezető helyettes, miniszteri biztos, kormányfőtanácsadó besorolásokat nyert el. A versenyszférában, többek között, projekt tervező, egyéni vállalkozó, kft. alapító és tulajdonos, üzletfejlesztési igazgató, az Antenna Hungária vezérigazgatója és privatizációs biztosa feladatköreiben végzett munkát. Tanácsadó a Hírközlési Főfelügyelet elnöke, majd a Miniszterelnöki Hivatal Egységes Digitális távközlési Rendszerért felelős kormány megbízottja mellett is. Szakmai társadalmi tevékenysége helye elsősorban a HTE és a Magyar Elektronikai és Infokommunikációs Szövetség volt. Ez utóbbi főtítkáráként létrehozta, elnökölte, majd mint már nyugdíjas, több mint egy évtizedig szaknácsaival segítette a munkaadói és a munkavállalói érdekképviselések alkotta Gépipari, illetve Infokommunikációs Társadalmi Párbeszéd Bizottságokat az Európai Unió és hazai együttműködésekben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hajdu László Bálintné dr. (Czeplédi Magdolna)

1946-ban született Budapesten.

1969-1975 között az Orion Rádió- és Villamossági Vállalatnál, a gyártásfejlesztési osztályon volt fejlesztő mérnök, ahol a nyomtatott áramkörök hullámforrasztásának bevezetése is feladatai közé tartozott. 1975 és 1986 között a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetben (MEEI) dolgozott, mint tudományos munkatárs. Az elektronikai alkatrészek vizsgálati módszereinek fejlesztésével, a minősítési szempontok kidolgozásával foglalkozó munkájának elismeréseként passzív áramköri elemek szaktudományból 1980-ban BME-n műszaki doktorrá avatták. Később a szabványosítási és nemzetközi együttműködési csoport vezetésével bízták meg. A szabványhonosítás, a más országok társintézményei szabályozói munkájával való koordináció, mérési- és vizsgálati módszertani egyeztetés volt munkája gerince. Ekkor lett a Szervezési és Vezetési Tudományos Társaság, a Méréstechnikai és Automatizálási Tudományos Társaság, valamint a Híradástechnikai Tudományos Egyesület tagja, MTESZ/MATE egyesületi szakértő. 1987 és 1988 között az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságban minőségfejlesztési kérdésekkel foglalkozott, minőségellenőrző intézetek világbanki hiteleinek megpályázását segítette. 1989 és 2002 között a Metritechnik Kft., későbbi nevén Festo Automatika Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. dolgozója, ahol főleg ivóvíz-ellátási és szennyvíz-kezelési automatizálási projektek lebonyolításában vett részt, majd 1996-ban a cég minőségügyi vezetőjeként sikeresen bevezette az ISO 9001 rendszert, az ISO tanúsítványt mind a mai napig fenntartja a cég. Nyugdíjba vonulása után az 1991-ben alapított H-TD-H Mérnöki Tervező, Kivitelező és Szolgáltató Kft. egyik tulajdonosa, annak tagjaként még 15 évig segítette a Festo Kft. minőségi rendszerének működését, a tanúsítás fenntartását.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Halász Erzsébet

1945-ben született Gödöllőn.

Oklevelének megszerzése után a Híradástechnika Szövetkezet moduláramkör gyártó üzemében helyezkedett el, mint bemérő laboratóriumi csoportvezető mérnök. Feladata volt az áramkörök élesztését, paramétereinek műszeres bemérését végző csoport munkájának irányítása, illetve kapcsolattartás a gyártmányfejlesztőkkel. Miután elvégezte a Budapest Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karának gazdasági mérnöki szakát, műszaki-kereskedelmi területre került, ahol megszervezte a Szövetkezet által külföldre gyártott műszerek, jelgenerátorok és egyéb TV-technikai eszközök szerviz- és export vevőszolgálatát. Nyelvtudását is felhasználva aktívan részt vett a külföldi szerviz-szakemberek kiképzésében. 1979 és 1988 között a Magyar Tudományos Akadémia Kutatási Eszközök Kivitelező Vállalatánál először az értékesítési osztályt, majd az anyag-árú forgalmi főosztályt vezette. Feladatai közé tartozott a gyártmányok hazai és külföldi piacokon történő bemutatása, külkereskedelmi vállalatokon keresztül történő forgalmazása és a gyártásukhoz szükséges anyagok, alkatrészek beszerzése. Ezt követően a Műszer és Irodagép Értékesítő Vállalatnál az üzemviteli és laboratóriumi műszerek hazai értékesítésével, mint osztályvezető foglalkozott. Miután a vállalat külkereskedelmi jogot kapott, közreműködött az önálló külkereskedelmi tevékenység kialakításában. Ettől a cégtől, amely akkor már a MIGÉRT Műszer és Irodagép Kereskedelmi Zrt. nevet viselte, vonult nyugdíjba, mint a beszállítói kör termékeinek folyamatos felügyeletéért felelős műszaki igazgató.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hanák Péter

műszaki doktor

1945-ben született Budapesten.

1969-ben a VIK műszer- és szabályozástechnikai szakán villamosmérnöki, 1970-ben mérnök-tanári, 1984-ben számítógépek szaktudományból műszaki doktori oklevelet szerzett a BME-n. 1969 júliusától 1991-ig a Műszer és Méréstechnika, 1992-től 1996-ig a Villamosmérnöki Matematika, 1997-től 2006-ig mellékállásban, majd 2011-ig főállásban a Folyamatszabályozási Tanszéken. 1997-től 2006-ig az OMFB és utódszervezetei munkatársa volt főosztályvezetői, ill. főosztályvezető- helyettesi beosztásban. 2007–2011 között a BME Egészségipari Mérnöki Tudásközpontjának alapító igazgatója, 2011–2015 között elnöke volt. 2015-től vezető tanácsadóként projektekben vesz részt a BME Egyesült Innovációs és Tudásközpontjában. Kezdetben digitális technikát, villamos méréseket, elektronikus áramköröket, később programozást és szoftvertechnológiát tanított. 2011-ig tárgyfelelőse volt, máig egyik előadója a Deklaratív programozás tantárgynak. 2008-tól kari felelősként gondozza a SOTE egészségügyi szervező alapképzésében a Kar oktatói által tartott tantárgyakat. Az OMFB és utódai munkatársaként az Infokommunikációs Technológiák és Alkalmazások pályázat és más infokommunikációs programok felelőse, az EB, valamint az OECD több szakbizottságában Magyarország képviselője volt. 2005-től vett részt az uniós tagállamok infokommunikációs eszközökkel segített életvitel (AAL) tárgyú programjának előkészítésében, 2012-ig magyar delegáltként az AAL-közgyűlés munkájában. Az MMT-n több sikeres KK-munkában vett részt, pl. TPA számítógépekhez perifériák fejlesztésében, a mikroprocesszoros alkalmazástechnikai rendszer, a Zagyva-Tarna vízgazdálkodási telemechanikai rendszer, és az automatikus meteorológiai állomásrendszer kidolgozásában több kollégájával együtt. Az EMT vezetőjeként számos AAL-tárgyú K+F projektben dolgozott, kezdeményezője és egyik létrehozója volt a 2008-2013 között működő eVITA Nemzeti Technológiai Platformnak. Számos tudományos, szakmai, ismeretterjesztő, népszerűsítő publikáció szerzője, illetve társszerzője, szakmai rendezvények rendszeres előadója. 1975-től a Neumann János Számítógép-tudományi Társaság tagja; alelnöke volt. Díjak: Kalmár-díj (NJSZT, 1986); Művelődési miniszteri dicséret (1988); BME rektori dicséret (1993); Magyar Köztársaság Kiskeresztje (1997); Fényes Elek-díj (1998). Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hanusovszky András

1945-ben született Budapesten.

A Híradástechnikai Ipar Kutató Intézetben, majd annak jogutódjánál a Mikroelektronikai Vállalatnál dolgozott 1969-1989 között fejlesztő mérnökként. Mágneses vékonyréteg, ellenállás vékonyrétegek, felülethullámú szűrők folyadékkristályos kijelzők fejlesztésén, mérés technikáján, gyártásán vett részt. 1971-73 között részt vett a Híradástechnikai Anyagok Gyárában létesített furatfémmezett nyomtatott áramköri lemezek gyártásának honosításában, telepítésében és betanításában. 1989-ben lett a Metritechnic Kft., később Festo Automatika Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. dolgozója project manager munkakörben. PLC alapú automatika rendszereket fejlesztett, programozott és helyezett üzembe. 1992-től a Festo-ból kivált Cybernetic Kft. alapító tagjaként folytatta munkáját teljes rendszerek és kisebb berendezések tervezésével, kivitelezésével, üzembe helyezésével 2005-ben történt nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hársági Péter

1944-ben született Bátaszéken.

Az egyetem befejezése után a Déldunántúli Vízügyi Igazgatóságon kezdte munkáját, de hamarosan munkahelyet változtatott, és a Mecseki Ércbányászati Vállalatnál (MÉV) beinduló műszergyártó részleghez ment át. Itt, az egyetemi technológia szakon tanult megoldásokat alkalmazva aktív részese volt a kissorozatú műszergyártás beindításának. A műszergyártó részlegnél kissorozatú (10-50 db), saját fejlesztésű nukleáris műszerek gyártásának kidolgozásával, új technológiai megoldások alkalmazásával segítette a gyártás beindulását. Pár év után áthelyezték a szakmailag sokkal érdekesebb fejlesztői részleghez, ahol társával együtt a gyártásra kerülő műszerek tervezése, fejlesztése lett a feladata. Ez a munka elsősorban a vállalati igényeknek megfelelő nukleáris, bányászati, ércosztályozói célműszerek fejlesztésében, tervezésében való részvételt jelentette, a prototípus elkészültéig bezáróan. Ezen műszerek gyártási dokumentációjának gépkönyvének elkészülte után gyártásra kerültek, majd egyrészt a saját bányaüzemek használták, illetve a Metrimpexen keresztül a hasonló profilú bányavállalatok vásárolták őket. A MÉV bezárása után, a 90-es években új kihívásokat vállalt; egy informatikai cégnél lett hardveres, ahol nyugdíjazásáig dolgozott. Feladata a hardver osztály vezetése, számítógépes konfigurációk összeállítása, számítógépes hálózatok tervezése, kivitelezése volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hecks Ferenc

1946-ban született Budapesten.

1962-ben technikus oklevelet szerzett a Kandó Kálmán Technikumban. Diplomáját a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Szak Félvezető Ágazatán szerezte 1969-ben. A diplomamunka témája integrált áramkör tervezése volt. 1969-1982 között a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézetben az első magyar MOS IC-k fejlesztésében vett részt, majd az első LSI és berendezés-orientált áramkörök tervezésében. 1972-től a Félvezető Áramkörtervező Osztály vezetője. 1980-ban miniszteri Kiváló Munkáért kitüntetést kapott a FAMOS EPROM IC fejlesztés eredményességéért. 1982-88-ig a Mikroelektronikai Vállalatnál (MEV) létrehozta és vezette a BOÁK Tervező Osztályt és projektet. 1983-ban a Mikroelektronikai Kormánybiztos pályázatán díjat kapott a BOÁK fejlesztés-gyártás és üzletépítés később megvalósított tervéért. Az osztály 1987-ben megszervezte az első kelet-közép-európai és nemzetközi BOÁK konferenciát. 1989-ben Kiváló Feltaláló lett. 1989-1991-ig a MEV felszámolását végző Szanáló Szervezet megbízottjának tanácsadója. 1991-1992-ig a KFKI ITEA Kft ügyvezető igazgatója, a profil az átfogó számítógépes védelmet biztosító hardverek előállítására. 1993-1997-ig a Business Security Hungaria Kft. ügyvezető igazgatója. Részt vett a svéd Business Security AB fejlesztéseiben. Nevéhez fűződik a távközlés-biztonsági berendezések forgalmazásának hazai elindítása, a „MATÁV Rt Informatikai Biztonság Fejlesztési Program” és egy országos banki információbiztonsági rendszer létrehozása és üzemeltetése. 1997-1999-ig főtanácsos volt az APEH Biztonsági Főosztályán. Vezette az APEH 1999-ben bevezetett Adatvédelmi Szabályzatának kidolgozását. 1999-2002-ig az NHIT Iroda igazgatója. 2002-2003-ig információvédelmi tanácsadó, az ElektroNet magazin távközlési rovatvezetője. 2003-2006-ig MALÉV Rt. informatikai biztonsági felügyelője. 2006-tól nyugdíjasként az NHIT tanácsadója és parlamenti titkára, a Business Security Hungaria Kft tanácsadója, az EuroAstra rovatvezetője, szakújságíró.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hernádi János

1946-ban született Kiskunhalason.

A BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Automatizálás szakának elvégzése után első munkahelye az Egyesült Gyógyszer- és Tápszergyár volt, ahol a gyártó csarnokok és gépek robbanás-biztos erősáramú hálózatainak tervezését bízták rá. Rövid idő múltán a Belügyminisztériumba került, először a védett távközlő rendszerek üzemeltetése, majd jelanalizáló és jelfeldolgozó berendezések fejlesztése volt a feladata. Részt vett az operatív-technikai eszközellátó szervezet kialakításában, később annak vezetője lett. Az 1990-ben megalakult Nemzetbiztonsági Hivatalban miniszteri biztосként koordinálta a számítógépes határforgalom ellenőrző rendszer létesítésének szervezését, a felhasználói követelmények kidolgozását, távközlési és infrastrukturális feltételek biztosítását. Eközben irányította egy védett kormányzati távközlő rendszer létesítését, melynek üzemeltető szervezetét évekig vezette. 1995-től 2003-ig az önálló szervezetté vált Nemzetbiztonsági Szakszolgálaton belül a Rádiókommunikációs Igazgatóságot vezette. 1994-2002 között a Rejtjeles Távközlés Tárcaközi Bizottságának tagja volt, ahol fejlesztési koncepciók kidolgozásával foglalkozott. 1995-2003-ig a Kormányzati Frekvenciagazdálkodási Tanácsban a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat képviselte, miniszteri rendeletek szakmai előkészítésében vett részt. 2003-2006-ig a HM EI Rt. információ- és távközlés-biztonsági tanácsadójaként dolgozott. 2006-tól a készenléti szervek Egységes Digitális Rádiórendszere (EDR) országos TETRA-hálózatának létesítésében vett részt, az EDR Zrt. biztonsági igazgatójaként a hálózat fizikai, személyi és informatikai biztonságának felelőse volt 2012-ig. 1990 óta a HTE tagja, a távközlési és a TETRA Szakosztály tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Holló Előd

1946-ban született Nemeskéren.

1969-ben a BME Villamosmérnöki karának Erősáramú szakán Gépesítési és Automatizálási ágazaton végzett, majd a BME Gépészmérnöki karán Atomerőművi szakmérnöki oklevelet szerzett. 1969 és 2009 között 40 évig a VEIKI Villamosenergiaipari Kutató Intézetben dolgozott, ahol a tudományos segédmunkatárstól kezdve az Atomerőművi Főosztály szakigazgatójáig különböző beosztásokban végzett kutatómunkát. 2009-ben a Főosztály munkatársaival együtt megalapította a NUBIKI Nukleáris Biztonsági Kutatóintézet Kft.-t, amelynek ügyvezető igazgatója volt 2017. március 31-ig. Azóta az Intézet tevékenységét tudományos főtanácsadóként támogatja. Kutatási területe az atomerőművek biztonságának elemzése és értékelése. Ezen belül a valószínűségi alapú biztonsági elemzések hazai megalapozásában és elterjesztésében alapvető szerepe volt. Ehhez az információkat külföldi ösztöndíjas utakon szerezte (1976-78/Dánia; 1985/Kanada; 1986/USA; 1995/Japán). Kutatási eredményei részben a paksi atomerőmű üzemeltetési biztonságának folyamatos fenntartásához és növeléséhez, részben az Országos Atomenergia Hivatal tevékenységének műszaki megalapozásához kerültek felhasználásra. Kutatási eredményeit több mint 100 tudományos cikk, konferencia előadás, műszaki tanulmány és kutatási jelentés dokumentálja. Több hazai és nemzetközi szakmai szervezet tagja: Az OECD nukleáris létesítmények biztonságával foglalkozó nemzetközi bizottságában (CSNI) Magyarország társképviselője, az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület (ETE) tagja, a Budapesti és Pest Hegyei Mérnök Kamara (BP MMK) tagja, az Európai Nukleáris Társaság tagja, a Magyar Nukleáris Társaság (MNT) tagja - 2010-2012 között az elnöke.

Szakmai tevékenységét több díjjal ismerte el a hazai nukleáris közösség, úgy, mint: Eötvös Lóránd díjjal (2005 - Gazdasági és Közlekedési Minisztérium), Wigner Jenő díjjal (2008 - Magyar Tudományos Akadémia/MVM Paksi Atomerőmű Zrt.), Gyimesi Zoltán díjjal (2010 - Országos Atomenergia Hivatal), ill. Hélios díjjal (2014 - MVM Paksi Atomerőmű Zrt.).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Holodnyák Péter

1946-ban született Tolcsván.

1964-ben végzett a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban. 1969-ben a BME Villamosmérnöki Kar Híradás és műszeripari technológia szakán szerezte meg villamosmérnöki diplomáját. Az egyetem elvégzése után a Híradástechnika Szövetkezetnél kezdett el dolgozni 1971-ig, utána az ifjúsági mozgalomban dolgozott, mint a Magyarországon tanuló külföldi diákok felelőse. 1976-tól az Oktatási Minisztérium, Nemzetközi Előkészítő Intézetében létrejövő részleg megszervezését irányította, ahol a Magyarországon tanuló külföldiek és a külföldön tanuló magyar ösztöndíjasok ügyeit intézte. Ezen tevékenység folytatásaként 1989-től 1994-ig a Moszkvai Magyar Nagykövetség Oktatási Csoportját vezette, ahol a Szovjetunióban (majd Oroszország) tanuló diákok, aspiránsok ügyeit intézte. 1994-től az Oktatási Minisztérium Magyar Ösztöndíj Bizottságnál mint munkatárs, majd irodavezetőként a külföldi ösztöndíjak pályáztatását végezte. 2007-ben vonult nyugdíjba.

Több magyar és külföldi állami kitüntetés tulajdonosa, amelyek közül kiemelkedik a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Honi Géza

műszaki doktor

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelet 1969-ben kapott a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakán. A Műszaki doktori címet 1983-ban nyerte el Távbeszélő Központok Szaktudományból. Munkahelye a Magyar Posta kutatóintézeti és tervezői egységei (PKI és POTI), valamint a megfelelő postai utódszervezet, a MATÁV Rt PKI-FI voltak, beosztása tudományos munkatárs, vezető tervező, és 1990-től fejlesztési osztályvezető volt. Nyugdíjba 2003-ban ment. A szakmával még 5 évig tartotta a munkakapcsolatot: a Mérnöki Kamara Hírközlési és Informatikai Tagozata Mérnöki Minősítő Bizottságában dolgozott. Legfőbb szakterülete a PSTN hálózatok forgalmi és kapcsolástechnikai tervezése, fejlesztése. A valódi forgalmi folyamatok mérése és az adatok feldolgozása hozzásegítette a korábban használatos forgalmi modellek finomításához, melynek eredményeit a doktori disszertációjában fogalmazta meg. A másik lényeges téma az országos és góckörzeti tervek, valamint ezekhez az ún. alaptervek (struktúra, forgalomirányítás stb.) rendszeres és ismétlődő elkészítése, mely munkában folyamatosan részt vett. Ugyancsak lényeges a hálózatok legintelligensebb részének, a csomópontoknak a tervezése, amely munkavégzése alatt éppen nagy változáson ment keresztül: a rotary – sőt, nem ritkán manuális – központok crossbar, majd a digitális központra cserélése ez idő feladata volt - hogy azután az IP hálózat jelenjen meg. Az utolsó 15 munkaévében részt vett a digitális központok honosításában, majd az országos digitális hálózat kiépítésének fejlesztési, tervezési munkálataiban. Munkái eredményeit hazai és külföldi szakfolyóiratokban publikálta, előadásokat tartott a Mérnöktovábbképző Intézetben, belföldi tudományos egyesületekben, ritkábban külföldi társintézményeknél.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hornyák Károly

1942-ben született Székesfehérváron.

Munkahelye a Videoton Gyártmányfejlesztési Főosztály Akusztikus laboratórium, ahol hangdoboz fejlesztéssel foglalkozott. Először a hangszórókba épülő Ba-Fe mágnes körök kifejlesztésénél működött közre a Vasipari Kutató Intézet segítségével (Dr. Kocsó Illés és Dr. Buzás Atilla). Ezután a több utas hangdoboz szűrők (hangváltók) fejlesztésével foglalkozott. Tervezés után megépítette a szűrőket és a hangnyomás-frekvencia görbe minél egyenletesebb kialakítására törekedett. A fejlesztési főosztályról a Hangszóró üzembe került művezetőnek. Majd megbízást kapott a Mágnes üzem vezetésére, kis idő után a Hangszóró üzem vezetését is rá bízta. Ezt követően a Televízió Gyár Termelési Főosztály vezetője lett. A rendszerváltáskor, a gyár újabb átszervezése folytán visszahívták a Hangszóró és Mágnes üzem élére, annak megszűnéséig. Ezek után a veszprémi gyáregységhez került a Fejlesztési osztályra, majd a Műanyag üzem vezetésével bízták meg. Itt tevékenykedett nyugdíjba vonulásáig. Mint nyugdíjas, egy újonnan induló műanyag fröccsöntéssel foglalkozó kis cég kérte fel a gyártás beindításának segítésére, majd a műanyag gyártás szerszámainak javíttatását végezte egészen 74,5 éves koráig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Endre

1946-ban született Felsőszeliben.

1969-ben végzett a BME Villamosmérnöki Kara Műszer- és szabályozástechnika szakán. Még ebben az évben kezdett el dolgozni a budapesti székhelyű Mechanikai Mérőműszerek Gyára szekszárdi gyárában, melynek vállalati ösztöndíjasa volt. Kezdként a gyártmányfejlesztési osztályon tevékenykedett, feladata a különféle gyári termékek, elsősorban hőmérsékletszabályozók és korlátozók dokumentációinak kezelése, naprakész biztosítása volt. 1971-ben a szerelde üzemvezetője lett, feladata a termelés feltételeinek megszervezése volt. 1975-ben a termelési osztály vezetésével bízták meg. 1976-ban a vállalat tevékenységi köre kibővült, az MMG Automatika Művek gyáraiban bevezették a két főmérnökös (műszaki és termelési) rendszert. Ő a gyár termelési főmérnöke lett. Feladata a termelés személyi és tárgyi feltételeinek biztosítása volt. 1978-ban a vállalat vezérigazgatója az MMG-AM Szekszárdi Műszergyár igazgatójává nevezte ki. A vállalat részvénytársasággá alakulása, majd privatizálása után az új tulajdonos 1999-ben a szekszárdi gyárat önálló szervezetté alakította át MMG Műszergyártó és Szolgáltató Kft. néven, melynek ügyvezetője lett. Ezt a munkakört töltötte be nyugdíjazásáig.

Munkája elismeréseként több alkalommal részesült vállalati, miniszteri és egyéb kitüntetésekben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hronszyk Imréné

1946-ban született Budapesten.

A BME hallgatója volt 1964-1969 között a Villamosmérnöki Kar Híradás- és műszeripari technológia szakán. Első munkahelye az EMG Technológia osztályon volt. 5 év után megpályázta a tanszék Finommechanika tanársegéd állását. Ott 5 évet töltött el, majd a következő 3 évet az Egressy Gábor gimnázium és szakközépiskolában, mint műszaki tanár. Bár eleinte az oktatás nagyon tetszett számára, de egyre inkább úgy érezte, hogy ez mégsem neki való. A következő munkahelye az Olajterv volt, mint létesítményfelelős. Itt már nagy léptékben és összegekben ment a tervezés, a terveztetés, valamennyi szakági tervezés koordinálásával. Ez volt az egyik olyan munkahelye, ami nagyon érdekes és izgalmas volt számára. Technológiai végzettsége miatt képes volt több különböző technológiát megtanulni, alkalmazni, szaktervezőket koordinálni, instruálni. 1989-ben döntött úgy, hogy kisvállalkozásnál folytatja a munkáját. (Novitech Kisszövetkezet, Unicorr Kft., IGA Kft.). Mindhárom társaságban generáltervezőként dolgozott az Olajtervben megtanultak kizárásával, most már főleg gyártásterületen, később a robbanásveszélyes technológiákat is beleértve. Ebbe beletartozott a zöldmezős beruházástól a különféle gyártásfejlesztésekig minden. A munka változatos, szép, de elég megterhelő volt számára. Az IGA Kft-ben 2010-ig dolgozott, amikor a „Stroke balesete” történt, s ez az esemény a további munkavégzési lehetőséget megszüntette.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Huba Zoltánné Asztalos Zsuzsanna

1944-ben született Téten.

Az egyetem elvégzése után az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában kezdett dolgozni, egyedi automatikai rendszerek tervezése volt a feladata. Elvégezve a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők tanfolyamát 1976-tól a Számítástechnikai Oktató Központ könyvkiadójának szerkesztője lett. Itt számos számítástechnikai kiadvány felelős szerkesztőjeként segítette a SZÁMOK oktatási feladatait. 1991-ben a Magyar Elektrotechnikai Egyesület folyóiratait vette át, feladata volt a veszteséges folyóiratok nyereségessé tétele. Ezt sikerült megoldania és az Elektrotechnika szaklapot a MEE tagság számára ingyenessé tenni. 1993-ban a Magyar Hitel Bank műszaki főosztályának lett a vezetője, a bank ingatlanai, ingatlanfejlesztése, üzemeltetése, telekommunikációja és archiválási feladatai tartoztak hatáskörébe. 1997-ben az osztrák Müller GmbH irodavezetője lett. 1999-ben Svájcba költözött, mert férjét a munkája Zürichbe szólította.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ivanics Gyula

1944-ben született Budapesten.

A villamosmérnöki diploma megszerzése után 1969-től 1972-ig a Távközlési Kutató Intézetben mikrohullámú szűrők és keverők tervezésével, fejlesztésével foglalkozott mint témafelelős. Ekkor számítógép-programozó oklevelet is szerzett. 1972-ben Belgiumba költözött. 1972-től 1979-ig a Ficht-Bauche francia vállalatnál bankok részére riasztóberendezéseket készített. Riasztásra detektorokat és riasztóközpontokat, telefonhálózatra modemeket tervezett. 1974-ben megkapta a magyar villamosmérnöki diplomájával egyenértékű legmagasabb szintű belga villamosmérnöki diplomát. 1979 és 1988 között a Philips Telesoft International vállalatnál hardware témafelelős csoportvezető volt a Sophonet adatátviteli hálózat tervezésében. Mikroprocesszoros kártyákat, adatkövetítő vezérlő kártyákat készített. 1988-tól 1997-ig a Philips Professional System-nél az ATM (Asynchronous Transfer Mode) témában dolgozott. A Philips, Siemens és AT &T vállalatok együttműködésével a belga «fibre optique» kábeles telefonhálózatra készített ATM adatátviteli tervben hardware témafelelős és rendszerfelelős volt. 1997-ben, mikor a Philips megszüntette Belgiumban a számítógépes és adathálózatos témáit, előnyugdíjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jahn László

1946-ban született Győrben.

1964-ben érettségizett a Győri Szent Benedek rendi Katolikus Czuczor Gergely Gimnáziumban. Diplomáját 1970-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakán szerezte. A BME Mérnöki Továbbképző Intézetében Vízellátás, csatornázás tárgyban továbbképzésen vett részt. Az évek során Energiagazdálkodás B/11 szakágban Műszaki szakértői tevékenység végzésére jogosító engedélyt, Nagy és kisfeszültségű szabadvezetékek, kábelhálózat, transzformátorok szakterületen Hő- és Villamosenergetikai Építmény Vezető Tervezői engedélyt, valamint Teljeskörű energiaellátás, világítás, informatika, villámvédelem szakterületen Építéstervezői vezető tervezői engedélyt szerzett. A diploma megszerzése után 1969 és 1976 között Győrben, a Gardénia Csipkefüggönygyárban energetikusként dolgozott. Feladatkörébe tartozott az energiagazdálkodás, villamos berendezések, műszerezés karbantartása, fejlesztése. 1976-tól 2008-ig a győri Pannon-Víz Zrt. főenergetikusa, később energia osztályvezetője volt. Feladatai közé tartozott az energiagazdálkodás, villamos berendezések, műszerezés karbantartása, fejlesztése, folyamatirányítás, távközlés, tervezés, tender tervek készítése. 1992 és 2015 között a PROTEX Kft. ügyvezetője volt, ahol kis- és nagyfeszültségű köztéri hálózatok tervezésével, térségi víziközmű rendszerek villamos berendezéseinek, folyamatirányításának tervezésével foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jakab László

1945-ben született Sopronban.

Az egyetem bejezése után a Szerszámgépipari Művek Fejlesztési Intézetében kezdett el dolgozni, Halásztelken. 1970-től a Híradótechnikai Vállalat (HTV) fejlesztési laborjában folytatta munkáját, híradástechnikai berendezések tirisztoros áramellátó rendszereinek fejlesztésével. 1973-tól átkerült a Posta Vezérigazgatóságára, ahol a crossbar rendszerű távbeszélő központok áramellátó berendezéseinek országos szintű beruházási munkálatait irányította. Ezt a tevékenységet folytatta az 1975-ben alakult Posta Központi Beruházási Irodánál is, ahol már műszaki ellenőri feladatokat is ellátott. Külső oktatóként éveken át részt vett a Posta Oktatási intézményeinek munkájában, a hazai szakemberek képzésében. 1983-tól ismét a Posta Vezérigazgatóságán, fejlesztési területen dolgozott. Előadóként illetve szakértőként részt vett országos szakmai rendezvényeken, előadásokat tartott hazai (BME Mérnöktovábbképző, METESZ, HTE, stb.) és nemzetközi (INTELEC, TELESCON) konferenciákon. 1988 óta HTE tag. Részt vett a POTÁB (Postai Távközlési Állandó Bizottság) munkájában. Szakterületén publikációi, oktatási jegyzetei jelentek meg. Közreműködött a Postai és Távközlési Múzeumi Alapítvány gondozásában megjelent „A magyar telefónia 120 éve” CD kiadvány összeállításában. 1994-től a Siemens Telefongyár Kft.-nél dolgozott értékesítési területen. Korengedményes nyugdíjazását követően a Postamúzeumban dolgozik, ahol a távíró-, és távbeszélő-történeti gyűjteményeket kezeli, kiállításokat, bemutatókat szervez. Közreműködik a Postamúzeum tárgyi gyűjteményeinek a MúzeumDigitár internetes portálra történő feltöltésében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jákó Gábor

1941-ben született Székesfehérváron.

1959-ben érettségizett a József Attila gimnáziumban, majd Híradástechnikai műszerész oklevelet szerzett. A Magyar Postán dolgozott műszerészként. Ezt követően a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság Fejlesztési osztályának előadója, csoportvezetője és 1973-tól osztályvezetője. Közben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán szerzett diplomát. Irányításával készült a Budapesti Távbeszélő-hálózat Fejlesztési Terve. Részt vett az országos távhívás, a pontos háromperces számlálás bevezetésében. Közreműködött a Postán alkalmazott távbeszélő berendezések és eszközök vizsgálataiban. 1975-től a Postavezérigazgatóság Fejlesztéspolitikai osztályán dolgozott. Irányításával készült el az országos gerinchálózat fejlesztési terve, az országos távbeszélő hálózat számkiosztási, forgalomirányítási és a távbeszélő góckörzetek fejlesztési tervei. Részt vett a Hírközlés Hosszútávú Fejlesztési koncepciójának kidolgozásában. 1982-től a Postavezérigazgatóság Vezetékes Távközlési Szakosztályán főelőadóként irányította és koordinálta a budapesti 7 hívószámjegyes rendszer előkészítését, országos szintű bevezetését. 1975-től 1980-ig a KGST POTÁB elektronikus központok munkacsoportjának magyar vezetője. 1991-től 2001-ig a PKI Távközlésfejlesztési Intézet főmérnökség vezetője majd osztályvezetője. Irányította a kapcsolástechnikai, a hálózattechnikai, a biztonságtechnikai és a vegyészeti szakterületek munkáját. Részt vett a szakterületek berendezéseinek, eszközeinek, anyagainak típusvizsgálatában. 1993-tól a Deutsche Telecom szakértőivel együttműködve távközlési technológiák kidolgozását végezte és koordinálta. A BME Mérnöktovábbképző Intézet tanfolyamainak hallgatója és oktatója. A Posta Tisztképző tanfolyamainak oktatója. A METESZ szakértői engedélyének tulajdonosa.

Számos publikációt írt. Többszörös Kiváló Dolgozó és a Hírközlésért Emlékérem tulajdonosa.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Juhász Endre

1946-ban született Berhidán.

1969-ben diplomázott az Erősáramú Szakon. 2001-ben oklevelet szerzett a BME GTK MBA szakképzésén. 1969 és 1992 között a VILATI-nál dolgozott. 1992 és 1997 között az MVA Rt. főmérnöke, majd 1999 és 2003 között a VILATI Automatizálási és Telekommunikációs Rt. igazgatóhelyettese volt. 2004-től nyugdíjasként dolgozott először az EL&ME Irányítástechnika Kft-nél, később a Vegyterv Zrt-nél majd az Evopro Systems Engineering Kft-nél, ahol a mai napig megbízásokat lát el. Az Automatizálás folyóiratban több cikke jelent meg, több előadást tartott szakmai konferenciákon (Chemaut 79, Chemaut 82), a Diesel motor próbapadok témájában több szabadalmat szerzett. Jelentősebb szakmai munkái: relérendszer tervezése és üzembehelyezése. (Ilmenai Porcelángyár 1972-1974), dízel-motor próbapadok automatikája (1976-1977 és 1984-1992), a Borsodi Vegyikombinát PVC gyár vízelőkészítő üzem folyamatirányító berendezésének tervezése (1978-1980), a Babcock Bristol Ltd. Micro-B típusjelű folyamatirányító mikroszámítógépének forgalmazása, Micro-B alkalmazás, az LKM 40 t/h kazánjához automatika tervezése és folyamatirányító szoftver készítése. (1979-1980), automatika tervezése az Elzett Sátoraljaújhelyi Gyárának galvanizáló üzeme számára, PLC szoftver készítése. (1983), 1992 és 1999 között tervezési és fővállalkozói tevékenység irányítása, híradástechnikai konténerek és GSM bázisállomások létesítése. 1999 és 2004 között telefonközpontok áramellátó rendszereinek üzemeltetése, irodaházak üzemeltetése. 2004 és 2013 között projekt vezetés: Elektrolux, biztonsági PLC rendszerek, GSK vakcina üzem, Humán Bioplazma üzem bővítése. Richter Gedeon Nyrt. rektifikáló oszlop. 2013 után szerelésvezetés, projektvezetés: Mercedes karosszériagyarak Bréma, Sindelfingen, Smart autógyár Hambach (Franciaország) Repülőtéri utashidak villamos rekonstrukciója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Juhász Gyula

1944-ben született Budapesten.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara Erősáramú Szak elvégzése után A Magyar Államvasutaknál létesített munkaviszonyt. A Dombóvári Vontatási Főnökségen beosztott mérnökként, majd üzemeltetési részlegvezetőként dolgozott. 1974-től Pécs Vontatási Főnökségen vezető mérnökként tevékenykedett, majd Pécsen a Vasútigazgatóság Gépészeti osztályán mozdonycsoport vezető, Üzemviteli Osztály vezető helyettese, és Gépészeti osztályvezető beosztásokban dolgozott 1983-ig. Ezt követően a MÁV Gépészeti, Technológiai és Anyagvizsgáló Üzem ultrahang és hegesztő központja vezetője volt. 1984-től a MÁV Vezérigazgatóság Gépészeti és Járműfenntartási Szakosztály kocsifenntartási csoportvezetője, 1986-tól a Budapesti Vasútigazgatóság Gépészeti Osztály vezetője, 1990-től a Vezérigazgatóság Gépészeti Főosztály helyettes vezetője, egyben az Üzemgazdasági Osztály vezetője volt. 1997-2003 között a MÁV Részvénytársaság Gépészeti Szakigazgatójaként irányította a vasúti járművek (vontató járművek, személy- és teherkocsik) üzemeltetését, fenntartását, a járműbeszerzés és a gépészeti terület beruházási munkálatait. 2004-től 2016-ig az MMV Magyar Magánvasút Zártkörűen működő Részvénytársaság vezérigazgatóhelyetteseként tevékenyen vett részt az áruszállítást végző vasútvállalati tevékenység megteremtésében. Pályafutása elején 1973-ban Irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett. Szakmai tevékenysége mellett óraadóként vett részt a dízelmotor és járműszerelő szakmunkásképzésben, a vasúti járművezetők képzésében, a MÁV Tisztképző Intézet tanfolyamain. Vizsgabizottsági elnökként vett részt a mozdonyvezetők és a tisztjelöltek vizsgáztatásában. Társadalmi tevékenységet a Közlekedéstudományi Egyesület Vasútgépészeti Szakosztály elnökeként és a Magyar Vasúttörténeti Emlékpark kuratóriumi tagjaként végzett. Publikációi a Vasútgépészet szakmai kiadványában jelentek meg.

Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el: Kiváló Ifjú-Mérnök (2 alkalommal), Kiváló Dolgozó, Igazgatói Dicséret, Vezérigazgatói Dicséret, Kiváló Munkáért, KTE Egyesületi Ezüst-, ill. Aranyjelvény, Jáky József-díj, Sipos István-díj.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Juhász József

1944-ben született Cegléden.

Az érettségi után elektroműszerész szakmunkás bizonyítványt szerzett 1964-ben, majd a BME Villamosmérnöki kar Híradás és műszeripari technológia szakon kapta Oklevelét. 1969-ben mint ösztöndíjas, az Orion Rádió és Villamossági Vállalat Gyártásfejlesztési Főosztályán kezdett dolgozni. 1970 és 1973 között a Budapesti Rádiótechnikai Gyár Kecskeméti Magnetofongyárban magnetofonok sorozatgyártásában vett részt, mint szerelési technológus. 1973 és 1980 között a VIDEOTON Számítástechnikai Gyárban Székesfehérváron dolgozott. 1975-ig a Mikroáramkör Fejlesztési Osztályon mint fejlesztőmérnök különböző számítógép perifériák fejlesztési munkáiban vett részt. Azt követően a Végyszerelő Gyáregységben R 10-es számítógépek végbemérését, rendszerintegrálását, beüzemelését végezte. 1980-ban a Magyar Néphadsereg REVA-szolgálatához került hivatásos tiszti állományba. Hat éven keresztül Gépi Adatfeldolgozó Központ parancsnok volt Cegléden, majd a Honvédelmi Minisztérium REVA-szogatátfőnökségen rendszerszervező főtisztként különböző katonai informatikai rendszerek fejlesztéseinek koordinálásában vett részt. Közben a SZÁMALK-nál rendszerszervező oklevelet szerzett. 1989-ben korendvezményes nyugállományba vonult. Nyugdíjazása után 1991-ig termelési főosztályvezetőként az ÉGSZI-SZINORG-nál, majd 2001-ig a Ceglédi Városgazdálkodási Vállalatnál- később Városgazda Rt. - mint elnök-igazgató dolgozott. Ezek mellett a Gábor Dénes Főiskola ceglédi kihelyezett tagozatán vezetési, szervezési ismeretek tárgykörben óraadóként tevékenykedett 2002-ig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Katona Ferenc

1940-ben született Székesfehérváron.

Tanulmányok: Székesfehérvár József Attila Gimnázium 1954-1958. Munkaügyi Minisztérium 320.sz.iparitanuló iskola 1958-1960. 1958 szeptembertől a székesfehérvári Finommechanikai vállalatnál helyezkedett el elektromechanikai műszerész tanulóként. 1960.05.10-én a „Szakma kiváló Tanulója” országos versenyen elektroműszerész szakmában II. helyezést ért el és a szakmunkás vizsgát „kiválóan megfelelt” minősítéssel teljesítette. 1963 nyarán felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karának híradástechnikai szakára. 1969. december 23-án Okleveles villamosmérnöki oklevelet kapott. Egyetemi évei alatt a Finommechanikai vállalatnál MEO vezető, termelési osztály vezetői beosztásai után 1975 augusztusában főmérnöki kinevezést kapott. A vállalatnál autó-, autóbusz-rádiógyártás is volt, melyeknek továbbfejlesztésében tevékenyen részt vett. 1973 január 1-től a VIDEOTON Gyár vette át a vállalatot. Gyáregységként katonai rádiógyártás lett a főprofil, ahol főmérnökként dolgozott 1995-ig. Ezt követően egészségi állapota miatt nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kende Mária (Belle Csabáné)

1946-ban született Budapesten.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnika szakán szerezte oklevelét. Először a Magyar Optikai Művek Fejlesztési Főosztályán dolgozott rendszertervezőként. 1973-ban családi okokból (férjhez ment) Polgárdira költözött, és a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola székesfehérvári Számítógéptechnikai Intézetében vállalt oktatási munkát tanársegédként majd adjunktusként. Itt különböző programozási nyelveket tanított, később pedig DOS-t, Word-öt és Excel-t is. Ezekből számos oktatási segédletet és főiskolai jegyzetet is készített. 1997-ben visszaköltözött Budapestre, ahol a fenti főiskola Matematikai és Számítástechnikai Intézetében (egyesítés után Budapesti Műszaki Főiskola, jelenleg Óbudai Egyetem) folytatta az oktatási munkát. Bekapcsolódva az adatbázis-kezelés oktatásába, két, a Panem könyvkiadónál megjelent könyv létrehozásában vett társszerzőként (Adatbázis-kezelés az Oracle rendszerben, 610 oldal, 2002, valamint Oracle Példatár, 742 oldal. 2005) részt. Az oktatás során kollégáival kifejlesztette a web-es adatbázis-kezelés gyakorlati oktatásának tematikáját, és technikáját. Az ehhez kapcsolódó oktatási segédanyagaik nyilvános elérhetősége érdekében létrehozták az analog.nik.uni-obuda.hu honlapot, ahonnan mindezek jelenleg is letölthetők. 2009 óta nyugdíjas, de kollégáival továbbra részt vesz oktatási anyagok elkészítésében és az informatikai fejlesztésekben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss István

1944-ben született Budapesten.

Az Erősáramú Villamosmérnöki diploma megszerzését követően Főenergetikusként kamatoztatta tudását a Magyar Hajó- és Darugyár Váci Gyáregységében, a Magyar Rádió Műszaki Igazgatóságán és 1988-tól 25 évig a Váci Városházán. Itt került intenzívebb kapcsolatba a világítástechnikával, hozzá tartozott az energetikusi feladatok között Vác város közvilágítása, díszvilágítása és több városi intézmény belsőtéri világításának fejlesztése is. Jelentősebb feladatai: 1984/88 Magyar Rádió új erősáramú központjának megvalósítása 2 db 10/0,4 kV-os 1600 kVA-es száraz transzformátor, kétirányú ELMŰ betáplálással, automatikus indítású 250 kVA-es dizel-agregátoros áramellátás az elsőrendű fogyasztók számára, kétirányú hálózati kimaradás esetére, egyenáramú segédüzem, 0,4 kV-os ÁTRAK átkapcsoló automatikával. 1989-től napjainkig Vác város összes köz- és díszvilágítási hálózat fejlesztéseinek szervezése, irányítása és bonyolítása. 1993-1997 közt a közvilágítási lámpatestek energiatakarékos korszerűsítésének szervezése, irányítása a közvilágítási költség megtakarítások visszaforgatásával. 1994 Váci Távhő Kft. megalapításának előkészítése. 1997/99 Váci Távhő Kft.-nél 1000 kW-os gázmotor telepítésének előkészítése a távfűtött lakások számára a gazdaságosabb használati melegvíz (HMV) szolgáltatás biztosítása érdekében. 2007-ben zárult a Vác 33 önkormányzati intézményben a teljes világítási rekonstrukció. 2007/08-ban Mosonmagyaróvár - Levél külterületén 12 db egyenként 2 MW-os, összesen 24 MW teljesítményű és a német ECOWIN GmbH. beruházásában megvalósult szélerőmű farm építésének felelős műszaki vezetője. 2007-2008 közt megvalósul a Váci Távhő Kft. Vásár téri Fűtőműve és a GE Hungary ZRt. Váci Üzeme közötti hőtávvezeték beruházása. 2009-ben készült el az Önkormányzat illetve az Önkormányzati Intézmények hosszabb távú Energia Hatékonysági Konceptiója valamint a Vác város megújuló energia Stratégiája és Cselekvési Programja. 2010-ben valósult meg, 50%-os pályázati támogatással „Vác Város Közvilágításának Korszerűsítése” megnevezésű energiatakarékossági projekt. 2010/11 évben tervezett Vác, Főtér-Főutca II. ütemének projektje kapcsán az erősáramú hálózat valamint a köz- és díszvilágítási munkáinak műszaki irányítói tevékenységét látta el. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss László

1944-ben született Budapesten.

A diploma megszerzése után 1975-ig a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Gyárában labormérnökként dolgozott, itt a sorozatgyártáshoz szükséges célműszerek tervezésével és kivitelezésével foglalkozott. 1975-1979 között az Elektronika Híradástechnikai Ipari szövetkezetben az általa létrehozott minőségellenőrzési osztályt vezette. 1979-től 1986-ig a Magyar Tudományos Akadémia Műszerügyi Szolgálatánál laborvezetőként dolgozott, itt az amerikai Beckman és MTS cégek márkaképviselőjét látta el csoportjával. 1986-1991 között a Röntgen és Kórháztechnikai Vállalatnál az elektronikus berendezések osztályát vezette. Különböző orvosi és laboratóriumi műszerek szervizét végezte osztályával. 1991-ben megalapította Picovent kft-t és 2008-ig- a cég megszűnéséig- ügyvezetője volt. A kft. az angol Ohmeda altatógépek, az amerikai Picker CT és MRI, valamint a Viasis Intenzív lélegeztető gépek gyártóinak magyarországi képviselőjét látta el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Ottó

1946-ban született Recskén.

A BME Villamosmérnöki Karán a Híradás és Műszeripari Technológia szakon 1969-ben szerzett diplomát. Első munkahelye 1969-70-ben a REMIX Rádiótechnikai Vállalat, ahol fejlesztőmérnökként tevékenykedett. 1970-1985 közt a MIKI Műszeripari Kutató Intézet tudományos munkatársaként az ipari energiaellátó egységek védelmi berendezések tervezésében, fejlesztésében és gyártásában, feladatok megvalósításában vett részt. 1985-1991 közt a MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalat témavezető fejlesztő mérnökeként az ipari vizsgáló és mérőműszerek tervezését, fejlesztését irányította. 1992-től 1994-ig a SOTE Központi Állami Kórház Izotóp laborban az alkalmazott in vivo vizsgálatok levezetését, a vizsgálati eredmények számítógépes kiértékelését végezte. Kifejlesztett egy specifikus in vitro vizsgálatkiértékelő turbo-pascal programot Down-szindrómás szűrésekhez. 1994-1995: a Belügyminisztérium Központi Beszerzési Irodán projektvezetőként a központi beszerzésekkel kapcsolatos tenderek bonyolítása, a versenytárgyalások dokumentációs anyagainak szerkesztése, tárgyalások lefolytatása, szerződések előkészítése és a partner cégekkel való kapcsolattartás volt a feladata. 1995-1997 HUMAN Oltóanyag és Gyógyszergyártó Rt.-ben üzemmérnökként tevékenykedett. 1997-2000 közt a MIKI Méréstechnikai Informatikai Kutató és Innovációs Rt.-nél fejlesztőmérnökként elektronikus mérlegek hardver/szoftver fejlesztésén dolgozott. Emellett irányította a tartálysínt mikro-számítógépes felügyelő rendszerek karbantartási munkáit. 2000-től 20004-ig a Pro Patria Rt. projektvezetőjeként az elektronikus mérlegek sorozatgyártásban a mérlegek hardver/szoftver fejlesztésén dolgozott nagyfelbontású A/D átalakító-mikrokontroller illesztések és nagy pontosságú A/D átalakítók alkalmazásával. Feladata volt még: az elektromos gyártási dokumentációk elkészítése, karbantartása, valamint a gyártás műszaki felügyelete. 2006-ban a nyugdíjba vonulása követően érdeklődési körében a mikroszámítógép továbbra is megmaradt, hobbiszinten folytat különféle fejlesztéseket, figyelemmel kíséri a technikai újdonságokat, kedvenc időtöltése még a fotózás és a családfakutatás. Elvégzett továbbképzések: BME Mérnöktovábbképző Intézete Budapest, 1980-1981 Mikroprocesszor kompatibilis input/output rendszerek tanfolyam; 1985-1986 A Commodore64 és a külvilág c. tanfolyam; Orvostovábbképző Egyetem Budapest, 1993 Speciális Izotóp tanfolyam. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Tamás

1946-ban született Kapuváron.

Az egyetem elvégzése után az Észak-Dunántúli Áramszolgáltatónál helyezkedett el. Először Győrben kezdett dolgozni, majd az 1970-ben alakult Kapuvári Üzemigazgatóságra került mint szakértő, majd üzemviteli csoportvezető. 1978-ban a Dél-Dunántúli Áramszolgáltató Vállalathoz helyezték át. Dolgozott Pécsett, Szigetváron és Siófokon különböző beosztásokban / Kirendeltség vezető-helyettes, üzemviteli osztályvezető, igazgató, szakértő/. Alapító tagja és titkára volt a Szigetvári Magyar Elektrotechnikai egyesületnek, majd Siófokon az ottani szervezet elnöke lett. Közben a szigetvári és siófoki időszak alatt a Pécsi Közgazdasági Egyetemen Szakközgazdász-diplomát szerzett 1988-ban.

Két cikluson keresztül a MEE országos elnökségének tagja volt, mint a Dél-Dunántúli Régió képviselője. Itteni munkáját elismerve 2002-ben Kandó díj kitüntetésben részesítették.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Klug Nándor

1945-ben született Budapesten.

Szakmai tanulmányait a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban kezdte (1960-64). 1975-ben a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem Külkereskedelmi szakán okleveles közgazda diplomát is szerzett. A villamosmérnöki diploma megszerzését követően a MOM-nál (Magyar Optikai Művek) számítástechnikai perifériák, geodéziai és laboratóriumi műszerek elektronikai egységei gyártásának tervezését (1969-1973), majd műszaki-fejlesztési osztályvezetőként a gyártmányfejlesztések tervezését végezte (1973-1976). 1976-1979 között az ELZETT Művek Szécsényi Gyáregységét vezette. 1979-2002 között a BRG (Budapesti Rádiótechnikai Gyár) Salgótarjáni Gyárának igazgatója. 1989-ben a gyár részvénytársasággá alakult, a BRG Rádiótechnikai Rt, később VT-BRG Rádiótechnikai Rt vezérigazgatója volt. Professzionális URH rádió adó-vevők, vezérlőegységek, antennák, tápegységek, az alapegységekből kiépíthető hírközlési hálózatok tervezését, gyártását és értékesítését irányította. A cég a termékek nagyobb hányadát exportálta a gáz- és olajipar, a villamosenergia-ipar, a vasúti közlekedés számára. Belföldön részt vett a BM, a HÖR, a MAV, stb. országos telekommunikációs rendszereinek megvalósításában. Az áramkörök előállításánál SMT beültetést, reflow forrasztást vezetett be, automata beültető gépsoportokat állított üzembe. A rendszerváltozást követően műszaki, technológiai kooperációkat hozott létre rádió adó-vevő gyártókkal (MOTOROLA, ASCOM, AEG) (1990-1996). 1996-ban a MOTOROLA Telular Co.-val projektet szervezett a MATÁV Radio Local Loop előfizetői berendezéseinek hazai gyártására. Az AFL Michels Kabel céggel kooperációt alakított ki autóipari és háztartási készülékek (1994-1998), majd a Lear Automotive Hungary Kft.-vel hozott létre kooperációt gépkocsik kábelkötegeinek gyártására (2001-2002). 2002-2003 között az SVT-WAMSLER Tűzhelygyár Kft ügyvezető igazgatója volt, ahol háztartástechnikai készülékeket fejlesztettek, gyártottak és értékesítettek. 2004-2006 között a MAGNETEC-UNGARN Kft. szerelés részlegvezetője. A cégnél mágneses tekercsek gyártástervezését irányította, a termékek felhasználói az autóipar, az elektromos hálózatok és a háztartási készülékgyártók voltak. 1996-2016 kötött az ELCORAD Kft. ügyvezetője és tulajdonosa. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Koblinger László

a fizikai tudományok kandidátusa, címzetes egyetemi tanár

1946-ban született Budapesten.

1969-ben kitüntetéses oklevéllel zárta tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, a Híradástechnikai Szakon. Első munkahelye a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet volt, majd 1970 nyarától 1998-ig a Központi Fizikai Kutató Intézetben (később egyik jogutódjában, a KFKI Atomenergia Kutatóintézetben) dolgozott. Fő témái: sugárzástranszport-számítások Monte-Carlo módszerrel, sztochasztikus tudómodell kidolgozása, radioaktív anyagok légköri terjedése. 1978-ban „Sugárvédelmi célú Monte Carlo számítások” című értekezésével elnyerte a fizikai tudományok kandidátusa címet. Kutatói pályafutása során elért eredményeit 2 könyvben, 3 könyvfejezetben és több mint 50 nemzetközi folyóiratokban megjelent cikkben tette közzé. 1995 és 1998 között rendszeres vendégelőadó a Salzburgi Egyetemen. 1998-tól az Országos Atomenergia Hivatal dolgozója, 2000-től főigazgató-helyettese volt. 2012-ben nyugdíjba vonult, azóta független sugárvédelmi szakértő. 1970 és 1975 között az Eötvös Loránd Fizikai Társulat Sugárvédelmi Szakcsoportjának elnöke, 1998 és 2000 között a Magyar Nukleáris Társaság elnöke. Több éven át tagja volt a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség Sugárvédelmi Bizottságának és az Európai Unió Bizottsága Sugárvédelmi Szakértői Csoportjának. A Magyar elnökség idején (2011., első félév) az Európai Unió Tanácsa által létrehozott “Working Party on Atomic Questions” munkacsoport elnöke. Részt vett számos nemzetközi ajánlás és hazai jogszabály kidolgozásában. 2013-ban a BME Természettudományi Kar dékánja címzetes egyetemi tanárrá nevezte ki.

Fontosabb kitüntetései: Bozóky László díj (Eötvös Loránd Fizikai Társulat, 2004), Szilárd Leó díj (Magyar Nukleáris Társaság, 2006), Prometheus díj (Nemzeti Fejlesztési Miniszter, 2012), Wigner Jenő díj (Paksi Atomerőmű Zrt. és Magyar Tudományos Akadémia, 2013).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Komjáthy István

1945-ben született Pozsonyban (Bratislava).

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán Automatizálási Ágazaton szerzett oklevelet 1969-ben. Diplomatervét a Csepel Művek Fémművében készítette hidraulikus rúdprés automatikus vezérlésének tervezése témában. Érdeklődése a színesfém-kohászati folyamatszabályozások felé irányult. 1969-től a CSM Fémműben végigjárta a vállalat főbb területeit és különböző beosztásokban dolgozott. Kezdetben technológus és karbantartó művezető volt a Hengermű gyáregységben, majd 1973-tól kiemelt mérnöki beosztásban foglalkozott a Fémszalag-hengerlőben újonnan épülő korszerű technológiai létesítmények beruházási feladataival. Szakmai tevékenységét az új telepítésű hideg hengerállványok hajtásszabályozása és méréstechnikai feladatai töltötték ki. Részt vett a Siemens németországi és a General Electric USA-ban szervezett továbbképzésein. A fémkohászati technológiák területén figyelmét a hengerlésen kívül a hőkezelő kemencék vezérléstechnikai feladatai, valamint a gyártósorok új mérés- és szabályozástechnikai megoldásai kötötték le. 1979-84 között a Hengermű gyáregység üzemfenntartási főmérnöke beosztásban tevékenykedett, majd munkaköre kibővült és a CSM Fémmű beruházási főmérnöke volt 1991-ig. Aktívan részt vett az OMBKE Fémkohászati Napok szervezésében, több automatizálási és méréstechnikai külföldi technológiát ismertető szimpózium lebonyolításában, és előadások tartása mellett munkája szakirodalmi cikkek írására is kiterjedt. Az OMBKE szakmai egyesületben évekig vezető tisztséget töltött be. 1991-ben létrehozta a Hermes Schleifmittel GmbH magyarországi képviseletét és új munkakörében elsősorban a hazai könnyűfém öntödék, autó- és motorgyárak, fém készülék- és berendezésgyártók igényeinek korszerű csiszolószerszámok és technológiák alkalmazásának bevezetésével foglalkozott, kereskedelmi tevékenységet folytatott nyugdíjba vonulásáig. Az ipar területén összegyűjtött szakmai tapasztalatát azóta tanácsadóként hasznosítja. A hengermű technológiák terén kidolgozott több újszerű pályázatával elnyerte a KIM arany plakett fokozatot, a Csepel Művek alkotói Nívódíj III. és I. fokozatát, valamint országos díjat is elért. Ebben az időszakban kapott Aranykoszorús Újító és Kiváló Dolgozó kitüntetések is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Komlós György

1946-ban született Vértesen.

1964-ben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradás és Műszeripari Technológiai szakára, majd 1966-ban a Mérnök-Tanári Szakra is. 1969-ben mindkét szakon diplomát szerzett. Ebben az évben kezdett dolgozni a Budapesti Elektroakusztikai Gyár (BEAG) Ismeretközlő Berendezések Osztályon, ahol oktató-tanító gépek fejlesztőjeként tevékenykedett. 1972-1990 között a Központi Fizikai Kutató Intézet (KFKI) Mérés- és Számítástechnikai Kutató Intézetben dolgozott. Az intézet Magyarországon a számítástechnikában meghatározó szerepet töltött be, többek között azért, mert az embargós Digital Equipment Corporation (DEC) PDP és VAX számítógépek szoftver kompatibilis változatait fejlesztette és gyártotta TPAi, TPA70, TPA11 típusváltozataiként, amelyekért a 70-es és a 80-as években éveket vártak a megrendelők. A konstrukciós és technológusi munkái mellett egyre többet foglalkozott az eladásra készülő számítógépek konfigurálásával, amivel unikális tudásra tett szert. Fejlesztői munkája során több szabadalom társszerzője lett. 1990-ben DEC is létrehozta magyarországi leányvállalatát (Digital Magyarország Kft.), ahová keresték azokat a szakembereket, akik a DEC hardver és szoftver technológia jó ismerői. A lehetőség adott volt, élt vele. Kezdetben sales-esként tevékenykedett, majd a marketing több területén is megfordult, hosszú évekig event manager-ként is. Az amerikai DEC-t felvásárolta az amerikai Compaq ezért évekig a Compaq Magyarország Kft.-nél is dolgozott marketingesként. 2001-ben saját céget alapított és több papíralapú dokumentáció digitális feldolgozási és adatkinyerési projektben vett részt, többek között a 2001. évi népszámlálás, IM-nek évenként beküldendő mérlegbeszámolók, a szentendrei skanzen papír és filmanyagainak, hadtörténeti múzeum és rendőrségi dokumentumok, stb. feldolgozásában. Jelenleg nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kondorosi Károly Rudolf

címzetes egyetemi tanár

1946-ban született Budapesten.

1969-től napjainkig a BME Folyamatszabályozási Tanszék (jelenleg Irányítástechnika és Informatika Tanszék) munkatársa, ahol 1988-tól 2011-ig a Szoftver csoport vezetője, 2007-től 2011-ig tanszékvezető-helyettes, 2014-től címzetes egyetemi tanár, önkéntes segítő. Tanszéki tevékenysége mellett 1996-97-ben miniszteri biztosként irányítja az egységes személyi okmányrendszer és a Belügyminisztérium informatikai stratégiájának kidolgozását, 2006-tól 2010-ig a BME Információtechnológiai Innovációs és Tudásközpont tudományos igazgatóhelyettese, 2008-ban a NESSI Hungary technológiai platform egyik alapítója és 2012-ig elnökségi tagja. 2008-tól a BME VIK mérnökinformatikus képzése szakbizottságának elnöke. Oklevelei: híradásipari technikus: 1964, Landler Jenő Gép- és Híradásipari Technikum; okleveles villamosmérnök: 1969, BME; műszaki doktor: 1980, BME; PhD: 1997, BME. Pályája első időszakában hardver- és szoftverfejlesztést egyaránt igénylő feladatok foglalkoztatják. Az oktatás mellett a legjelentősebb fejlesztési eredményei: számítógépes bemérő rendszer kifejlesztése és alkalmazása ESZR csatornára kapcsolódó perifériák vizsgálatára (1970-73); az egyik első hazai számítógépes irányítástechnikai rendszer (Testvériség gázvezeték) szoftverfejlesztésének vezetése (1973-78); az 1980-as moszkvai olimpia számítógépes mátrixtábla-vezérlő rendszere, majd a következő generációs, színes mátrixtáblát vezérlő digitális video processzor fejlesztésének szakmai vezetése (1975-89). Később a rendszertervezési módszertanok, szoftvertechnológia, szolgáltatás-orientált rendszerintegráció területén kutat, oktat és publikál. Számos egyetemi jegyzet, tankönyv társszerzője, publikációinak száma meghaladja a százat.

Elismerései: OTDK I. díj, 1969; Munka Érdemrend bronz fokozata 1980; Széchenyi Professzori Ösztöndíj (200-2003); HP Professzori Ösztöndíj 2004; BME VIK Pro Facultate Díj 2014; Neumann Díj 2017.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Gábor

1946-ban született Budapesten.

1964-ben érettségizett a Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumban, majd felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar Híradás és Műszeripari Technológia Szakra és szerzett mérnöki oklevelet 1969-ben, utána 1974-ben a Műszer és Méréstechnika Szakon Digitális berendezések rendszertervezése szakmérnöki oklevelet kapott. Első munkahelye 1969-1975 az EMG, ahol számítógép fejlesztőmérnökként vett részt az ott fejlesztett és gyártott közepkategóriájú számítógépek részegységeinek tervezésében. Ezt követően, 1975-1984 az OSzV, majd összevonással SZÁMALK műszaki osztályvezetője. ESZR, MSzR berendezésekhez kiegészítő hardverfejlesztés, központi szerviz, az új berendezések hazai bevizsgálása, adaptálása, dokumentációk készítése, felhasználói oktatás. A hazai és nemzetközi munkacsoportok munkájában a vállalati szakterület képviselője. 1984-1987 között a TEXELEKTRO Ipari Szövetkezethél Műszaki osztályvezető. Ipari mérő- és vezérlő, rendszerek telepítése, továbbfejlesztése. Három termelőüzem, valamint fejlesztés és tervezés, technológiai előkészítés. Egy új termelőüzem létrehozása és beindítása. 1987-1988 között ITV Termelési főosztályvezető. Országos hálózat 17 telephellyel. Termelésirányítás, előkészítés és technológia. Vevőszolgálat, és nemzetközi kapcsolatok. 1989-1996-ig kisvállalkozásokban elnökhelyettes, ügyvezető. 1997-1999 között pénztárgéptechnikai szervizvezető, rendszergazda. Pénztárgép kereskedelem és szerviz, új eszközök engedélyeztetési eljárásának előkészítése. 1999-2001 Egyéni vállalkozóként egy számítástechnikai szaküzlet vezetése, irodatechnikai nagykereskedelmi cégnél műszaki tanácsadás, projektvezetés. Utolsó munkahelyén, 2001-2009 közt a 77 Elektronika Kft-nél termelési vezető. Orvosi-elektronika készülékgyártó üzemek, technológiai csoport, fröccsöntő üzem, CNC alkatrészgyártó csoport, késztermék csomagoló munkafolyamatainak tervezése, szervezése és irányítása. 2009. óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Julianna

1945-ben született Dunapatajon.

A Híradás és Műszeripari Technológiai Szak elvégzése után 1970-től a Medicor Művek Váci úti központjában konstruktóri beosztásban dolgozott, termékfejlesztői munkáját többször is elismerték. 1974 és 1976 között posztgraduális képzésen vett részt a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Szervező Szakmérnöki szakán, 1976-ban villamosmérnöki-szervező szakmérnöki oklevelet szerzett. Ezt követően vállalatsszervezéssel és informatikai rendszerek szervezésével, fejlesztésével és üzemeltetésével foglalkozott, először a DATORG Külkereskedelmi Adatfeldolgozó és Szervező Rt-nél, később az Alumíniumipari Kereskedelmi Vállalatnál szervezési és informatikai főosztályvezető beosztásban, majd 1990-től a Medimpex Rt. informatikai igazgatójaként. Itt többek között egy olyan informatikai rendszer fejlesztését irányította, amely a Lehel úti rendelésfelvételi központ és a Károlyi Sándor utcai raktárbázis közötti kommunikációt megteremtve támogatja a két telephelyen végzett munkákat (gyógyszerrendelés, diszponálás, kiszedés, csomagolás, számlázás, szállítási diszpozíció készítés). 2010 óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lelkes László

1938-ban született Budapesten.

A Kandó Kálmán Villamosipari Technikumban érettségizett és Okleveles Technikusi bizonyítványt szerzett. Első munkahelye az Orion Rádió és Villamossági Vállalat. Részt vett a Néprádió és az azt követő készülékek gyártásában. Üzemtechnikusként a hangszórók, valamint nyomtatott áramkörök fejlesztésében, forrasztási technológiák kidolgozásában vett részt. Az egyetemi évek után 1960/61 - 1965/66 és a Villamosmérnöki Oklevél megszerzése után 1969-et követően üzemmérnöki feladatokat látott el. 1971-től önálló iparos lett Rádió és Televízió szakmunkások képzését végezte 2006-ig. Szakmai fejlődésének biztosítására elvégezte a József Attila Szabadegyetem Digitális technika, Színes TV javítása spec., Színes TV mérnöktovábbképző, valamint több szakmába vágó képzéseket.

Több szakmai kitüntetéssel rendelkezik, többek közt Kiváló Újító kitüntetésben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lénárd László

1941-ben született Budapesten.

Lénárd László 1969-ben védte meg diplomáját a Villamosmérnöki Kar műszer és szabályozástechnikai szakon. Az egyetemi évek alatt kötött tanulmányi szerződés alapján helyezkedett el a Mechanikai Műveknél. A vállalatnál a legkülönbözőbb beosztásokban végzett munkát. A gyengeáramú fejlesztési osztályon az elektrolit kondenzátorok területén kifejlesztette a nagyüzembiztonságú kondenzátor családot. Az igény a Központi Fizikai Kutatóintézet részéről jelentkezett és a termékcsalád jól teljesített a gyakorlatban. Munkája során többször is a fejlesztés-gazdaságosság ellentmondásaiba ütközött, ezért jelentkezett a BME Gazdasági Mérnöki Karára és lediplomázott. Munkája elkalandozott a közvetlen termelés területére is, ahol különböző középvezetői posztokat is betöltött. Az erősáramú fejlesztésre kerülve a fénycső kondenzátorok területén végzett munkát. Korábbi termelési tapasztalatai segítették abban, hogy a jelentkező gyártási problémákat egy teljesen új kondenzátor kifejlesztésével és gyártásba vitelével oldja meg. Ennek eredménye lett a vegyes dielektrikumú fénycsőkondenzátor család, amely vállalati szabadalomként került gyártásba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lencsés Ferenc

1945-ben született Martonvásáron.

Munkáját a Mechanikai Laboratóriumban kezdte 1969-ben. Szakterülete a gyártást segítő célműszerek, illetve speciális elektronikai berendezések fejlesztése, egyedi és kis sorozatú gyártása volt. Villamosmérnök-matematikus szakmérnökként, illetve laborvezetőként első feladata adatgyűjtő és feldolgozó rendszer rendszertervének kidolgozása, a rendszer feldolgozó részének fejlesztése, gyártása, telepítése volt. Ebben a munkájában jelent meg először az általa kialakított automatikus mérőrendszer. A BME Elektronikai Technológia tanszéken végzett oktatói munkája nagyban hozzájárult, hogy a vállalati csapatába a legjobb szakemberek kerüljenek. A tanszéken végzett kutatói munkája az önellenőrző berendezések és rendszerek területén jól használhatónak bizonyult a vállalatánál is. Főkonstruktörként a vállalat által számos országba szállított infokommunikációs rendszerekben számítógépes vezérlő, belső kommunikációs, jelfeldolgozó és térinformatikai berendezések, részrendszerek fejlesztésével, gyártásával és telepítésével vett részt. A vállalat felszámolásakor, 1995-ben a COMEX Kft-hez került. A Digitális Szerviz irányításával kezdte meg az ISDN kommunikációs berendezések, rendszerek telepítését, szervizelését. A cég átszervezése után a szolgáltatásfejlesztést irányította. Műszaki stratégiai igazgatóként előkészítette az integrált infokommunikációs rendszerek telepítésének, szervizelésének a bevezetését. Ezt követően Műszaki igazgatóként országosan biztosítania kellett a szakmai munka személyi és tárgyi feltételeit és a teljesítmény-elmvárásokat. Az akvizíciók és cégösszevonások után a Közháló alvállalkozójaként a cégnek több, mint 8000 helyszínen kellett végponti berendezéseket telepíteni és szervizelni, amit projektigazgatóként irányított. Feladata volt a személyi/tárgyi/szakképzési feltételek meghatározása, biztosítása, a projektszervezési/vezetési módszertan kidolgozása, alkalmazása és a projekt logisztikai rendszerének kialakítása, valamint a telepítések és szervizfeladatok térben és időben ütemezett végrehajtásának irányítása.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lente Mária

1946-ban született Sokorópátkán.

A tanulmányai befejezése után a győri RÁBA Magyar Vagon és Gépgyár Motorkísérleti és Vizsgálati osztályon a tehergépjárművekbe építendő, licenc alapján gyártott és honosított dieselmotorok vizsgálatában vett részt. A vizsgálatok kiterjedtek a részegységek élet-tartamának meghatározására, rezgésmérésekre, fogyasztásmérésre, a mérőberendezések telepítésére. A gyárfejlesztés keretében a különböző vizsgálati részlegeket összevonták, elindult a gépjárművek futóműveinek a vizsgálata is, melyhez két nagy teljesítményű négy-negyedes vezérlésű villamos hajtást kellett telepíteni és üzemeltetni. A kísérleti részleg áttelepítése kapcsán az egyik hajtásrendszert az új helyre kellett változtatlan paraméterek mellett összeszerelni, melyre művezetői megbízást kapott már a nyugdíjazása után. A RÁBA volt az egyetlen munkahelye.

A RÁBA vezetősége „kiváló ifjú mérnök” oklevéllel ismerte el az eredményeit.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lőrincz Csaba Imre

1946-ban született Csongrádon.

Az orosházi Táncsics Mihály Gimnáziumban érettségizett 1964-ben. 1964-1969-ben MÁV ösztöndíjasként kitüntetéssel végezte a leningrádi Vasútmérnöki Egyetemen a „vasúti közlekedés villamosítása” szakot. A diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem villamosmérnöki karán 1974-ben honosították. 1969-ben elhelyezkedett a MÁV Északi Jármű javító Üzemben, ahol a villamos segéd üzemi berendezések javításában vett részt. 1972-től bekapcsolódott a Rendszerszervező és Adatfejlesztő osztály kialakításába és fejlesztésébe. Az adatfeldolgozás korszerűsítéséért Vilniusban tanfolyamokon vett részt egy elektronikus számoló-lyukasztó berendezés üzemeltetéséhez és programozásához. Ezután megkezdődött a gazdálkodási és termelésirányítási folyamatok adatfeldolgozásának gépesítése. Szaktudását a Budapesti Műszaki Egyetemen 1976-ban villamosmérnök-matematikus (4115 sz.) és 1982-ben villamosmérnöki-szervezői (6966 sz.) szakmérnöki képesítéssel fejlesztette. Ezután aktívan részt vett az munkák irányításában és az érintett dolgozók betanításában. Közreműködött az üzemi számítógép központ kialakításában (TPA) majd a személyi számítógépek telepítésében, használatbavételében. A MÁV Tisztképző Intézetében vasúti szakkifejezésekkel bővített középfokú angol nyelvvizsgát tett (25544). 1999-2005 között a varsói Kereskedelmi Szolgálat gazdasági ügyeit koordinálta és a helyi számítógép-hálózat kialakításában működött közre. 2006-ban a MÁV Északi jármű javító Üzem megszűnésekor nyugdíjba ment.

Előadásokat tartott MÁV szinten a járműjavító iparág szakmai konferenciáin. Ezt a tevékenységet a Közlekedéstudományi Egyesület ezüstfokozatú jelvénnel díjazta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Madocsai Attila

1946-ban született Budapesten.

1969 és 1972 között Radebergben a Robotron Kombinátban a számítógépgyártás technológiai és fejlesztési osztályon dolgozott. Feladata a számítógép illetve perifériáinak végátvételéhez célberendezések fejlesztése. 1972-től az Autóipari Kutató Fejlesztő Intézetben fejlesztőmérnök, majd tud. munkatársként az Intézet Diesel –motor próbapadjaihoz szgép-vezérlésű mérésadatgyűjtő rendszereket fejlesztett. Kutatási feladata volt mérési módszer és műszer kifejlesztése működő Diesel-motor égésterében a levegő perdületének, vektoriális sebességének meghatározása valószínűség-számítással ionizált gázoszlop futási idejének mérésével. 1976-ban a BME Gépész Karán kitüntetéses finommechanikai szakmérnöki oklevelet szerzett. Diagnosztikai műszereket fejlesztett az Ikarusz, BKV, Csepel Autógyár, Vilati részére: szervokormány, légfékrendszer, lengéscsillapító, motordiagnosztikai műszer, üzemanyag- és kenőolaj fogyasztásmérő. Fedélzeti vezérlőberendezéseket fejlesztett: elektronikusan vezérelt becsuklógátló csuklós autóbuszokhoz, elektronikus és elektropneumatikus vezérlés több fokozatú hidro- illetve mechanikus sebességváltókhöz, automatikus tengelykapcsoló vezérlés, elektronikus gáz tempostattal. 1982-től az AUTOKUT Műszer és Automatikai később Elektronikai Fejl. osztály vezetője. 1990-től ki-nevezték főkonstruktorrá. Szgép vezérlésű próbapadokat fejlesztett autógyáraknak: Lada, Moszkvics, Gaz, Hörbige. konténeres motorpróbapad, sebességváltó végátvevő pad, lengéscsillapítóvizsgáló végátvevő, hidraulikus szervokormány-és kupplunglamella-vizsgáló, görgős járműpróbapad. Motor főtengely torziós lengéscsillapító gyártósori végátvevő műszert tervezett. Feladata elektronikus rendszerterv készítés, műszerek szabályzók, beavatkozó szervek kiválasztása, számítógép és perifériák közötti interface áramkörök, műszerek tervezése, a gyártás művezetése és üzembe helyezés. Az AUTOKUT-ban 9 valamint 1 fogorvosi műszer megadott szabadalma volt. 1996-tól a Knorr-Bremse Fékrends. Kft. Kecskemét gyártmány kísérleti vezetője. 2001-től a KB Fékrendszerek Kft. elektronikus rendszer fejlesztője. Feladata a cég által tervezett és a hatvani Bosch-ban gyártott vezérlő elektronikák gyártásba bevezetése, ellenőrzés, kapcsolattartás a Budapest, München, Schwieberdingen, Nürnberg fejlesztőkkel. 2013 óta CNC gépeket fejleszt, domborműveket tervez, farag és 3d nyomtatással foglalkozik saját kedvtelésre. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Majoros Gábor

1946-ban született Egerben.

1969-ben szerzett diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradás és Műszeripari technológiai szakán. A diploma megszerzése után a Villamos Automatika Intézet egri gyáránál (VILATI) helyezkedett el mint üzemtechnológus. 1970-től 1990-ig részt vesz a Gépipari Tudományos Egyesület Heves megyei Szervezetének munkájában. 1975-ben a szabványügyi minősítő tanfolyamatot elvégzi, és részt vesz a VILATI házi szabványosításban is. 1975-ben Elektronikai Technológiai szakmérnök oklevelet szerez a Budapesti Műszaki Egyetemen (szakmérnöki oklevelének száma 3277). 1975-től fejlesztőmérnök majd fejlesztési csoportvezető a VILATI egri gyáránál. Részt vesz a VILATI Technológiai és Termékfejlesztési Pályázatának kidolgozásában. 1990-ben áthelyezik a Leonische Drahtwerke - VILATI egri Kft-hez mint minőségbiztosítási mérnök. 1992-től a LEONI egri gyáránál minőségbiztosítási vezető helyettes. 1993-tól gyártáselőkészítő, majd műszakvezető (AUDI kábelkötegek gyártása). 1994 és 1995 közt a Struktura - REFA Kft. szervezésében A és B minősítésű üzem és munkaszervező szakképesítést szerez. 1994-től 1999-ig a BOSCH mosogatógépek kötegeinek gyártásvezetője, 1999-től AUDI kábelkötegek gyártáselőkészítője, és kapcsolattartó az Ungváron működő partnercéggel (dokumentumok biztosítása, gyártóeszközök rendelése). 2008-ban nyugdíjba vonul.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Majtényi László

1945-ben született Budapesten.

A Kandó Kálmán Híradásipari és Műszeripari Technikum elvégzését követően tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karának műszer és szabályozástechnikai szakán folytatta. Mérnöki munkáját a Magyar Optika Művek ösztöndíjasaként gyártástechnológusi munkakörben kezdte. A „Discmom EC 5060” típusú (FEX 3 francia licence) merevlemezes háttértároló elektronikájának gyártástechnológiai felelőse volt. 1974 márciusától munkáját az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézetének (SzTAKI) Számítóközpont főosztályán folytatta, mint műszaki csoportvezető, majd 1978-tól osztályvezetőként. Felelős volt a számítóközpont hardware egységeinek működtetéséért, valamint műszaki fejlesztési feladatok irányításáért (lézeres nyomtató ESZR számítógépes illesztő egység, mikroszámítógép terminálok az akadémiai számítógép-hálózatban, nyomdaipari szövegszerkesztő terminálok). A „Primo” otthoni mikroszámítógép az iskolai számítógépes kultúra elterjesztésében játszott komoly szerepet. 1986-tól az MTA-SZTAKI COSY Műszaki Fejlesztő Leányvállalat főmérnöke, majd igazgatója. 1989. október 1-től 1991. április 30-ig a BATAVIA-COSY ENGINEERING Elektronikai Fejlesztő és Kereskedelmi Rt. elnök-vezérigazgatója. Az Rt.-nek a végelszámolással történő megszüntetését követően az Állami Vagyongyűnökség Ellenőrzési osztályán dolgozik előbb tanácsosi, majd osztályvezető-helyettesi munkakörben. 1995 augusztusától az Állami Privatizációs és Vagyongkezelő Rt. Felügyelő Bizottsága melletti Ellenőrzési Igazgatóság címzetes igazgatója, majd igazgatója nyugdíjaztatásáig. Mérnöki munkájában szolgálati szabadalmak születtek. Közreműködött OMFB tanulmányok kidolgozásában. Szaktanácsadó volt a KGST országok magyar nyomdaipari szekciójában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Markovits Tibor

1939-ben született Budapesten.

Érettségi után 1960-ban a MűM. 14.sz. Műszaki Intézetében híradástechnikai műszerész oklevelet szerzett. 1960-1962-ig a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság Székesfehérvári Üzemében dolgozott karbantartó műszerészként. 1963-1970-ig a Villamossági-, Televízió- és Rádiókészülékek Gyára (VIDEOTON) Televízió Fejlesztési Osztályán részt vett a VIDEOTON első félvezetős televíziójának fejlesztésében. 1963-ban Székesfehérváron a Ságvári Endre Általános Gépipari és Híradásipari Technikumban Erősítő szakon, Felsőfokú Ipari Szaktechnikusi oklevelet kapott. Villamosmérnöki diplomáját 1969-ben szerezte a Budapesti Műszaki Egyetemen. 1970-2004-ig a Magyar Villamosművek Tröszt (MVMT, majd MVM Zrt.) Országos Villamos Távközlési Szolgálatán dolgozott. Feladatkörébe tartozott a villamosenergia-ipar URH rádiótelefon hálózatának tervezése, fejlesztése, valamint üzemeltetési feltételeinek - frekvencia- és üzemelési engedélyek - biztosítása. Kezdeményezője és megvalósítója volt az URH rádiótelefon hálózat adatátviteli célra történő alkalmazásának a villamosenergia-iparban. Tagja a HTE Rádiótávközlési Szakosztályának.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mészáros Gyuláné Viola Katalin

1946-ban született Budapesten.

A diploma megszerzése után az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. Félvezető Fejlesztésén dolgozott –anyasági megszakításokkal- 10 éven át gyártástechnológusként, majd félvezető eszköz konstruktorként. Közben az ELTE Jogi Karán kétéves szabadalmi ügyvivői képzésen vett részt és a szabadalmi ügyvivői vizsgát letéve az Egyesült Izzó, későbbi nevén Tungsram Rt., majd jogutódja a GE Lighting Hungary Iparjogvédelmi Osztályán dolgozott szabadalmi ügyvivőként ill. 1985-től 10 éven át az osztály vezetőjeként. Irányította a cég teljes iparjogvédelmi tevékenységét, ezen belül bel- és külföldi szabadalmi, védjegy, licencia, iparjogvédelmi jogérvényesítő, kutatási, portfólió nyilvántartási és egyéb iparjogvédelmi tevékenységét, képviselte a céget iparjogvédelmi tárgyalásokon, licencia üzletkötéseken. A hazai és a külföldi szabadalmi és védjegyjogban széleskörű jártasságot szerzett, több hónapi szabadalmi ügyvivői gyakorlatot az USA-ban is folytatott. Számos külföldi iparjogvédelmi, úgymint licencia, európai szabadalmi, valamint számítógépes szabadalomkutatási tanfolyamokon vett részt Strasbourgban, Zürichben, Berlinben, Münchenben, Párizsban, továbbá hazai és nemzetközi iparjogvédelmi konferenciák rendszeres látogatója. A tapasztalatait felhasználva 1995 szeptemberében saját szabadalmi ügyvivői irodát alapított, a BUDAPATENT Szabadalmi és Védjegy Iroda Kft.-t, majd a GE Lighting-Tungsram-tól távozott, ahol addigi tevékenysége elismerésül alelnöki vezetői díjban részesült. Irodájában huszonhárom éve folytat a mai napig hazai és külföldi cégek, intézmények és egyéni ügyfelek részére szabadalmi ügyvivői tevékenységet, ennek keretében képviselve őket a hazai és külföldi iparjogvédelmi fórumok előtt. Számos hazai és külföldi iparjogvédelmi egyesület, szervezet tagja. Vezetőségi tagja volt korábban a Magyar Iparjogvédelmi Egyesületnek, az LES (Licensing Executives Society) Hungary-nek, jelenleg tisztségviselő a Magyar Szabadalmi Ügyvivői Kamarában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Mezey Gyula

BME egyetemi doktora, a közgazdaságtudományok kandidátusa

1944-ben született Kőbölkúton.

1969-től a Számítástechnikai Koordinációs Intézet tervezés-automatizálási tudományos segédmunkatársa. 1971-től a BME Ipari Üzemgazdasági Tanszéken vállalati számítógépes tervezés- és irányítás, tudományos továbbképző ösztöndíjas. 1973-tól a SZÁMOK-nál programozó és rendszerszervező. 1975-ben a BME Gépészmérnöki Karon Gazdasági Szakmérnök. 1976-ban a SZÁMOK-nál információs rendszerszervező, 1977-ben megszerzi az Automatika doctor univ. BME címet. 1978-tól az Államigazgatási Szervezési Intézet főmunkatársa, egyben az MT TH SZAB titkára. 1983-tól az OMIKK számítóközpont osztályvezetője, OMFB UNDP programkoordinációs iroda. 1985-től a Posta Kísérleti Intézet K+F osztály-vezetője. 1987-től a Magyar Híradástechnikai Egyesülés (IPOKI) Ipari-Postai Koordinációs Iroda főtanácsadója. 1988-ban lesz a közgazdaságtudományok kandidátusa. 1989-től a Nova Info Kft. ügyvezető igazgatója. 1992-től a BM Központi Nyilvántartó és Választási Hivatal Közigazgatás-informatikai és módszertani osztályvezetője. ACEEEO Free Elections folyóirat szerkesztője. 1997-ben Budapest Főváros Közigazgatási Hivatal informatikai főtanácsosa. 1997 végétől egy évtizedig a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem Vezetés és szervezési tanszék egyetemi docense, 2001-ben habilitálták. 2002-3-ban a brit Védelmi Minisztérium ösztöndíjával végzi (Defence Diplomacy Scholarship Scheme) az University of Cranfield M.Sc. Global Security kurzusát. A ZMNE Vegyi,- Katasztrófavédelmi és Védelmi Igazgatási Intézete. Az IVB (Innovációval a védelemért és biztonságért) tudományos elnökhelyettese. 2005-től a Budapesti Corvinus Egyetem Közigazgatás-tudományi Kar Közigazgatás-szervezési és urbanisztikai tanszék, majd az NKE tudományos főmunkatársa. 2010- 2014 a brüsszeli Carolus Magnus University emeritus vendég-professzora, a Disaster Management intézet igazgatója.

I. oszt. 'Honvédelemért Kitüntető Cím', miniszteri elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mihalik Béla

1946-ban született Budapesten.

Társadalmi ösztöndíjasként a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet Félvezető Főosztályán folytatta a diplomamunkájában megkezdett témát: a germánium-technológiában alkalmazott pirolitikus szilíciumdioxid leválasztást. Később az Intézetben vákuumtechnológiákkal - vákumpárologtatás, katódporlasztás - foglalkozott. Részt vett a szilícium-alapú fényelem kifejlesztésében. Közben elvégezte a villamosmérnök-matematikai szakot, és továbbfejlesztette orosz és angol tudását. Orosz nyelvtudását felhasználva többször részt vett KGST szakértői bizottsági munkában. Felmérve a hazai félvezető kutatás-gyártás helyzetét, 1976-ban nagy fordulattal az Egyetemi Számítóközpontban helyezkedett el. Közreműködött a számítóközpont Razdan-3 számítógépének bővítésében: illesztőegység tervezése és építése ESZR cserélhető merevlemezek (7,25 MB!) és a Razdan összekapcsolására. E munka kapcsán megismerkedett az ESZR, illetve az IBM 360 számítógépek architektúrájával. További munkái: R40-es számítógép, és főleg a mágneslemez perifériák üzemeltetése, képernyős terminálok és adatátviteli vezérlőegység üzembe helyezése, üzemeltetése. Az ESZK jogutódjában, az ELTE Számítóközpontban mikroprocesszoros és adatátviteli témákban gyakorlatvezetőként bekapcsolódott az oktatásba is. A PC-s korszak beköszöntével az Alumínium Ipari Kereskedelmi Vállalatnál vállalt munkát 1989-ben. Feladatai közé tartozott szervergépek összeállítása, Novell hálózati operációs rendszerek telepítése, arcnet, később ethernet hálózatok kiépítése, üzemeltetése. Itt munkáltatói támogatással több tanfolyamon bővítette ismereteit. Hasonló munkája volt 1992-1995-ig az Agrimpexnél. 1995-től a Fővárosi és Pestmegyei Nyugdíjbiztosítási Igazgatóságnál először AS400-as számítógépet később Windows-s hálózatot üzemeltetett. Adatmentés, archiválás, adatbázis-helyreállítás is feladata volt. 2006-ban az újonnan meghirdetett takarékosági program miatt köztisztviselői jogviszonyából felmentették, és nyugdíjba küldték.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Molnár Pál

BME egyetemi doktor

1946-ban született Szentendrén.

1969-ben, - mint a Ganz-Mávag Mozdony Vagon és Gépgyár ösztöndíjasa- műszaki üzemeltetőként a vállalat számítóközpontjában kezdte pályáját. 1973-ban felkérték a KGM Szervezési Intézet műszaki osztályvezetőjének. Feladata a vállalat 7 géptermének műszaki üzemeltetése volt. Rendszermérnöki oklevelet szerzett Budapesten, Londonban, Brüsszelben és Münchenben. 1985-ben a BME Gazdasági mérnöki Szervező Szakmérnöki szakán kitüntetéses diplomát szerzett, és a vállalat szervezési igazgatóhelyettese lett. 1985-ben a BME Állami Vizsgabizottságának a tagja lett. 1998-ban BME Egyetemi Doktori Diplomát szerzett rendszerelemzési és operációkutatási szakterületen. 1998-tól Informatikai Igazságügyi Szakértőként tevékenykedett. A rendszerváltás után a vállalatból alakult DATACENTER Kft ügyvezető igazgatójaként dolgozott. 1991-től 1995-ig az ITD Befektetési, Kereskedelmi és Fejlesztési Kft ügyvezető igazgatója volt. Alapító és elnökségi tagja volt a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamarának, majd 1995-től 2002-ig munkavállalója. Szolgáltatási irodavezetőként, majd Budapesti terület igazgatóként főtanácsosi rangban irányította a kamara 23 szolgáltató irodájának a munkáját. 2002-től az M&F Szervezési Kft-ben ügyvezető igazgatóként dolgozott. A Csepel Szigeti kistérség okleveles pályázatírója és hivatalos közbeszerzési tanácsadójaként több, mint 150 önkormányzati és céges fejlesztési projekt megvalósításában vett részt. 1998-ban a Ráckevei Dunaági Horgász Szövetség elnökének választották, mely feladatot jelenleg is ellátja.

Közösségi és környezetvédelmi munkájáért 2018. évben miniszteri kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nádai Tamásné

1946-ban született Budapesten.

A villamosmérnöki oklevél megszerzését követően a Villamos Energetikai Kutatóintézetben helyezkedett el. 1970-ben mérnöktanári oklevelet szerzett, és az Erőssáramú Szakközépiskolában kezdett el tanítani, majd onnan is ment nyugdíjba. Évtizedeken keresztül tanítványok százai sajátítottak el tőle az elektrotechnikai és az erőssáramú gépekkel kapcsolatos ismereteket. Több alkalommal bízták meg az általa tanított szaktárgyak érettségi tételeinek kidolgozásával, illetve részt vett a Villamos gépek tantárgy tanmenetének előkészítésében is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nádasi János

1944-ben született Sátoraljaújhelyen.

Egyetemi tanulmányai befejeztével Budapesten a Finommechanikai Vállalat MRÖ (mikrohullámú rádió összeköttetések) laboratóriumában kutató mérnökként dolgozik. 1970-től a MÁV Miskolci Vasútigazgatóság Távközlő és Biztosítóberendezési Fenntartási Főnökség fenntartási előadója, 1974-től fenntartási csoport vezetője. Ezen munkakörökben az Igazgatóság területén működő, kezdetben analóg távközlési rendszerek (telefonközpontok, vivőfrekvenciás berendezések, fémerű kábelhálózatok, külön célú távközlő berendezések, rádiós összeköttetések) fenntartását, hibaelhárítását tervezi, irányítja. 1983-tól fenntartási vezetőmérnök, a távközlési és biztosítóberendezések karbantartásának és felügyeletének műszaki irányítója, a fejlesztések tevékeny résztvevője. 1991-től a Főnökség vezetője. 1994-ben a Vasútigazgatóságon a Távközlő, Erősáramú és Biztosítóberendezési Osztály vezetőjévé nevezik ki. Az Osztály megszűnése után műszaki tanácsadó, 2005-től nyugdíjas, a Power Quattro Zrt. felügyelő bizottságának tagja. Egyik kezdeményezője és résztvevője a MÁV digitális hálózata kialakításának (telefonközpontok, fényvezetőszálak kábelhálózat, PCM, SDH berendezések, SYNCE MPLS adathálózat, stb.) és az 1990-es években megindult vasút villamosításnak (Hidasnémeti, Sátoraljaújhely vonalak). Tagja a HTE-nek, az MMK-nak, regisztrált távközlési tervező.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nagygyörgy Gábor

1946-ban született Makón.

A Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikumban végzett 1964-ben. A BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakán szerzett diplomát 1969-ben. Ez évben a Mechanikai Laboratóriumban kezdett dolgozni. Beosztott mérnökként elektronikus felderítőrádió berendezés több részegységét fejlesztette, illetve gyártotta. 1971-től a Távközlési Kutató Intézet tudományos munkatársa, ahol a feladata a félvezető eszközök gyártási technológiájának fejlesztése volt. 1983-ban a Leuveni Katolikus Egyetemen fémszilicid rétegek technológiai fejlesztésében vett részt. Később csoportvezetőként mikrohullámú félvezető alkatrészek szerkezeti tervezésében és gyártásában vett részt a Mikroelektronikai Vállalat mérnökeivel együttműködésben. Rétegtechnológia témában készült egyetemi doktori értekezése is, melyet sikeresen megvédett 1988-ban. A fejlesztésekhez kapcsolódó nemzetközi együttműködésekben is részt vett, tudományos közlemények, szabadalmak társszerzője volt. 1988-tól a Posta Kísérleti Intézetben távközlési eszközök, berendezések és rendszerek gyártási, minőségellenőrzési és minőségfejlesztési feladatait végezte, egyidejűleg vállalati ISO minőségbiztosítási projektet vezetett. Ebben az időben hazai és külföldi egyetemi hallgatók szakdolgozatának ipari konzulense és bírálója. 1993-tól nyugdíjba vonulásáig a Magyar Távközlési Vállalatnál műszaki dokumentációs rendszer és üzleti folyamatok gépesítésének fejlesztésében, magyar (MSZ) és nemzetközi (ETSI, ITU) szabványosítási és műszaki dokumentációsrendszer fejlesztési projekteken (EURESCOM) vett részt. Magyar és nemzetközi szabványok és számos műszaki előírás szerzője illetve társszerzője. Nyugdíjba vonulása után évekig távközlési szolgáltatásminőség ellenőrző és tanúsító vállalatnál műszaki vezető volt.

2003-ban Távközlésért érdemérmet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagygyörgy Imre

1946-ban született Makón.

A Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikumban végzett 1964-ben. A BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakán szerzett diplomát 1969-ben. 1970-ben ugyanitt mérnök-tanári végzettséget is szerzett. 1969-ben a Mechanikai Laboratóriumban kezdett dolgozni. Beosztott mérnökként elektronikus hadviselési berendezés részegységét fejlesztette. 1970-ben átment az Elektronikai és Finommechanikai Kutató Intézetbe, a későbbi Videoton Fejlesztési Intézetbe, ahol fejlesztőmérnökként, majd vezetőként különböző számítógépes perifériák, illetve adatátviteli rendszerek fejlesztésében vett részt. A fejlesztésekhez kapcsolódó nemzetközi együttműködésekben is szerepet vállalt. 1987-ben TUDORG Informatikai és Szervezési Vállalat munkatársa lett. A TUDORG-ban egyetemi és vállalati oktatási illetve informatikai fejlesztési projekteket vezetett. 1993-tól nyugdíjba vonulásáig a Magyar Távközlési Vállalatnál dolgozott. Üzleti kommunikációs, valamint információs társadalmi kommunikációs szolgáltatások fejlesztési projektjeiben vett részt. Nyugdíjba vonulása után néhány évig számítástechnikai szakértőként tevékenykedett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Lajos

1946-ban született Dunapatajon.

Az egyetem elvégzése után a Rába Magyar Vagon és Gépgyár Gyárfejlesztési Főosztályán kezdte munkáját, mint fejlesztő mérnök. 1971-ben átkerült a gyár akkor induló számítástechnikai osztályára, ahol számítógép programozói szakvizsgát tett. Kezdetben felhasználói programok adaptálásával, később saját programjaival segítette a gyár munkáját. 1973-tól az IBM Magyarországi Kft.-nél folytatta munkáját. Féléves párizsi kiképzés után field engineer címet kapott. Részt vett az első magyarországi IBM 360-s rendszer beállításában és számítógépes rendszerének bevezetésében. Középfokú nyelvvizsgát tett angolból és németből 1975 ill. 1977-ben. Az IBM Magyarországi Kft. az ország dunántúli területeinek hardware szerviz ellátását bízta rá. Számos alkalommal kisegítette az IBM külföldi ügyfeleit is, Németországban, Csehszlovákiában, Jugoszláviában. Több alkalommal tett hosszabb, rövidebb külföldi tanulmányutat (Franciaország, Németország, Belgium, Anglia). 2010-ben ment nyugdíjba.

Munkássága során 3 alkalommal elnyerte az IBM Professional Excellence Award- ját.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nervetti Károly

1938-ban született Hódmezővásárhelyen.

Több generációs gépész és villamos családból származik. A gimnáziumi érettségi után elektroműszerész szakmát tanult a székesfehérvári Vadásztölténygyárban – később Videotonban. A Budapesti Műszaki Egyetemen kihelyezett esti, majd levelező tagozaton szerzett diplomát 1969-ben. Ezzel párhuzamosan a kezdődő televízió gyártásban dolgozott műszerészként, majd művezetőként, üzemmérnökként, később műszaki vezetőként. Részt vett az első kísérleti színes televízió vevőkészülékek gyártásának elindításában. 1973-tól a Videoton katonai híradástechnikai gyártás minőségellenőrzését vezette főosztályvezetőként. Feladata volt a rádió adó-vevő készülékek gyártás ellenőrzése, majd az elektronikai felderítő rendszerek vizsgálatának vezetése. 1991-től a Philips székesfehérvári gyárában munkavédelmi szakmérnökként dolgozott az 1998-as nyugdíjazásáig. Ezt megelőzően munkabiztonsági szakértő vállalkozást kezdett és folytat jelenleg is családi társasági keretekben, több vállalat megbízottjaként. Többek mellett a környezeti és biztonság irányítási rendszerek működtetését támogatja. Két gyermeke a BME-en szerzett gépész-mérnöki, illetve építész és munkavédelmi szakmérnöki diplomát.

Három miniszteri és több vállalati elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nyirjesy Gyula

1944-ben született Tasnádon.

1969-ben végzett a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakán. 1969. szeptember–1980. május közt a Műszeripari Kutató Intézet (MIKI) gyakornoka volt, majd tudományos munkatárs. Itt nagyfrekvenciás mintavételezéses (sampling) technikán alapuló műszerfejlesztéssel foglalkozott. 1980-1982 közt a Fővárosi Bajcsy Zs. kórháznál műszerügyi előadó, főmérnök helyettes. Főbb feladata volt a kórház műszerügyeivel kapcsolatos tevékenység, gazdálkodás. 1982-től 1989-ig a Távközlési Kutató Intézetnél (TÁKI) tudományos főmunkatárs, kiemelkedő feladatai között megemlíthető a nagyfrekvenciás Network- és Spektrum analizátorok alkalmazása, használati útmutató készítése, PCM technikai fejlesztések, egyéb műszerfejlesztések. 1989-1992 közt az Intercooperation RT.: termék menedzsere, feladata: orvosi műszerkereskedelem, képviselet vezetés. 1992-től a Medata Kft. tulajdonos ügyvezető igazgatója. Japán orvosi műszer képviselettel foglalkoznak, nagy és kiskereskedelemben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Oszlányi-Salacz Iván

1943-ban született Budapesten.

Az egyetem elvégzése után Székesfehérváron a VIDEOTON Számítástechnikai Gyárában üzemvezetői beosztást kapott. Az URH-s rádiók gyártásba viteléért volt felelős. Később a számítástechnikai részleg termelési osztályvezetője lett. A Videoton gyár Tabon létrehozott egy zöldmezős beruházást nyákszerelésre. Ebben üzemvezetőként vett részt. Ezután a vállalat katonai adó-vevő készülékek gyártásáért a termelési főosztály vezetőjeként dolgozott. Az újonnan létrehozott Videoton Automatika Közös Vállalat lett felelőse a szerelő robotok fejlesztéséért, és gyártásáért. Ott beszerzési igazgató lett. Egy rövid kitérő után, amikor is a Videoton Galvano Plasztik termelési vezetőjeként a Videoton műanyag alkatrészek gyártásáért felelt, a Veszprémben létrehozott Kábelkonfekcionáló Vállalat termelési igazgatójaként dolgozott. Ez a vállalat az autóiparhoz szükséges kábeleket gyártotta. Innen ment 43 évnyi Videotonban eltöltött munka után nyugdíjba 2003-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pallós Péter

1946-ban született Budapesten.

Végzettsége: villamosmérnök, műszer- és szabályozástechnika szak (1969), gazdasági mérnöki absz., energiagazdálkodási ágazat (BME, 1979), külkereskedelmi szakvizsga (MKK, 1984), közigazgatási szakvizsga (1995). Egyetem utáni első munkahelyén, a Minőségi Cipőgyárban karbantartási feladatokat látott el, valamint automatizálási kérdéseket oldott meg. Közben főiskolai óraadóként az automatizálás szaktárgyat adta elő. Tevékenységét 1972-től a Könnyűipari Minisztériumban folytatta, ahol hatásköre az egész ágazatra kiterjedt. A minisztérium megszűnése után érdeklődése a hazai innováció megszervezése felé fordult. Komplex döntési modelleket eredményesen alkalmazott e körben konkrét feladatok megoldására. Több sikeres, köztük nemzetközi projekt irányítását végezte. 1988-tól kezdve egy sor joint venture vállalkozás alapításában vett részt, amelyek felölelték a gazdaság számos ágazatát, majd ebből a célból saját céget is alapított. Több éven át az MTA egyik intézetében kutatószervezéssel és vezetői információs rendszer kialakításával foglalkozott. 1995-ben az Ipari és Kereskedelmi Minisztérium állományába került, és a kijevei Magyar Nagykövetségen látott el gazdaságdiplomáciai feladatokat. Hazatérte után vállalkozói tevékenységet végzett. Aktív pályafutását 2014-ben zárta le. Azóta a tudomány és a technika legújabb eredményeiről számot adó TED-előadások fordításával foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pánczél István

1945-ben született Kaposváron.

Tanulmányait 1964-ben kezdte a BME Villamosmérnöki karán műszer-és szabályozástechnikai szakon és 1969-ben védte meg diplomáját. 1969-ben a Radelkis Szövetkezetnél kezdte mérnöki pályafutását, ahol elektrokémiai műszerek fejlesztésével és hitelesítésével foglalkozott. 1971-ben a VILATI-hoz került fejlesztőmérnökként készletgazdálkodási algoritmusok programozásában vett részt. Közben válogatott szinten sportolt, válogatott kerettag. többszörös Egyetemi-és Főiskolai bajnok volt 110 m-es gátfutásban. 1972-1974 között elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetemet. 1975-ben a gazdasági igazgató közvetlen irányítása alatt csoportvezetői megbízást kapott. Feladata a vállalat számítógépes anyag-és készletgazdálkodási rendszerének kidolgozása volt. Irányította a projektet, részt vett a rendszer tervezésében, programozásában, üzemeltetésében. 1978-ban a Szervezési-és Számítástechnikai Osztály vezetőjévé nevezték ki. Kidolgozta a vállalat informatikai rendszerének koncepcióját, a szervezeti struktúra korszerűsítését. Jelentős szerepe volt a rendszerszemlélet elterjesztésében. 1986-ban angolból középfokú nyelvvizsgát tett. 1986-tól a Mezőgazdasági-és Élelmiszeripari Szervező Vállalat (MGÉSZV) az új munkahelye. Feladata volt a vállalat termelésirányítási rendszereinek PC-s környezetre történő adaptálása. Szűkebb területe az anyag, készlet és eszközgazdálkodási szoftverek adaptálása és továbbfejlesztése volt. Úttörő szerepe volt a PC hálózatok kialakításában és elterjesztésében. A rendszerek országsszerte több mint húsz mezőgazdasági üzemnél és élelmiszeripari vállalatnál kerültek bevezetésre. 1990-ben ötödmagával megalapította a CORALS Kereskedelmi-és Számítástechnikai Kft-t. Komplex ügyviteli rendszerek fejlesztésével és hálózatépítéssel foglalkoztak, területe itt is a készlet- és eszközgazdálkodási szoftverek fejlesztése, telepítése, betanítása volt. A rendszerek az ország számos településén működtek és működnek ma is. 2005-ben a környezetvédelem területére vált. Az FCSM Észak-pesti Szennyvíztisztító Telepén az üzem villamos berendezéseinek, műszereinek szabályozástechnikai eszközeinek üzemeltetésével, karbantartásával foglalkozott. Részt vett számos környezetvédelmi nagyberuházás (új biológiai tisztító, biogáz üzem) üzembe helyezésében, majd üzemeltetésében. 2015 -ben vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pelei Attila János

1940-ben született Nagylétán.

A Debreceni Református Kollégium Fiúgimnáziumában 1958-ban érettségizett. Budapesten 1961-ben híradástechnikai hálózatszerelő szakmunkás vizsgát tett. A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara Híradástechnikai Szakán Villamosmérnök oklevelet 1969-ben, majd 1975-ben Átviteltechnikai Szakmérnök diplomát szerzett. Felsőfokú Tervgazdasági és Beruházási oklevelet 1986-ban szerzett. Mint szakmunkás és villamosmérnök a Magyar Posta, később a MATÁV Rt illetve a Magyar Telekom Nyrt. alkalmazottja, különböző beosztásban -szakmunkás, műszaki előadó, osztályvezető, főmunkatárs, iroda-vezető, fejlesztési igazgatóhelyettes- a kézi kapcsolású, korlátozottan hozzáférhető és korlátozott szolgáltatású távközlő hálózatok modern, minden igényt kielégítő, korlátlan hozzáférhetőséget biztosító létesítésében dolgozott a Debreceni Igazgatóság három megyére kiterjedő területén, több mint 42 évig. 20 évig a híradástechnikai hálózatszerelő illetve kapcsolástechnikus szakmunkás képzésben óraadó, illetve vizsgaelnök. 1961-ben megnősült, felesége Varga Judit, gyermekei Zsolt, Anita, Attila. 2001-től öregségi nyugdíjas.

Munkája elismeréseként 20 alkalommal kapott kitüntetést, dicséretet.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pethő István

1939-ben született Pécsen.

A II. Rákóczi Ferenc Katonai Középiskolában végzett 1958-ban. 1961-ben az Egyesített Tiszti Iskolán hadnaggyá avatták rádiólokátor szakon. Ezután az ország különböző területén lévő lokátorokat üzemeltette, majd a központi lokátor javító műhelyben vezette a szakcsoportját. Itt számos újítását valósította meg, melyekért elismerésben részesült. A munkája mellett végezte az egyetemet. A BME tanulmányainak befejezését követően az Országos Légvédelmi Parancsnokság Rádiótechnikai Főnökségen lokátor mérnökként dolgozott, az ország területén működő centiméteres hullámhosszú lokátorok üzemeltetéséért volt felelős. Ebben az időben a BME mikrohullámú tanszékkal együttműködve a kis zajú parametrikus előerősítők kifejlesztésével és üzembeállításával foglalkozott. Oktató munkáját az egyetemi felvételizők felkészítésével kezdte, majd egy tisztes iskolán lokátor műszerészeket képzett. Mérnök tanári diplomát szerzett a BME Gépészmérnöki karán és a Természet- és Társadalomtudományi karán, diploma száma: 2406/1988. Főiskolai adjunktusként a Magyarországon tanuló külföldi katonák mérnökképzését végezte szakcsoportvezetőként a Nemzetvédelmi Egyetemen és jogelődjénél. Az Igazságügyi Szakértői Kamara tagjaként a villamossági szakterületen dolgozott (Kamarai tagsági száma: 2735). Nyugállományba vonulása után saját céget alapított biztonságtechnikai eszközök importjára. Jelenleg a családi vállalkozásában dolgozik és ennek keretében éveken keresztül műszaki tanácsadóként vett részt a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Európai Unió pályázatainak pénzügyi auditjában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pleininger József

1942-ben született Nagyváradon.

1969-ben szerzett villamosmérnöki oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar erősáramú szakán. 1982-ig a VÁV-nál dolgozott, a külső szerelési munkákat vezette, ahol építésvezető, főépítésvezető, gyáregység vezető, termelési főosztályvezető munkaköröket töltött be. Feladata az ipari beruházások villamostechnológiai helyszíni építési tevékenységek, előgyártási folyamatok irányítása, minőségi-beruházási tervek készítése, létesítmények, berendezések minőségbiztosítása, ellenőrzése volt. 1978-1980 között folytatott tanulmányai során a BME Gépészmérnöki Karán szerzett gazdasági mérnöki képesítést. 1983-tól a budapesti METRO Észak-déli II/A. szakaszán a METRO Invest Gt-nél vállalkozás irányítási főmérnöki feladatokat látott el. 1983-1985 között a VBKM Vezérigazgatóságán dolgozott, majd ennek felszámolása után 1986-1991-ig a MVM Trösztnél főosztályvezető volt. Vezetői tevékenysége során valósult meg a villamosiparági vállalatok termelési és szolgáltatási feladataihoz szükséges anyagok, készülékek vásárlása. Felkészültségével és gyakorlatával jelentős költségmegtakarításokat ért el az MVM Tröszt. Az MVM 1992. évi szervezeti átalakítása, a vezetése alatt álló főosztály megszüntetése után az MVM tulajdonú kft.-knek volt az ügyvezető igazgatója. 1995-ben kapott megbízást az OVIT Rt. fő folyamatainak irányítását szabályozó minőségügyi rendszer vezetésére. Több évtizedes ipari gyakorlata, emberi együttműködési képessége komoly segítséget jelentett az OVIT Rt. vezetésének az új piaci kihívásoknak való eredményes megfelelésben. Vezetésével épült ki a minőségirányítással integrálva 2002-ben a KIR, majd 2004-ben MEBIR. Mint rendszer főmérnök megfelelően biztosította az Integrált Rendszer működését. 2009. évi nyugdíjba vonulása után az OVIT Zrt. Paksi Karbantartási Igazgatóságán minőségtanácsadó-szakértőként kapott feladatokat. Aktívan vett részt a szakmai civilszervezetek munkájában. Tagja a Magyar Minőség Társaságnak, az EOQ MNB-nek, az ISO 9000 Fórumnak. Tevékenyen részt vett a minőségügy oktatásában, óraadóként a BME-n, illetve előadásokat tartott a minőségügyi szakfórumokon, konferenciákon. Eredményes tevékenységét számos vállalati kitüntetés tanúsítja, 1973-ban Centenárium Emlékplakettet, 1981-ben ipari miniszteri Kiváló Munkáért kitüntetést kapott. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Poór Miklós

1938-ban született Szencen.

1957-ben érettségi Szeged, Déri Miksa Gépipari Technikum 1958 szeptemberéig a Komlói Szénelőkészítő Üzemben villanyszerelő. 1958-1962 a BME Villamosmérnöki Karán hét félév. 1962- 1963 a FVV-nél villanyszerelő. 1963-1968 Híradótechnikai Vállalatnál gyártmányszerkesztő, majd vezető gyártmánytervező. 1968-tól a vállalat teljes gyártmányserkezetét ismerve a vevők gyors kielégítését a meglévő gyártmányok kombinálásával hozza létre. 1968 a BME Villamosmérnöki Karán oklevél, államvizsga. 1970 január 1. a Pannónia Filmstúdióhoz áthelyezés. 1996. nyugdíjazás. A Pannónia Filmstúdiónál első munkája a teljes villamos berendezés cseréje, modernizálása. A diazed biztosítók teljes kiiktatása, a teljesítmény megszakítók, valamint teljesítmény kapcsolók, és kis megszakítók alkalmazása. A zárlatvédelem, a hővédelem maximalizálása. Az elektromos hálózat földelésének mélyföldelővel való optimalizálása. Az érintésvédelmi FI kapcsolók rendszeresítése, ezzel a hibahely keresés idejének minimalizálása. Mindezen munkák alatt a vállalat egyetlen egy percre nem áll le. Bevezeti az elektromos kötéseknel a hidegfolytatásos eljárást, így az elektromos kötések melegezése és szikrázása gyakorlatilag nullára csökken. A vállalat extra villámveszélyes területen fekszik. Hármass villámvédelmet dolgoz ki. Első a lapos tetőn másfél méter magasan elhelyezett 3 méteres négyszöghálós rendszer. A második a stúdiók betonvázába beépített betonvas háló bevonása, amit 8 helyen a legrövidebben leföldeltet. Ez a 18-24 cm oldalú acél négyzetháló a másodlagos villám, és a külső túlfeszültségek által generált feszültségcsúcsokat a káros hatás alá csökkenti. Harmadik az egy elosztóból táplált gépek csatlakozóit külön ellátja szűrővel. A vállalatnál 1978 és 1994 között hat darab stúdiót, és két db filmvetítőtermet teljesen átépítenek és modernizálnak minden szempontból. A feladatok határidőre történő elvégzése érdekében pontosan kidolgozott hálóterveket készít. Ennek eredményeként egyes stúdiók effektív leállása a ráfordítandó egy hónapot nem haladja meg. Mind e közben vezető tervezői jogosultságot szerez.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rácz György Pál

1941-ben született Budapesten.

A BME diploma megszerzése után fejlesztőmérnöki beosztásba került a BHG (akkor Beloianisz Híradástechnikai Gyár) fejlesztési osztályának elektronikus laboratóriumában. Érdeklődése a számítógépek felé irányult, így 1972-ben a BETONÚT Siemens számítóközpontjához kerül üzemvezetőként. Innen kerül a SIEMENS AG. München majd Frankfurt kiképző központjába, ahol a rendszer-ismereteken túl számítógép programozási ismereteket tanul. Ezt követően elsajátítja a számítóközpontok létesítésével kapcsolatos műszaki ismereteket is az akkor az üzemeltetéshez szükséges klímarendszerek tervezési és üzemeltetési sajátosságaival, melyet a müncheni LINDE AG.-nál tanul meg. Ebben az időben tagja a Híradástechnikai Tudományos Egyesületnek és a Neumann János Számítástechnikai Tudományos Társaságnak. A BETONÚT számítóközpontja - névváltoztatás után UTOrg - nevezetesen Közlekedésépítési Szervező Közös Vállalatként, működik, melynek előbb osztályvezetője, majd főosztályvezetője, ezt követően főmérnöke, majd megszűnéséig műszaki igazgatójaként tevékenykedik. Közben szükségesnek látta a közgazdasági ismeretek elsajátítását, ezért 1974-ben oklevelet szerez a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök közgazdász tagozatának Ipar szakán. A hazai ESZR (Egységes Számítógép Rendszer) létrejöttével a moszkvai Tudományos Akadémia szervezésben tartott kurzusán rendszer-mérnöki oklevelet szerzett. Ezt követően Vállalatánál megtervezi a ceglédi adatrögzítő, majd Budapesten az UTOrg második számítóközpontját. Ezek az üzemek biztosították a folyamatos adatfeldolgozást a technikai fejlődéssel járó, a számítástechnika decentralizációját jelentő változásokig. Természetesen a személyi számítógépek folyamatos elterjedésével megszervezi az üti tárc tagvállalatainak IBM kompatibilis PC-vel való ellátását és annak folyamatos szervizét. 1986-tól kezdődően a Budapesti Igazságügyi Kamara keretein belül számítástechnikai és informatikai területen igazságügyi szakértői tevékenységet végez a mai napig is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rácz Mátyás

1944-ben született Budapesten.

1969-től a Ganz Villamossági Művek Vasút Főosztályán tervező, majd csoportvezető, fejlesztési főmérnök, 1982-től főosztályvezetői beosztásba került. A V63 sor tirisztoros mozdonyok fejlesztési csoportvezetője, az inverteres motorvonat fejlesztés irányítója, a MEE-KTE-GTE közös, inverteres motorvonat munkabizottság vezetője. Irányítása alatt fejlesztették ki a budapesti metró szaggatós hajtású prototípus erőátvitelét, a MÁV áraminverteres motorvonat hajtását, motorvonatokat Tunézia és Jugoszlávia, villamost Egyiptom, tirisztoros gerjesztő rendszert Jugoszláv tolatómozdony részére, villamos tolatómozdonyt a MÁV számára, szaggatós trolibuszokat Bulgária, NDK és Budapest részére. Számos szolgálati szabadalma került felhasználásra hazai és külföldi járművekben. 1986-tól kereskedelmi igazgató. Ekkor nagy hazai és különféle erőművi, alállomási export projektek megszerzésében vett részt. 1990-től műszaki igazgató, de a gyár privatizálása után, 1991-ben megvált első munkahelyétől. 1991-ben az ABB Kft.-ben üzletkötő, 1992-95 között ügyvezető igazgató. 1996-tól az Adtranz Hungary Kft., 2001-től a Bombardier Infrastruktúra Hungary Kft. ügyvezető igazgatója. Különböző alállomási berendezések, vasút villamosítási projektek beszállítója. 1996-2001 között az Adtranz tagi képviselője az Adtranz MÁV Dunakeszi Kft.-nél. 2001-től a Bombardier MÁV-Kft.-nél egyidejűleg 2005-ig kereskedelmi igazgató. 2006-2017 között nyugdíjas tanácsadó a Bombardier MÁV Kft.-nél. A MEE, GTE és KTE tagja. Villamos vontatás tantárgy óraadója volt a BME Közlekedésmérnöki Kar Járműgépész szakon és a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán. Szakcikkei a Ganz Villamossági Közlönyökben, az Elektrische Bahnen és a Vasútgépészet szakfolyóiratokban jelentek meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Radnai Rudolf

1945-ben született Budapesten.

A Puskás Tivadar Távközlési Technikum elvégzése után, 1964-68 között, villamosmérnöki oklevelet szerzett a BME-n. 1969-1974 között a Budapesti Rádiótechnikai Gyárban dolgozott műszaki ellenőrzési csoportvezetőként: URH adó-vevő rendszerek gyártásközi és végellenőrzését irányította. 1974-től 1992-ig az MTA Műszerügyi és Méréstechnikai Szolgálatánál, majd 1992-től az MTA Műszer-, Mérésügyi Szolgáltató és Kereskedelmi Kft.-nél csoportvezető. Feladata a műszer és mérés technikai szaktanácsadási munka irányítása, a szaktanácsadási tevékenységet támogató adatbázisok létrehozása, üzemeltetése, folyamatos aktualizálása. 1996-ban Felsőfokú Metrológiai Tanfolyamot végzett, amelyről bizonyítványt kapott. Nyelvismerete: angol. Egyéb szakmai tevékenységei: a Műszerügyi és Méréstechnikai Közlemények szerkesztése (1978-tól); háttér-információk készítése nagyműszer-beruházások véleményezéséhez (1980-tól); az ISO 9002 minőségbiztosítási rendszer auditálása (1995-től); UNIDO Projekt keretében műszernyilvántartó adatbázis kidolgozása Pakisztánban (1997-98); a Műszeroldal Kft keretében a műszeroldal főszerkesztője (2012 óta). Mintegy 80 mérés technikai témájú szakkikken felül számos szakkönyv szerzője, illetve társszerzője: Digitális jelek korszerű vizsgálata és műszerei (szakkönyv, Műszaki Könyvkiadó, Budapest, 1979); Tároló oszcilloszkópok (szakkönyv, Műszaki Könyvkiadó, Budapest, 1981); Automatikus mérőműszerek és mérőrendszerek (szakkönyv, Műszaki Könyvkiadó, Budapest); Automatikus gyártmányellenőrzés az elektronikában (szakkönyv, Műszaki Könyvkiadó, Budapest, 1984); Oszcilloszkópos mérések (szakkönyv, Műszaki Könyvkiadó, Budapest, 1985); Automatic Instruments and Measuring Systems (szakkönyv, Edward G. Kingham társszerzővel, Butterworths, London, 1986); Mikroprocesszoros berendezések (vizsgálata, szakkönyv, Műszaki Könyvkiadó, Budapest).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Radványi András György

az MTA doktora, a műszaki tudományok kandidátusa

1946-ban született Budapesten.

1964-ben a Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumban technikusi oklevelet, 1969-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki kar Híradástechnika szak mikrohullámú ágazatán kitüntetéses mérnöki oklevelet szerzett. 1966-tól a Távközlési Kutató Intézet (TKI) ösztöndíjasa, ahol 1969-től 1982-ig dolgozott. Témái: szűrők elmélete és tervezése, félvezető eszközök modellezése, áramkör- és rendszerszimuláció, algoritmusok kidolgozása és programozása. Részt vett az automatizált tervezést támogató AUTER rendszer kifejlesztésében és az integrált áramköri kultúra meghonosítását célzó kutatási-fejlesztési társulás, az LSI-KFT munkáiban. Több szimulációs programcsomagot dolgozott ki áramkörök frekvenciatartománybeli, érzékenység, zaj, torzítás és hőmérsékleti analízisére, valamint nagybonyolultságú MOS integrált áramköri chip-ek technológia-közei vizsgálatához. 1982-től a Magyar Tudományos Akadémia Számítástechnikai és Automatizálási Kutatóintézete (MTA SzTAKI) tudományos tanácsadójaként általános célú, eseményvezérelt rendszerszimuláció és sorbanállási modelleken alapuló gyártásszimuláció kérdéseit vizsgálta. Foglalkozott a Celluláris Neurális Hálózatok (CNN) elméletével és szimulációjával. Fő kutatási és érdeklődési területe a sztereólátás mechanizmusához, sztereóképek elemzéséhez, készítéséhez, a látás pszichológiájához, továbbá hangok érzékeléséhez és hangforrások lokalizációjához kapcsolódott. 1971-1974, 1986-1990 időszakokban a BME Elméleti Villamosság-tan Tanszékén oktatott. 1981-ben műszaki tudomány kandidátusa fokozatot, 1999-ben Magyar Tudományos Akadémia Doktora címet szerzett. Tudományos eredményeit rendszeresen publikálta nemzetközi és hazai szakmai folyóiratokban és konferenciákon. Tagja a Neumann János Számítógép-tudományi Társaságnak. Kedvenc szabadidős tevékenysége a vitorlázás.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Radványiné Novotny Olga

1940-ben született Ipolságon.

Villamosipari technikus oklevele megszerzése után a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szakán 1969-ben diplomázott. Első és nyugdíjazásáig ugyanazon munkahelyen az Állami Energetikai és Energiabiztonságtechnikai Felügyeletnél dolgozott. A szakmai ranglétrára fokozatait végigjárta. 1980-93 között a Világítástechnikai Önálló Osztály vezetője, szakmailag irányította Magyarország közvilágításának energiatakarékos átalakítását. 1993-tól 1996. évi nyugdíjazásáig az Önkormányzati és Energiahatékonysági Főosztály vezetője. Az 1989-ben megalakult CREDILUX Rt. alapító Igazgatósági tagja, majd 1993-tól a Részvénytársaság elnöke, 1996-tól a társaság elnök-igazgatója. 1997-2000 közötti években az ÖKO-LUX Rt vezérigazgatója. A társaság megszűnését követően a 2000-ben megalakított ÖKO-LUX 2000 Energiagazdálkodási Kft ügyvezető igazgatója. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1958. év óta tagja. A közvilágítási munkabizottságnak 25 évig volt a vezetője, a Világítási Anketokat 30 éven keresztül szervezte. 1991-től 2014-ig szakértőként működött világítástechnikai szakterületen. Társszerzőként írt Főiskolai Jegyzetet, Járművillamossággal valamint Közlekedési Büntetőjoggal foglalkozó könyvekben a láthatósággal összefüggő fejezeteket. Meghívott előadóként oktatott a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán és számos továbbképző tanfolyamon. Rendszeresen jelentek meg cikkei szakfolyóiratokban, szakmai konferenciákon tartott előadásokat.

Szakmai tevékenységét több Kiváló Dolgozó, majd 1990-ben ENERGIAFELÜGYELETÉRT díj átadásával ismerték el. 1989-ben URBANEK, 1996-ban Világítástechnikai Társaságért, 1998-ban BLÁTHY díj átadásával jutalmazták. 2014-ben a MEE Életpálya díjjal ismerte el társadalmi és szakmai tevékenységét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Raits István

1937-ben született Budapesten.

1955-ben az Egyenáramú Gépgyárban kezdett dolgozni, mint technikus. 1959-től a MAHART Hajójavító Vállalatnál dolgozott energetikusként. 1963-tól a VEGYTERV (Vegyi Műveket Tervező) Vállalatnál helyezkedett el. Villamosmérnöki képzettségét akkori munkahelye támogatásával 1968-ban szerezte meg. Szakmai szempontból műszaki tevékenysége a VEGYTERV-ben kezdődött. Főbb tervezési munkái: A Péti Nitrogénművek NPK üzemének erőátviteli és villamos világítási terveinek elkészítése, valamint a Nagykapacitású Műtrágyagyár villamos biztonsági hálózatának tervezése. A Magyar Viscosagyár Danulon selyem és a PAN üzemének erőátviteli és világítási terveinek elkészítése, a gyár villamos betáplálásának 35 kV-ról 120 kV-ra való átállásának tervezése, valamint energiatakarékosági beruházás keretében egy 10 MVA-os generátor villamos hálózati tervezése. A budapesti CAOLA gyár szappanüzemének, és a szükséges transzformátor állomás bővítésének tervezése. 1983-ban Érintésvédelmi szakértő végezetséget szerzett. 1988-tól a VEGYÉPSZER-nél (Vegyi Műveket Építő és Szerelő Vállalat), mint villamos tervezési osztályvezető a TENGIZI olajmező beruházáshoz kapcsolódó villamos munkálatok koordinálásában vett részt. 1994-től a PSS kft-nél szünetmentes áramforrások és diesel áramfejlesztők telepítését és hálózati beillesztések tervezését végezte. 1997-től nyugdíjba vonulása után magántervezőként, újonnan épülő és felújítandó épületek villamos hálózatának tervezésével foglalkozott. Műszaki, szakmai tevékenységét 2010 évben fejezte be véglegesen.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Risztics Péter Károly

a műszaki tudományok kandidátusa

1944-ben született Budapesten.

Oklevelét a BME VIK Műszer és szabályozástechnika szakán szerezte. A BME Folyamat-szabályozási Tanszéken dolgozott, ahol egyetemi tanársegéd lett. Részt vett a Logikai hálózatok c. egyetemi jegyzet megírásában. Az informatika, a komplex információs rendszerek tervezése oktatásfejlesztését irányította, munkatársaival kidolgozta a Komplex információs rendszerek tervezése c. tananyagot, és irányította a tárgy oktatását. Kidolgozta az Információs rendszerek megbízhatósága c. egyetemi tananyagot, és évekig oktatta. K+F témáit a számítástechnikai alkalmazások, majd a számítógépes grafika, a háromdimenziós képszintézis eljárások képezték. Kb. 20 diplomaterv, doktori, illetve kandidátusi fokozat született szakmai irányításával. A 80-90-es évek között egyik vezetője volt a színes, grafikus rasterdisplay megtervezésének. A 90 évektől K+F tevékenysége a komplex információs rendszerek tervezése, az alkalmazási szoftverrendszerek témaköre. 1980-ban védte meg doktori disszertációját számítógépes rendsz. megbízhatósága témában, 1988-ban műszaki kandidátusi fokozatot szerzett a nagy megbízhatóságú inf. rendsz. tervezése témában. A 90-es évek végétől K+F érdeklődése a komplex inf. rendsz. megvalósítására, a közigazgatási alkalmazásokra irányult. A 2000-es évektől kb. 20 fejlesztési projektet irányított. 1997 és 2001 között Széchenyi Professzori Ösztöndíjas volt. 1987-2003 között az Innotech Műegyetemi Innovációs Park tudományos igazgatója volt. 1998-ban az Egyetemi Tanács megbízta a BME Informatikai Központ megszervezésével, melynek az igazgatója volt, majd az elnöke. Számos kiemelt hazai fejlesztésben vett részt: az Egységes Segélyhívó Rendszer, a Kormányzati Felhő, a Kormányzati Adatközpont, a közigazgatási rendszerek interoperabilitásának kialakítása, és a Kormányzati Adattrezor megtervezése. 2006-ban megalakult a BME Információtechnológiai Innovációs és Tudásközpont, melynek igazgatója volt. 2008-ban szervezésével létrejött a Szoftver és Szolgáltatások Nemzeti Technológiai Platform, melynek az elnöke volt. Az egyetemi tanulmányai befejezése óta tagja a Mérés és Automatika Tudományos Egyesületnek. 1997-2010 között tagja volt a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanácsnak. 4 könyv, 3 egyetemi jegyzet és kb. 25 tudományos előadás szerzője volt. Díjak: Oktatásügy kiváló dolgozója (1974), Kiváló feltaláló kitüntetés (1994), Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje (2006). Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rónai Miklós

1945-ben született Csepelen.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki karának Híradás- és műszeripari technológia szakának elvégzése után az Egyesült Izzólámpa-Villamossági Rt. félvezető fejlesztés és gyártás részlegén kezdett dolgozni, mint fejlesztő mérnök. Feladata volt a germánium alapú félvezetők mesa technológiára épülő (elsősorban nagyfrekvenciás tranzisztorok) elemgyártás és szerelés ipari tömeggyártásának komplex kidolgozása, a világpiacon már létező más bevezetett nyugati termékek hazai adaptációja alapján. A későbbiekben, diódafejlesztő konstruktörként, vásárolt know-howok alapján megszervezte és irányította különféle egyenirányító diódák gyártástechnológiájának hazai adaptációját. A hazai félvezetőfejlesztés és gyártás összevonásával megalakult Mikroelektronikai Vállalatnál az időközben megszerzett kereskedelmi- és nyelvi ismeretei segítségével a félvezetőipar specifikus igényű anyagellátását vezette 1989-ig. A külső gazdasági körülmények jelentős megváltozása következtében (sajnálatosan megszűnt a hazai félvezető fejlesztés kultúrája) új területen biztonságtechnikai áramkörök hazai adaptálását végezte különböző ipari kereskedelmi cégeknél. A korábban megszerzett műszaki felkészültségével és nyelvtudásával (német-francia) kereskedelmi tevékenységet folytatott 2005-ben történt nyugdíjba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rupprich Péter

1946-ban született Budapesten.

Egyetemi tanulmányai során már a negyedik félévtől demonstrátorként részt vett Dr. Simonyi Károly professzor úr tanszékének munkájában. Esti hallgatók számára az Elméleti Villamosságtan tárgy gyakorlatait vezette, emellett diákköri feladatként digitális oktatógépet épített és áramkörszámítási feladatok ellenőrzésére alkalmas programot készített. Diplomavédés után a Műszer és Méréstechnika Tanszék tanársegédjeként a Digitális rendszertechnika tárgy oktatása és fejlesztése lett a fő feladata. Ezen a területen végzett kutató-fejlesztő-építő tevékenységeinek tapasztalatait sikeresen építette be a tárgy előadásainak és gyakorlatainak anyagába, oktatási jegyzeteket írt, új tantárgyakat dolgozott ki. A tanszék több fejlesztési feladatában (pl. hibrid számítógép) működött közre. A tanszék vezetőjének etikátlan magatartása miatt 1977-ben megvált az Egyetemtől és a SZÁMALK (előtte OSzV) osztályvezetője lett. Feladata az évenként mintegy ezer ESzR számítógépes szakember itthoni és külföldi szakmai képzésének koordinálása, saját szervezésű tanfolyamok irányítása. 1980-ban a lipcsei Robotron Oktatóközpont megbízásából Kínában tartott 9 hetes intenzív szakmai tanfolyamot. 1982-ben a világ akkori vezető modemfejlesztő cégétől, a Control Data-tól kapott állásajánlatot. 1983-tól nemzetközi együttműködési szerződés keretében a bécsi SIEMENS munkatársaként a digitális EWSD, HICOM, később SURPASS, HiPath IP termék-családok fejlesztésében működött közre a távdiagnosztika és a nagy integráltságú előfizetői modulok területén. 1988-tól a szerződés lejártával ezt a tevékenységét a SIEMENS AG alkalmazottjaként folytatta, elsősorban a digitális jelfeldolgozás területén mint vezető fejlesztő. Úttörő munkát végzett az első xDSL rendszer fejlesztésében. Tagja volt a SIEMENS kommunikációtechnikai szabadalmainak gondozásával, ill. a hálózatbiztonság témakörével foglalkozó szakértői munkacsoportoknak.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Salát Pál

1941-ben született Békéscsabán.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Műszer és Szabályozástechnikai Szakán végzett 1969-ben. A Magyar Optikai Művek számítástechnikai szerkesztésén kezdett dolgozni. Lyukszalag olvasók és lyukasztók, az 1980-as évektől a hajlékony mágneslemezes (floppy disk) számítógép perifériák elektronikai fejlesztésén dolgozott. Részt vett a giroszkópos geodéziai irány-meghatározás eszközeinek fejlesztésében is. Ezekből a fejlesztésekből sorozatgyártott termékek lettek. A gyártási és végellenőrzési készülékek elektronikus tervezését, kivitelezését irányította. Foglalkozott a gyártástámogatásban is. A Magyar Optikai Művekben megindult a saját fejlesztésű fényvezető száloptika gyártása. A szükséges gyártóeszközök elektromos tervezésében, majd a kivitelezésében is részt vett. Sok elfoglaltságot, utazást jelentett számára az ESZR Hardver munkacsoportban való részvétel. 1973-ban a BME Villamosmérnöki Karán Digitális berendezések rendszerszervezése szakmérnöki oklevelet szerzett. A mai napig meghívott a BME Villamosmérnöki kar Méréstechnika és Információs Rendszerek Tanszék záróvizsgáira, mint külső bizottsági tag. A magyar nagyipar hanyatlása, megszűnése váltásra kényszerítette. 1991-ben a COMTEC külkereskedelmi kft-ben kezdett dolgozni, ahol német cégeknek végeztek magas technológiájú szerelést bér munkában. 1993-tól a CARINEX kft alkalmazottja lett. Főleg állami megrendelésekre tervezett és kivitelezett különleges, kis sorozatú, egyedi berendezéseket.

A Magyar Optikai Művek 1988-ban Süss Nándor díjjal ismerte el munkásságát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sándor György

1946-ban született Kecskeméten.

Sándor György 1969. szeptemberében lépett be az MTA Központi Fizikai Kutatóintézet Atomenergia Kutató Intézetének Számítógépes Reaktorirányítási Osztályára. Első munkája a TPA miniszámítógép és a MEDA 80T analóg számítógépre alapozott hibrid számítógép-rendszer csatoló egységének hardver tervezése és a szoftver elkészítése. Ezzel egy időben (az Interkozmosz űrkutatási program keretében) a Budapesti Műszaki Egyetemen R-2R létra-hálózatok nagy pontosságú beállításához, illetve végellenőrzéséhez LINC-12 számítógépen assemblerben írt programot. Ezt követte az R-10 alapon készült mérésadatgyűjtő és szabályzó számítógépes rendszerében a beavatkozást vezérlő, 3-féle üzemmódú elektronika tervezése. A csoport ezzel az eszközzel Európában elsőként hajtott végre DDC üzemmódú atomreaktor-szabályozást. Vezetésével történt a Paksi Atomerőmű Vállalat (PAV) reaktorának 1. és 2. blokkjához, a reaktortér tömörségének ellenőrzéséhez szükséges 200 csatornás real-time mérőrendszer tervezése és megépítése – TPA/i, CAMAC és RT-BASIC alapokon. A PAV 1. és 2. blokkjához a nukleáris adatgyűjtő alrendszer illesztését végezte a központi adatgyűjtő géphez. A szükséges nagy megbízhatóság érdekében a redundáns rendszerek automatikus átkapcsoló megoldását is kifejlesztette. 1986-ban Helsinkiben részt vett a PAV atomerőművi oktató szimulátorának kifejlesztésében, az oktatói alrendszer programozásában. 1987-től váltott a személyi számítógépek, a PC-k világára. Az Adatrend, a Next és a Montána kisszövetkezetekben dolgozott, ahol PC-ket majd hálózatokat telepített és felügyelt, kisvállalkozásoknál majd országos hatáskörű szerveknél is. Fő munkája mellett megkezdte az elavult PC-k és részegységeinek, valamint nagy programrendszerek dokumentációinak gyűjtését. 1998-tól a Hydro Hungary Kft., majd az Alcatel Hungary Kft. leányvállalatoknál informatikai vezetőként dolgozott. 2007-ben nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sáros Csaba

1945-ben született Tiszavárkonyban.

1969. szeptember 1-én a MÁV Tervező Intézetnél helyezkedett el, ahonnan diplomatervezőnek témáját is kapta. Kezdetben tervező, majd irányító tervező, csoportvezető, osztályvezető, s végül műteremvezető beosztásban dolgozott. Fő szakterülete az energia-távvezérlő és a villamos váltófűtő berendezések tervezése. Foglalkozott a számítástechnikai berendezések szünetmentes áramellátásának tervezésével is. Eredményes munkásságát jelzik elismerésben részesített munkái, a teljesség igénye nélkül: villamos vontatási szakaszoló távvezérlésének újszerű megoldása, Kiskunfélegyháza állomás távvezérlése, Érd transzformátor állomás távvezérlése, Bp. Ferencváros Keleti rendező-pályaudvar korszerűsítése, Baumgarten – Neufeld vasútvonal irányítástechnikai berendezése, BVKH – SKÁLA Metro épületkomplexum irányítástechnikai berendezése. Felsorolt munkák Nívódíjban részesültek. Mindezeket azonban megelőzték a Kiváló Ifjú Mérnök mozgalomban elért eredményei, köztük intézeti első helyezések. Úttörő szerepet vállalt abban, hogy szakterületein a tervező-, gyártó és üzemeltető egymásra találjon és a jobb eredmény érdekében együtt is gondolkodjon. Ennek gyakorlati megvalósításaként indította el 1992-ben az Energiatávvezérlési Szakmai Tanácskozás napokat, Balatonszéplakon. Később ezt a váltófűtési szakterületen is elindította. Rendszeres résztvevője és előadója volt a Vasút-villamosítási Konferenciáknak. Publikált a vasúti szakfolyóiratokban. A BME Mérnöktovábbképző Intézet megbízásából 2002-ben előadást tartott az egyetemen a Vasúti Erősáramú Műszaki Ellenőr képzés keretében. 1992-től 2007 évi nyugdíjba vonulásáig a MÁVTI Kft. alkalmazottja. Az utolsó tíz évben, műteremvezetőként, a Villamos vontatási felsővezeték-, az Irányítástechnika- és a Vasúti biztosítóberendezéseket tervezését végző osztályok eredményes működését felügyelte, biztosította.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Seszták Emil

1946-ban született Nyírpilisen.

1969-ben a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakán szerezte meg villamosmérnöki, 1971-ben Mérnök-tanári diplomáját. Az egyetem befejezése után az Elektroakusztikai Gyárban dolgozott. Kezdetben kutatómérnökként, 1974-től csoportvezetőként. 1975-ben az Akusztikai Hangrendszer Fejlesztési Főosztályon a Rendszertechinikai Laboratórium vezetőjévé nevezték ki, ahol a fejlesztési főosztályvezető-helyettesi feladatot is ellátta. A fejlesztési munka mellett több nagyberuházás munkáiban vett részt: Kairói rádióház rekonstrukciója, Algír városi és olimpiai stadionjának hangosítása, Iraki új rádióházak telepítése, Luzsnyiki stadion olimpiai hangrendszerének kialakítása, a Vígszínház hangrendszerének tervezése és telepítése, a KGST palota színháztermének hangosítása, a magyar Országgyűlés üléstermének számítógép-vezérelt hozzászólói rendszerének kialakítása, a KGST palota tanácskozó termének számítógép-vezérelt konferencia-, tolmács- és ipari TV rendszerének tervezése, telepítése. 1992-1997 közt a MOL Rt. Távközlési Főmérnökségén dolgozott, feladata volt a Budafoki Szervizközpont megszervezése, munkájának irányítása. 1993-tól 1996-ig az Antenna Hungária Rt. Igazgatóságának tagja volt, részt vett a vállalati stratégiai döntések előkészítésében és a döntések meghozatalában. 1998-tól az Országos Rádió és Televízió Testület Irodájának Műszaki Igazgatóságán a Frekvenciatervezési és Fejlesztési Osztályon dolgozott. Munkaterülete főbb témái: rádió és TV pályázatok frekvencia gazdálkodási feladatainak döntéselőkészítése, intézmények (HÍF, KHVM) közötti koordinációk biztosítása. A digitális földi sugárzású rádió és TV hálózatok szakmai feltételeinek megteremtésében való közreműködés. Pályafutása alatt több hazai - és külföldi konferencián tartott előadást, ill. elnöki teendőket látott el. Kilenc szabadalom kidolgozásában vett részt. Több publikációja jelent meg magyar, angol és orosz nyelven. Találmányai: túlterhelés ellen védő - és kijelző áramkör különösen hangsugárzókhoz, gerjedésgátló berendezés, kisgerjedésű hangosítási rendszer, kardiodid hangsugárzó, közelítőleg frekvencia független irányjelleggörbájű hangsugárzó, elsősorban hangoszlop, tolmácsberendezés, hangosító rendszer, elsősorban számítógép-vezérelt hozzászólói hangrendszer, hangsugárzó, célszerűen hangoszlop v. tölcser sugárzó, vezetékes tolmácsberendezés elektronikus nyelvválasztással. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Simándi Péter Pál

műszaki doktor

1939-ben született Budapesten.

Budapesten, az Üteg utcai Villamosenergia-ipari Technikumban 1957-ben érettségizett, technikus oklevelet szerzett. Az érettségi után a Ganz Kapcsoló és Készülékeket gyártó állami vállalatnál a tervező osztályon állt munkába, ahol rövid időn belül beilleszkedett a közép feszültségű megszakítók szerkesztő-tervezésébe, a nagyobb teljesítményű megszakítók vizsgálatának próbatermi vizsgálatait végezve. Pályakezdőként nem csak a közép feszültség kapcsolók tervező-felügyeletét végezte, rövid idő után bekapcsolódott az 1000 V alatti feszültségen egyre terjedelmesebb teret foglaló ún. kézi működtetésű, és tengelyre fűzött kamrából összeépített motor indítók és egyéb más, egyidejűleg több áramkört kapcsoló eszközök tervezésébe. 1960-ban felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem villamosmérnöki karának esti tagozatára, ahol 1966 júniusában, erőáramú szakon végzett és kapott villamosmérnöki diplomát. Az egyetemi tanulmányok végzése alatt a Cég vezetésétől laboratóriumi osztályvezetőként kinevezve folytatta a megbízhatóságra jellemző kapcsoló-képességi és a folyamatokat elemző élettartam és termék-fejlesztő munkákat, melyeket a kutató és fejlesztő intézetekkel közösen elemezve jelentős szakmai ismeretet szerzett, melyet belföldön több szaklapban publikált, és az egyetemen a gyakorlat-vezetésekben ismerttetett. A különböző kapcsolók megbízhatóságát és üzembiztosságát ezek a vizsgálatok alapozták meg, amelyeknek köszönhetően a GANKK Kft termékei minden nehézség nélkül állották a tízmillió kapcsolási ciklust. Mérnöki szakmai eredményei számos folyóirati szakkikben, valamint két jelentős szakkönyvben, azok több fejezetében olvashatóak (Kisfeszültségű kapcsolókészülékek, Praktikum című és a Villamos gépek és eszközök melegedése és hűtése című szakkönyvekben, több fejezetben azok publikációjaként). A nemzetközi kapcsolatok kiterjesztésével erős volt a GANZKK piaci befolyása, versenyképessége, hitelessége. Mint a GANZKK vezérigazgatója 2018-ban ment nyugdíjba, egy fiatal, tehetséges, dinamikus cégvezetésnek átadva a 100 éves szakmai múltú iparvállalatot.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sinkovics Mihály

1944-ben született Szarvason.

1969-1971 között a Szarvasi Vas- és Fémipari Szövetkezet elektromos üzemében üzemvezető, ahol villamos háztartási-, ipari vasalók, fűtőtestek és mágnes szelepek műszaki fejlesztésével és gyártás technológizálásával foglalkozott. 1971-től a Szarvasi Állami Tangazdaság tervezőcsoportjánál főállásban, majd 1974-1997-ig a Mezőgazdasági Tervező és Beruházási Vállalat Szarvasi Mélyépítési Kihelyezett Főosztályán másodállásban villamos tervező. 1974-1991-ig a Szarvasi Állami Tangazdaság főállású főenergetikusa. 1991-1992 között a Dél-Magyarországi „MÉH” Nyersanyaghasznosító Vállalat Szarvasi telepének a telepvezetője. 1992-2018 között a Szarvasi Általános Informatikai Kft. ügyvezető igazgatója. 1984 évtől villamos-, majd 1997 évtől távközlési magántervező és felelős műszaki vezető 2018 évig. A Szarvasi, Békésszentandrás és Csabacsúdi kábeltelevízió hálózatok tervezője. 1997 évtől a Békés Megyei Mérnöki Kamara tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Soltész István

1946-ban született Sátoraljaújhelyen.

A Budapesti Műszaki Egyetemen párhuzamosan végezte el a villamosmérnöki és a mérnök-tanári szakot. Mindkét szakon 1969. októberében szerzett oklevelet. 1969 és 1972 között a Budapesti Irodagép és Finommechanikai Vállalatnál dolgozott technológusmérnökként. 1972-től a debreceni Felsőfokú Építőgépész Technikum adjunktusa, majd annak főiskolává alakulása után először tanársegédként, majd adjunktusként dolgozott az Építőszerkezettan Tanszéken. Az általa oktatott elektrotechnika, villamos gépek, számítástechnika tárgyakhoz jegyzeteket, laboratóriumi gyakorlati segédleteket írt. Érdeklődési köre kiterjedt a modern oktatás és oktatógépek, a robottechnika területére. 2005-ben befejezte főiskolai oktatói tevékenységét, majd 2006-ban előnyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Stankovicsné dr. Henczl Ilona

1941-ben született Budapesten.

A Radnóti Miklós Gimnáziumban tett érettségi után elektroműszerésznek tanult és dolgozott két évig. Vállalati ösztöndíjjal elvégezte a BME Villamosmérnöki Kar Műszer és Automatika szakát. A Ganz Műszer Műveknél fejlesztő mérnökként szabályzó berendezéseket, majd digitális műszereket tervezett. Közben német és orosz nyelvből nyelvvizsgát tett. 1974-1978 között a K4 kiemelt kormányprogram (könnyűszerkezetes építésmód bevezetése Magyarországon) megvalósításán dolgozott. Az épület villamos és épület automatika, valamint az országos rendszer számítógépes háttérének kidolgozását koordinálta. Közben elvégezte a BME Digitális rendszertervezői szakmérnöki tagozatát, aminek szigorlatait doktori szigorlatnak tette le. Doktori értekezését a KSH számítógépes központjában írta, ahol hardverfejlesztő mérnökként dolgozott. A dolgozat témája nagy digitális rendszerek hardver hibadiagnosztikája volt, amit 1978. évben védett meg summa cum laude minősítéssel. 1974. évtől a magyar fényszedő rendszer hardver és szoftver fejlesztését vezette. A nyomdaipari szakma javaslatára a Könnyűipari Műszaki Főiskola Nyomdaipari Tanszékén Elektronikus szövegfeldolgozás, Alkalmazott elektronika, Alkalmazott számítástechnika, Informatika tárgyakat oktatott. Innen ment nyugdíjba docensi minősítéssel. 1979-1986 között a Kandó Kálmán Villamosipari Főiskolán a Villamosság tanterv gyakorlatait vezette. A NOVOTRADE Rt. megbízásából számítástechnikai szakkönyveket lektorált, szerkesztett, szakvéleményezett. 1993. évben a KSH számítógép szoftver üzemeltetői tanfolyamain szakbizottsági elnökként vett részt. Óraadó volt az ELTE Informatikai Tanszékén, ahol Kiadványszerkesztést, valamint a mai Corvinus Egyetem Továbbképző Intézeténél Belügyi Gazdasági szakon és a Janus Pannonius Tudományegyetem Felnőttképzési Tanszékén Informatika és rendszerszervezés tárgyat adott elő.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Stéger Andrásné

1946-ban született Zákányban.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakán szerezte első, okleveles villamosmérnöki diplomáját. Második diplomája Mérnök közgazdász, melyet a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász tagozat Ipari szakán szerzett. 1969-től az IKARUSnál dolgozott Székesfehérváron, mint energetikus üzem-mérnök. Feladatai, céljai számítástechnikai rendszerek megvalósítása, Ikarus gyár csarnokok rekonstrukciója, energiaellátás bővítése majd üzemeltetésének szakszerű és hatékony biztosítása. 1971-től szintén Székesfehérváron fejlesztő mérnökként a Videoton Számítástechnikai Gyárában dolgozott. Szoftverfejlesztőként több innovatív termelésirányítás, megoldás kivitelezője. 1989-től az ÉDÁSZ, E-ON Székesfehérvár alkalmazásában beruházási előadó, mint előkészítő és gazdasági ügyintéző. Egyetemi tanulmányai stabil és biztos alapot adtak azokhoz a feladatokhoz, amelyek a munkavégzés során sok esetben kihívást jelentettek számára. Megelégedettséggel tud visszatekinteni munkásságára, melyet stabil családi környezetének is köszönhet. Ötvenkét éve házasságban él, két gépészmérnök édesanyja és hét gyermek nagymamája.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sugár András

1946-ban született Budapesten.

Munkássága során a következő szakterületeken fejtett ki tevékenységet: rádiós fejlesztések, nemzetközi pénzügyek, hazai és világpiaci marketing, vállalatvezetési ismeretek. 1969-74 között az Elektromechanikai Vállalatnál dolgozott fejlesztőmérnökként: TV és URH adókkal foglalkozott. 1974-80 között a Külkereskedelmi Minisztérium Kereskedelemfejlesztési Főosztályának munkatársa volt. 1980-85 között a New York-i Kereskedelmi Kirendeltség kereskedelmi tanácsos-helyettese. 1985-88-ig az Intercooperation Rt. vezérigazgató-helyettese. 1988-1991 között a Transelektro Rt.-nél előbb kereskedelmi igazgató, majd vezérigazgató-helyettes. 1991-93 között a Westel Rádiótelefon Kft. vezérigazgatója. 1993-2005 között a T-Mobile Magyarország Rt. vezérigazgatója. 1997-ben okleveles EU villamosmérnöki címet szerzett (lajstromszám: 22190 HU, Párizs 1997.04.28. Feani). 2006 óta a Máltai Köztársaság tiszteletbeli konzulja. Választás útján elnyert tisztsége: a Szövetség a Kiválóságért Egyesület tiszteletbeli elnöke.

Kitüntetései, elismerései: 1993-ban a The Wall Street Journal az elkövetkező tíz év egyik meghatározó üzletemberévé választotta. Baross Gábor Díj (1998, KHVM.) Mihalich Díj (1999, BME Mérnöktovábbképző Intézet). A BKE díszpolgára (1999). Budapestért díj (1999, Demszky Gábor főpolgármestertől). Köztársasági elnöki aranyérem (2000, Göncz Árpádtól). A Business Central Europe szerint a legjobb üzleti vezető Magyarországon (2000). Páratlan ember a jövőnkért (2001, Junior Achievement Program Magyarország). Európai Minőségi Díj (2001). Deutsche Telekom Üzleti Kiválósági Díj (2001). A legmegbízhatóbb szolgáltató (2002, Readers Digest). A Kandó Kálmán Műszaki Főiskola tiszteletbeli főiskolai tanára (2003). Magyar Köztársasági Érdemrend Középkereszt (2004). Kis Ernő díj Balatonfüred (2006).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabados Károly

1942-ben született Budapesten.

966-ban kezdett az Elektroakusztikai Gyár Akusztikai kutatólaborjában dolgozni. Az első pár év ismerkedés után megkapta első önálló feladatát: hangszórók és hangsugárzók tartós terhelésére szolgáló berendezés elkészítésére. Ennek megvalósításáról előadást is tartott az 1971-ben Budapesten megtartott Akusztikai Világkongresszuson. Később bekapcsolódott a Stúdióellenőrző hangsugárzók fejlesztésébe és méréstechnikájába. A fejlesztés színvonalát emelték a megvalósított szabadalmak is. Műveleti erősítő hangszínszabályzó konstrukciója elsőként került a vállalat gyártásába. Folyamatosan képezte magát a különböző mérnöktovábbképzőkön, 1977-ben szakmérnöki oklevelet szerzett Integrált Áramkörös Elektronika szakon. Rendszeresen vállalt diplomázó fiataloknál ipari konzulensi feladatokat és diplomaterv bírálatokat. Mikrofonok gyártásánál jelentkező hazai gyenge minőségű mágnesekhez társszerzőként mágnesválogató berendezést fejleszt. Alkotói teljesítménye elismeréseként 1973- és 75-ben kiváló feltalálói arany fokozatot kapott. Irányította a moszkvai olimpiára tervezett vezetékes utasítórendszer Szovjetunióbeli műszaki tárgyalásait és a konstrukció hazai kivitelezését. Részt vett az olimpiai ügyeleken is. Részt vett hazai (MR) és nemzetközi szinten (OIRT) a stúdióellenőrző lehallgatók ülésein. Tevékenyen vesz részt az országgyűlés hangosító rendszerének fejlesztésében, valamint a KM30 konferencia rendszer és a vezetéknélküli sokcsatornás infravörös tolmácsrendszer fejlesztésében. A rendszerváltást megelőzően kidolgozta kollégáival közösen egy gerjedésgátló berendezés prototípusát, majd később számítógépes programot készített a toroid hálózati transzformátorok tervezésére. A rendszerváltás már a SIEMENS alkatrészágazata munkatársai körében találja. Itt kezd megismerkedni a kereskedelemmel és a marketinggel. Az új munkakörében jól tudja hasznosítani korábbi fejlesztési tapasztalatait. A LEGO magyarországi mikromotor gyárával és az anyavállalattal együttműködve létrehozza a motorok túlmelegedés elleni védelmét biztosító PTC konstrukciót, melyből sok millió darabot szállított le az anyavállalat. Felkérésre előadásokat tart a SIEMENS szenzorokról a KKMF hallgatóinak. 2004-ben ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szabó Antal

műszaki doktor

1943-ban született Debrecenben.

1965-ben Moszkvában a Vörös Zászlórenddel Kitüntetett Gubkin Kőolajvegyészeti és Gázipari Egyetemen kitüntetéses diplomában részesült. Oklevelének száma P No. 851161. Ezt az oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara 1966. június 10-én 51-43/66 D.H. számon műszer és szabályozástechnika szakos oklevélként honosította. 1966–1973 között Százhalombattán a Dunai Kőolajipari Vállalatnál a Műszer és Automatika Osztály vezetője. Feladata a finomító irányítástechnikai rendszereinek és műszereinek üzemeltetése és szakosított műhelyekben való javítása, karbantartása volt. 1972-ben félvezető digitális elektronika szakos szakmérnöki oklevelet kapott, száma: 1923. 1975 november 24-én a BME rektora és a Villamosmérnöki Kar dékánja automatika elemek szaktudományból műszaki doktorrá avatta. Az oklevél száma 1830. 1973-1984 között MMG az Automatika Művek műszaki és gazdasági tanácsadó és a Kutató és Fejlesztő Intézet Igazgatója. Feladatköre kőolaj- és földgázipari műszerek és irányító rendszerek fejlesztése és gyártása. 1984–1985 között a VBKM Villamos Berendezés és Készülék Művek kereskedelmi igazgatóhelyettes. A VBKM felszámolása után az Ipari és Kereskedelmi Minisztériumba került, ahol Miniszteri tanácsosként a Világbank Osztály szakértőjeként dolgozott. 1987-1990 között a Tungsram RT Kutató Intézet igazgatója, majd Műszaki igazgatóhelyettes volt. Feladata a részvénytársaság stratégiai tervezése, a kutatási tevékenységek menedzselése volt. 1990-1994 között az Ipari és Kereskedelmi Minisztérium Nemzetközi Integrációs Főosztály vezetője volt. Ellátta az UNIDO Magyar Nemzeti Bizottság titkári teendőit, és a Közép-Európai Kezdeményezés KKV Munkacsoport elnöke feladatait. 1994-2005 között Genfben az Egyesült Nemzetek Szervezete Európai Gazdasági Bizottság ipari szerkezetátalakítási regionális tanácsosa, majd 1997-től vállalkozásfejlesztési és KKV-szektor tanácsosa. 2005-ben történt nyugdíjba vonulása után a Budapesti Corvinus Egyetem külsős oktatója és az ERENET Hálózat (Középeurópai Vállalkozásoktató és Kutató Hálózat) igazgatója. Az ERENET PROFILE Internetes folyóirat főszerkesztője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét

Szakács István

1941-ben született Budapesten.

A Villamos Energetikai Technikumot 1959-ben végezte el, utána a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erőáramú Szakán szerzett villamosmérnöki oklevelet 1967-ben. 1959-65 között az Erőterv Vállalatnál tervező technikus, majd 1965-90 között tervező mérnök. 1990-2001 között az Erőterv Rt-nél, 2001-2002 között az Erőterv-ETM Kft-nél önálló tervező, 2002-2006 között az ÉPSERV Kft-nél önálló tervező. 2006-10 között a Kiss Automatika Kft-nél önálló tervező. 2011-15 között az ÁKMI Kft-nél, majd 2015-16 között a MetalCom Engineering Kft-nél, végül 2016-tól a MetalCom Engineering Zrt-nél senior tervező. Fő szakterülete az energiaiparhoz tartozó erőművek, kazántelemek, fűtőművek, hő-központok, vízelőkészítők villamos és irányítástechnikai tervezése. Érdekesebb szakmai feladatai voltak: 1. Helyszíni villamos és irányítástechnikai tervezés, üzembe helyezés: pernyeszállítás (1973-77, NDK). 2. Erőműves irányítási tervek készítése a Babcock cégnél (1976-79, NSZK). 3. Irányítástechnikai tervek készítése (1979-80, Abu Dhabi). 4. Belső szénszállítás üzembe helyezése (1980-81, Siemens, Törökország). 5. Kazánvédelem, égővezérlés (1984, Karachi). 6. Kazánvédelem, égővezérlés (1984-86, Mashad, Irán). 7. Kazánvédelem, égővezérlés (1982-88, Kuwait). 8. Irányítástechnikai kiviteli tervezés (1991-92 és 1990-95, Dunamenti Hőerőmű). 9. Irányítástechnika (1992-2000, Paks). 10. Terepi rendszerek (2003-04, TVK Erőmű). 11. Irányítástechnika (2004-05, Pécsi Hőerőmű). 12. Hő-hasznosító kazán (2005, gázturbinás fejlesztés). 13. Irányítástechnika (2005, CHINOIN). 14. 0,4 kV-os villamos elosztó (2006-07, RABA szemétegető). 15. Irányítástechnika hardver (2006-07, Debreceni Kombinált Ciklusú Erőmű). 16. Irányítástechnikai rekonstrukció (2007-2008, Debreceni Erőmű). 17. Villamos 0,4 kV-os elosztók (2007, Dunapack Csepeli Papírgyár). 18. Irányítástechnika (2007, Dunaferr DWA hideghengermű). 19. Irányítástechnika (2007-2010, Paksi Atomerőmű). 20. Hő-hasznosító kazán és hűtővíz rendszer (2008, CTK Koromgyár). 21. BIO Kazán (2009, Komlói Fűtőerőmű). 22. Gőzturbina (2010, Dunamenti Erőmű Zrt). 23. BHW rendszer (2011-2015, MVM-Paksi Atomerőmű Zrt). 24. DN>200 feletti csővezetékcserek (2015-).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szakály Mátyás

1946-ban született Budapesten.

Szakály Mátyás hangmérnökként folytatott alkotó tevékenységet a „Pannónia Filmstúdió”-ban, az „Aladin Animációs Stúdió”-ban, az „L&M Stúdió”-ban, a „Liget Stúdió”-ban és a „Filmhatár Szinkronstúdió”-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szalay András

1946-ban született Budapesten.

Az egyetem befejezése után, 1969-től az ösztöndíjat nyújtó Villamos Erőmű Tervező és Szerelő Vállalatnál (VERTESZ, Budapest) dolgozott fejlesztőmérnökként, 1973-tól a VERTESZ Gyártásfejlesztési Csoport vezetője. Fő tevékenysége: villamos csatlakozó szerelvények és nyomtatott áramkörök gyártási technológiájának kidolgozása és üzemi bevezetése. 1976-tól a Villamosipari Kutató Intézet (VKI) tudományos munkatársa, 1978-tól a VKI Anyagtechnológiai Kutató Csoportjának vezetője. Fő feladata: többkomponenses villamos érintkezőanyagok és különleges szerelvények gyártástechnológiáinak kidolgozása és az alkatrészek kissorozatú gyártása. A VKI privatizációját követően 1990-ben a VKI Anyagtechnológiai Kutató Csoport önálló gazdasági társasággá alakult, Metalltech Különleges Fémanyagokat és Alkatrészeket Gyártó és Fejlesztő Kft néven. 1990-től 1998-ig a Metalltech Kft ügyvezető igazgatójaként dolgozik. 1998-ban a Metalltech Kft átalakul és S-Metalltech Anyagtechnológiai Kutató-Fejlesztő Kft néven működik tovább. A Kft átalakításának célja az volt, hogy a tagok villamosmérnöki és gépészmérnöki képzettségére alapozva összekötő láncszemet képezzen az egyetemek, kutató intézmények és az ipar között. Ezt a célkitűzést – többek között - a CERN-nel, a Fraunhofer Institut-tal, hazai és külföldi egyetemekkel közös projektek keretében valósította meg, a villamosipar, reaktor-technika, környezetvédelem terén alkalmazott többkomponenses anyagok és alkatrészek K+F munkáinak teljesítésével. 48 szakmai publikáció társszerzője, jelenleg nyugdíjasként az S-Metalltech 98 Kft ügyvezetőjeként és kutató mérnökeként dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szalay Péter Ferenc

1945-ben született Budapesten.

A Miskolci Bláthy Ottó Villamosenergiaipari Technikumban szerzett 1964-ben technikus oklevelet. Még abban az évben megkezdte tanulmányait a BME-n, melyet 1969-ben fejezett be. Az egyetem elvégzése után a VILATI Villamos Automatika Intézet (később Vállalat) Folyamatszabályozási főosztályán dolgozott eleinte beosztott tervezőként, majd tervezési csoportvezetőként. Ennek keretében első sorban erőművi vízkezelő berendezések automatizálási feladatainak megoldásán tevékenykedett hazai és külföldi (első sorban kelet-német) erőművek számára. 1979-ben a BME Gépészmérnöki Karán energiatermelési szakmérnöki oklevelet szerzett. 1991-től 1996-ig a Hartmann & Braun AG magyarországi képviselőjén dolgozott, a cég ipari folyamatok műszerezéséhez szükséges eszközeinek értékesítése, ill. ezen eszközök felhasználásával kialakítandó műszaki megoldásokhoz szükséges műszaki tanácsadás volt a feladata. 1996-tól 2002-ig a Siemens Rt.-nél dolgozott, ahol a legkülönbözőbb ipari technológiai folyamatok villamos és irányítástechnikai rendszereinek projekt-szintű lebonyolítása volt a feladata, az ajánlatadástól/az ajánlat elfogadtatásától a teljes lebonyolítást is bele értve. 2002-től nyugdíjba vonulásáig (2015) a Kemény Automatika Kft-nél különféle automatizálási eszközök (első sorban szabályzó szelepek) értékesítésével foglalkozott, szintén bele értve a műszaki megoldáshoz alkalmazandó automatizálási eszközök kiválasztáshoz szükséges műszaki tanácsadást is.

Munkája elismeréseként három alkalommal is Kiváló Dolgozó kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szászné Román Éva

1946-ban született Budapesten.

Az egyetem elvégzése után a VERTESZ-ben erősáramú kivitelezési tervezés volt a feladata. 1973-tól az OLAJTERV Irányítástechnikai Főosztályán dolgozott. Az olaj-és gázipar szinte minden típusú létesítményének (finomítók, földalatti gáztárolók, tartálparkok, gázátadó állomások, kompresszor és szivattyú állomások) primer műszerezését tervezte. A tervezés során szorosan együttműködött a technológus, gépész, erősáramos, építész és informatikus kollégákkal. Több külföldi, főleg kompresszor gyártó céggel konzultált a hazai szabványoknak és kívánalmaknak megfelelő irányítástechnikai rendszer kialakítása érdekében. A külföldi tervek honosítása is a feladatai közé tartozott. Munkája során kapcsolatot tartott a műszergyártó és forgalmazó cégekkel, beruházókkal, kivitelezőkkel és a robbanásveszélyes területeken folyó munkálatokért felelős hatóságokkal. Nyugdíjba vonulása után még néhány évig egyéni vállalkozóként folytatta ugyanezt a tevékenységet.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szendrényi Zoltán

1945-ben született Szegeden.

Első munkahelye a Mélyépítési Tervező Vállalat volt. Ipari üzemek, vízművek, távfűtő központok mérési és automatikai berendezéseit tervezte, köztük olyan nagy létesítményeket, mint az algyői gáz és olajmező nagynyomású vízvisszapréselő szivattyúháza. 1974-től a Könnyűipari Szerelő és Építő Vállalatnál (Kipszer), annak Tervező Irodáján dolgozott. Itt is folytatta széleskörű tapasztalatszerzését: gyárak, nyomdák, egyetemi létesítmények, kazánházak teljeskörű villamos berendezéseit tervezte, erősáramú létesítményektől az automatizálásig. 1982-83-ban Karlsruheban a Siemensnél a kalkari atomerőmű tervezésében vett részt. Megismerte a legmodernebb mérési és automatizálási technikákat. Életre-szóló élményt jelentett számára mind a tervezés komplex volta és minősége, mind a kis magyar tervező csapat helytállása az új közegben. Hazatérése után elvégezte a Közgazdasági Egyetem fővállalkozói szakát. Kipróbálta magát a külkereskedelemben is. 1985-től az Industrialexportnál dolgozott. A fő terület az MMG és a Vegyépszer gyártmányú mérőberendezések exportja volt, mely berendezések a szibériai olajmezőkön kerültek alkalmazásra. 1987-től újra a Siemens következett, melynek ekkor gyorsan fejlődött a magyarországi központja. Az erő-művi részhez került, ahol a Dunamenti Erőmű új gázturbinájának létesítésében és a Paksi Atomerőmű különböző projektjeiben vett részt. 1990-ben megbízták a telefon-alközponti üzletág felépítésével és vezetésével. 1997-ben a Siemens Zrt. stratégiai igazgatójává nevezték ki. 2002-től megint új terület vezetését vette át: a cég jelentős értéket képviselő ingatlanvagyonának menedzselését és a portfólió tisztítását. Végül az épületautomatizálási üzletágot vezette, és egyidejűleg meghívták a Zrt. négy tagú igazgatóságába is. Innen ment nyugdíjba 2007-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szijártó Miklós Jenő

1946-ban született Dombóváron.

Az Egyetem befejezése után társadalmi ösztöndíjszerződés alapján az Inotai Alumíniumkohónál dolgozott 9 évet beosztott mérnökként. A nagyteljesítményű egyenirányító, alumínium hengerek és egyéb berendezések beruházásánál és üzemeltetésénél dolgozott. 1979-től kezdve a Naki Dózsa Mezőgazdasági Termelőszövetkezet és jogutódjainak a műszaki vezetője. Minden műszaki berendezés, beruházás és folyamat irányítása volt a feladata a traktorjavítástól kezdve a számítógépes irányítású takarmányozáson keresztül a precíziós talajművelésig, 2018. év végéig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szirtes László

a műszaki tudományok kandidátusa

1945-ben született Mecsekszabolcson.

Villamosmérnöki munkáját 1969-ben a Villamos Automatika Intézet (VILATI) Számítógépes Folyamatirányítási Osztályán kezdte, itt egy sor ipari technológia irányítási feladatainak áttekintésében, irányítási rendszerének kialakításában vett részt. Legjelentősebb munkájaként vezette a Kámai Autógyár minőségbiztosítási rendszerén belül a dízelmotorok gyártásvégi bemérését végző számítógépes rendszer szoftverének elkészítését. A VILATI-ban végzett munkája során védte meg 1975-ben műszaki doktori disszertációját Ipari folyamatok automatizálása szaktudományban. Társszerzője volt a Számítógépes Folyamatirányítás címmel a Műszaki Könyvkiadónál 1976-ban megjelent első magyar nyelvű szakkönyvnek. Ennek bővített kiadása szerkesztésében 1983-ban látott napvilágot. Szakkönyve jelent meg sztochasztikus folyamatok digitális modellezése címmel 1979-ben. 1980-tól a Központi Bányászati Fejlesztési Intézetben bányászati technológiák felügyeletével, tervezésével, a bányamunka regionális hatásainak modellezésével foglalkozó igazgatóságot vezetett, majd a Bányászati Információs és Számítástechnikai Társaságban iparági információs rendszer üzemeltetését irányította. Ebben az időszakban -1986-ban- szerzett tudományos minősítést (Műszaki Tudomány Kandidátusa fokozatot). Nemzetközi együttműködésekben munkabizottságokat vezetett kelet- és nyugat európai országok szakembereinek részvételével iparági informatika és folyamat-ellenőrzés területén. 1991-től a rendszerváltást követően résztvevője, majd irányítója volt egy iparvállalatok anyagellátásának, karbantartásának területén nagytömegű anyagot szállító rendszerek karbantartásával, kopásvédelmi és korrózióvédelmi rendszereinek kialakításával foglalkozó KKV piaci viszonyokra történő átalakításának. Pályafutása során tanulmányokat folytatott alkalmazott matematika és ipargazdaság területén. 30 éve dolgozik az MTA osztályai nehéz munkát végző munkaválalók terhelésének elemzésével foglalkozó tudományos bizottságaiban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szlabey Géza

1942-ben született Budapesten.

A Villamosenergiaipari Technikum elvégzésével technikusai képzettséget szerzett 1960-ban. Egy év munka után az Energiafelügyelet ösztöndíjasaként felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karának erősáramú szakára. 1967.02.07-én védte meg diplomáját. 1973-ig az Energetikai és Energiabiztonságtechnikai Felügyeletnél az országos alaphálózat meddőenergiaeloszlás szakterületén dolgozott. Második diplomáját 1973-ban a budapesti Közgazdasági Egyetem ipar szakán, majd ugyanott 1975-ben a számítástechnikai szakközgazda képesítést is megszerezte. 1973-tól 1986-ig a Budapesti Elektromos Művek Számítástechnikai Osztályának vezetője, ahol az országos nagyfogyasztói számlázás gépesítése terén szerzett elévülhetetlen érdemeket. Egész életét végigkísérte az oktatás és a sport. Évekig gyakorlatot vezetett a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán, végül 1985-től a budapesti Mechatronikai Szakközépiskola főállású tanára volt nyugdíjazásáig, 2006-ig. A sport, azon belül a sakkozás gyermekkorától hobbyja volt. A Magyar Sakkszövetségnél először ifjúsági bizottságot vezetett, volt számítógépes bizottság vezető, 50 éven át tartotta nyilván az ország sakkozóit, a Központi Országos Minősítési Rendszer (KOMIR) megalkotója. 2007-ben a 75 évesek országos sakkbajnoka. 1981 óta nő, gyermeke, László Edinburghban dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szoboszlai Endre

1941-ben született Prügyön.

1959-ben Tokajban érettségizett a Tokaji Ferenc gimnáziumban. Érettségi után az Egyesített Tiszti Iskolára jelentkezett, felvételt nyerve a lokátor technikai szakon folytatta tanulmányait, melynek befejezése után 1962. szeptember 5-én avatták hadnaggyá. Szakmai előmenetele érdekében kérte felvételét a Budapesti Műszaki Egyetem villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakára. A sikeres felvételi vizsga után 1964-69 között folytatta műegyetemi tanulmányait 1969. június 30-án abszolvált, diploma tervét 1970. április 7-én védte meg. A diploma munkájának megvédése előtt folytatta tiszti pályáját, a karcagi tüzérezred üzemeltető mérnökének nevezték ki. Magasabb beosztásba helyezése után is a Fegyverzeti Szolgálat területén dolgozott a technikai kiszolgálás, a hadrafoghatóság biztosítása területén. Pályafutása kezdetén a rádiolokátorok és a rakétatechnikai rendszerek területére specializálódott. A Magyar Néphadseregben folyt technikai fejlesztés és fegyverzettechnikai integráció következtében tevékenységi köre kibővült a páncélos és gépjármű technikai, a híradó technikai, valamint a műszaki és vegyvédelmi technikai eszközök területével is. A Zrínyi Miklós Katonai Akadémia Összfegyvernemi Parancsnoki szakán fejezte be tanulmányait levelező tagozaton. Speciális ismereteinek bővítésére 1984 őszétől a Leningrádi Kalinyin Tüzér Akadémián magasabb mérnök-parancsnoki továbbképzésen vesz részt, majd 1989-ben a Malinovszkij Páncélos Akadémián Moszkvában folytat tanulmányokat 4-4 hónap időtartamban. A szolgálat felső korhatárának elérésekor 1996. szeptember 1-i hatállyal mérnök ezredesként vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sztupinszki László

1944-ben született Újpesten.

Az érettségi után a MÜM 30. sz. Szakmunkásképző Intézetben és az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában tanult. Elektroműszerész szakmunkás bizonyítványt 1964-ben kapott. Ebben az évben nyert felvételt a BME Villamosmérnöki Karára, és 1969-ben diplomázott le. Mint villamosmérnök a Növényolajipari és Mosószergyártó O.V.-nál, majd az Unilever R.T.-nél dolgozott 2006-ig, a nyugdíjba vonulásáig. A cégnél beruházással /Martfői Növényolaj Gyár/, műszerezéssel, üzemeltetéssel foglalkozott. A Veszprémi Vegyipari Egyetemen 1980-ban környezetvédelmi szakmérnöki diplomát kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szűcs Ferenc

1945-ben született Budapesten.

Első munkahelye az EMG számítógép Gyáregysége volt, ahol kezdetben bemérőként dolgozott, majd egy erőművi vezérlő pultot tervezett. Ezután az EMG830-as számítógépek közötti adatátvitelt biztosító gép-gép interfész témafelelőse, végül pedig a Gagarin hőerőmű V. blokkjának erőművi információ kezelő automatikájának (ERIKA) témafelelőse lett, közben megkezdte szakmérnöki tanulmányait a BME-n. A szakmérnöki tanulmányai után a KFKI MSZKI TPA-70 fejlesztő csoport tagja lett, ahol perifériás vezérlő egységek illesztésével, IC teszter fejlesztésével, valamint számítógép beméréssel foglalkozott. A TPA 1140 fejlesztése során a busz rendszer volt a fő feladata, melynek során elkészítette a busz ripitert, valamint az MPU 2 TPA 1140 floppyvezérlőt. Végül az AEKI SZERI hardveresként atomerőművi kompakt szimulátorok (hardver) fejlesztése, gyártásának menedzselése és telepítése volt a feladata. Telepítve: Kólai atomerőmű, Rovnói atomerőmű, Nemzetközi Atomerőművi Ügynökség konferencia. A KFKI-ban eltöltött 18 év alatt 13 szolgálat - és 18 magán szabadalmi bejelentése született. A rendszerváltás után a Kandó Kálmán Főiskola Tanárképző Tanszékének lett az adjunktusa, ahol 1996-ban kapta meg a docensi kinevezését. Mint főiskolai docensnek a feladata a tanítási gyakorlatok szervezése, valamint a levelező hallgatók módszertani képzése volt, ezen kívül a pályázati munkákban való részvétel.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szűcs György

1941-ben született Budapesten.

1959-ben végzett a Villamosenergiaipari Technikumban, mint technikus, majd az ERŐTERV-nél kezdett dolgozni, mint tervező. Az ERŐTERV ösztöndíjasaként 1960-65 között végezte el a Budapesti Műszaki Egyetem villamosmérnöki karát, erősáramú szakon. Az ERŐTERV-nél 1959-2000-ig különböző beosztásokban, mint irányító tervező, kiemelt létesítmények főmérnöke, védelem és irányítástechnikai osztályvezető, hálózati berendezések irodavezető dolgozott. Szakterülete a nagyfeszültségű alállomások tervezési előkészítése, hálózati vizsgálatok, megvalósíthatósági vizsgálatok, kiviteli tervezés volt. Számos 400 kV-os alállomás (Göd, Győr, Sajószöged, Paks stb.) és igen sok áramszolgáltatói és ipari 120/kfű alállomás tervezője volt. Nagy erőművek tervezésénél a hálózati csatlakozások kialakítása volt a feladata. Mint a szakterület egyik vezetője az ország teljes nagyfeszültségű villamos hálózat létesítményeinek tervezésirányításában vett részt. Az Elektrotechnikai Egyesületben 25 évig volt az ERŐTERV üzemi csoportjának titkára. 1996-ban megalapította feleségével közösen az ELTI Kft.-t, melyet 22 évig vezettek. Az ELTI Kft. a villamos iparágban elsősorban 120/kfű alállomásokat és nagyfeszültségű távvezetéseket tervezett. Ezen belül szakterülete a régi alállomások teljes körű rekonstrukciójának tervezése. A MAVIR részére számos irányelvet, tanulmányt készített. Az ELTI Kft.-t 2018-ban átvette a fiuk, azóta, mint szakértő és szakterület-vezető dolgozik a cégnél.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét

Takács László

1946-ban született Orosházán.

1969-ben a Villamos Automatika Intézet Folyamatszabályozási Főosztályán kezdett dolgozni tervező mérnökként, 1973-tól csoportvezető, 1979-től osztályvezető lett. Folyamatirányító berendezések tervezésével foglalkozott hazai és számos más országbeli vegyipari, gyógyszeripari, energetikai ipari, élelmiszeripari létesítmények számára. 1982-től főosztályvezetőként a tervezés mellett felelősségi körébe tartozott a komplett irányítástechnikai rendszerek vállalkozásainak előkészítése, értékesítése is. 1986-tól a Tervező Iroda vezetője lett, ekkortól a tevékenysége a korábbiakon túl kiterjedt a mikroszámítógépes vezérlő, folyamatirányító és telemechanikai rendszerek hardver és szoftver fejlesztésére, áramellátó berendezések, szabályozott villamos hajtások, autóipari diagnosztikai rendszerek fejlesztésére, tervezésére, vállalkozásaira is. 1991-ben a VILATI és az osztrák ELIN létrehozta az ELIN-VILATI Rendszertechnika Kft-t, aminek ügyvezető igazgatójaként felelt a Kft. irányításáért, gazdálkodásáért. 1993-ban a magyarországi SIEMENS Kft. Automatizálási osztályának vezetője, majd az 1994-ben létrejött SIEMENS Rt. Létesítménytechnika Ágazatának értékesítési vezetője lett. Feladatai közé tartozott a vállalkozások értékesítésének és lebonyolításának irányítása. 1998-ban a SIEMENS Rt-ben megalakult az energiaipari, ipari és közlekedési ágazatok tevékenységét összehangoló EIV Ágazat, amelynek vezetésében az értékesítésért és az üzletfejlesztésért volt felelős. 2002-től 2008-ig üzletfejlesztési és stratégiai tanácsadással foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tasnádi Katalin

1946-ban született Kiskunlacházán.

1969-ben végzett a Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Szakán. Kezdetől fogva nagyon érdekelte a számítástechnika, ezért a VIDEOTON gyár ösztöndíjasa lett. Az egyetem elvégzése után a VIDEOTON Fejlesztési Intézetében kezdett el dolgozni. Pécelen lakott, és bármilyen érdekes volt is az Intézetben a munka, két kisgyermek mellől nehéz volt a Hűvösvölgybe utazgatnia. Amikor ösztöndíja lejárt a lakóhelyéhez közelebb eső KIPSZER vállalatnál kezdett dolgozni, ahol az ügyvitel gépesítésével foglalkozott. Amikor harmadik gyermeke is nagyobbacská lett visszatért a fejlesztői munkákhoz, elhelyezkedett az SZKI leányvállalatánál. Perifériák és mérési rendszerek számítógéphez illesztésével foglalkozott, majd legérdekesebb feladataként egy textilminta tervező programrendszert fejlesztett. A 80-as évek közepén a grafikus felhasználói felületen kezelhető, egyedi, sorozatos, valamint bordűrös minták tervezését lehetővé tevő program újdonságnak számított. Több nagy számítástechnikai vásáron szerepelt sikerrel a rendszer. Aktív éveinek második felében, mivel egyetemi évei alatt párhuzamosan elvégezte a mérnök-tanári szakot is, a Ráday Pál Gimnázium tanára lett. Ez az időszak volt az informatika tantárgy kialakulásának hőskora. A tanári munkában nagyon sok örömet talált, szerette a diákokat. Nem utolsó sorban végre maradt elég ideje gyermekeire és később unokáira is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Temesvári Zsolt

műszaki doktor, t. egyetemi tanár, főiskolai docens

1944-ben született Fótton.

A Műszeripari Kutató Intézetben (MIKI) szerzett ipari gyakorlata után 1971-ben kezdte meg oktatói munkáját a Kandó Kálmán Villamosmérnöki Műszaki Főiskolán majd folytatta munkáját az intézmény jogutódainál, a Budapesti Műszaki Főiskola, majd az Óbudai Egyetem Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karán. Ezen belül a Vezetékes Tanszéken mint tanársegéd, majd a Híradásipari Intézetben, (később Híradástechnika Intézet), mint adjunktus, majd docens dolgozott. Fő szakterülete a Híradástechnikai mérések voltak, amely szakterületen számos jegyzet, könyv fűződik nevéhez. Kezdetben nagy lelkesedéssel látott neki laboratóriumok megújításának, új mérések kidolgozásának, tantárgyprogramok fejlesztésének. Az oktatás mellett hamar bekapcsolódott az intézet kutató-fejlesztő munkájába is, ahol több jelentős téma felelőse volt. Elsősorban a számítógép vezérelt mérő automaták fejlesztésében ért el szép sikereket. KFKI, BHG, Telefongyár, TÁKI voltak a legsikeresebb együttműködések, ahol munkája révén egy magasabb technológiai szintre segítette emelkedni a cégekben folyó vizsgálati módszereket. 1981-ben műszaki doktori fokozatot szerzett a számítógépek szaktudomány területén. 1996-ban szakcsoport vezető lett, majd emellett a Tudományos Tanács titkára is, akinek a feladata a pályázatok és a fontosabb döntések előkészítése volt. 2000-től a Híradástechnika Intézet műszaki-tudományos igazgatóhelyettese. 2003. óta a Kar vezetői közé emelkedett, mint Kari és PR vezető, 2005-től a Technológia Transzfer Kutató Központ igazgatója is lett. Eredményes működésének ékes bizonyítéka, hogy a Kandó Kálmán Villamosmérnöki Kar bevétele az innovációs alapból és a szakképzési hozzájárulásból messze meghaladta az egyetemi átlagot. 2006-ban a Kar kutatási főigazgató-helyettese, majd 2007-ben kutatási dékán-helyettese lett. Nevéhez fűződnek többek között az eredményes Kandó Konferenciák és a nemzetközi kapcsolatok megalapozása, élénkítése. Kiemelkedő oktató, szervező munkáját tiszteletbeli egyetemi tanári címmel jutalmazta a Kar 2016-ban. 48 éves munkásságával jelentősen hozzájárult a Kar eredményeihez, elismertségének az öregbítéséhez, az oktatás színvonalának a növeléséhez. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tolnai Ferenc

1941-ben született Nagykőrösön.

A Törtel Ludas-pusztai általános iskolai diákévek után a Ceglédi Kossuth Gimnáziumban érettségizett 1959-ben. 1962-ben híradó tiszti képesítést szerzett és két éves csapatszolgálatot teljesített. 1964-ben felvételizett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki kar Híradástechnika szakára, ahol 1969-ben diplomázott. Pályakezdő mérnökként a híradó eszközök felújítás-szerű nagyjavítását tervezte, szervezte és irányította, majd különböző csapatparancsnoki szinteken katonai híradással összefüggő irányító, elemző és fejlesztési tevékenységeket végzett. Az elektronikai robbanásszerű fejlődéssel való lépéstartás érdekében, mérnök továbbképzés keretében, 1974-ben integrált áramkörös elektronikai szakmérnöki diplomát szerzett. 1982-től a HM állományában az elektronikai eszközök alkalmazását irányító felső szintű katonai szervek híradó eszközökkel történő ellátásának koordinációjával foglalkozott. 1986-tól az IpM irányításával - válsághelyzetek esetén - az ország működőképességéhez alapvetően szükséges termékek előállítására történő felkészülését és országos szintű tervesítését fogta össze. 1994-től már nyugdíjasként - a csernobili események tapasztalatai alapján - egy esetlegesen bekövetkező nukleáris/ sugaras veszélyhelyzet következményeinek nemzetközi irányelvek alapján történő kezelésére 1989-ben MT Rendelettel létrehozott Országos Nukleárisbaleset-elhárítási Rendszer folyamatosan működő Kormánybizottság Titkárságán dolgozott. Itt a Kormánybizottság felhatalmazásával, a veszélyhelyzet elhárításában szakmailag érintett minisztériumok és országos hatáskörű-, valamint a lakosság védelméért közvetlenül felelős megyei irányító szervek felkészülésének, veszélyhelyzeti terveik összehangolásának koordinálásában, továbbá a veszélyhelyzeti szervek közötti kapcsolattartási feltételek fejlesztésében, biztosításában vett részt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tomai Gyöngyi

1944-ben született Sopronban.

A Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikumban szerzett 1962-ben híradásipari technikus szakképesítést. Majd a Gamma Művek Gyártástechnológiai osztályán dolgozott technikusként 1964-ig. Ezután kezdte meg tanulmányait a Gamma Művek ösztöndíjasaként a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán. A Kar híradás és műszeripari technológiai szakán végzett 1969-ben. A villamosmérnöki tanulmányokkal párhuzamosan a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Mérnök-tanár szakán villamosmérnök-tanári oklevelet szerzett 1970-ben. Az egyetem befejezése után 1975-ig a Gamma Műveknél gyártástervezőként dolgozott. A cég által fejlesztett nukleáris műszerek prototípus gyártásától a sorozat gyártásáig szükséges technológiai tervek készítésében vett részt. 1975-től új szakmai területtel, a szénhidrogénipari távközlés tervezésével kezdett foglalkozni az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt (OKGT, ill. mai nevén MOL NyRt.) egyik vállalatánál az OLAJTERV Rt-nél (mai nevén OT Industries Tervező Zrt). Itt kezdetben tervezőként, majd vezető tervezőként dolgozott 2000-ig. Az olajipari beruházások, és az azokhoz kapcsolódó tervezési feladatok lecsökkenése miatt Olajterves munkaviszonya megszűnt. Ezután önálló tevékenységként, mint magántervező dolgozott Mérnökkamarai tervezői jogosultságának fenntartásával megbízásokra 2012-ig. 2012-2013 között ismét az Olajterv alkalmazásában folytatta tervezői tevékenységét nyugdíjba vonulásáig. Fő tevékenységi területe a MOL NyRt. különcélú és a MATÁV Magyar Távközlési Rt. közcélú vezetékes távközlési hálózat bővítésének és fejlesztésének tervezése volt. Munkáinak nagy részét nyomvonalas hálózat tervek (optikai kábelek), átviteltechnikai kivitelezési és engedélyezési tervek készítése képezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Tóth Alpár

1944-ben született Ráckevén.

A Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumban 1962-ben végzett. A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán szerzett oklevelet 1969-ben. 1974-ben oklevelet szerzett a Corvinus Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök-közgazdász tagozatának külkereskedelmi szakán. 1983-ban szakközgazdász oklevelet szerzett a Corvinus Közgazdaságtudományi Egyetem Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok szakán. 1983-ban a Corvinus Közgazdaságtudományi Egyetemen közgazdaságtudományi doktorátusi cím használatára jogosító oklevelet szerzett. 1983-ban német, 1987-ben angol nyelvből tett állami nyelvvizsgát. 1962-1990 között A BHG Híradástechnikai Vállalatnál dolgozott különböző beosztásokban. 1967-69 között BHG alkalmazottként részt vett a MÁV országos távhívó hálózatának prototípus vizsgálataiban. 1969-71 között BHG-Budavox kiküldöttként részt vett a 7DU és Siemens telefon főközponti rendszerek együttműködési és üzembe helyezési vizsgálataiban, Szíriában. 1971-72-ben az Ericsson cég magyarországi licenc eladásaihoz kötődő pilot projektek felszerelésének, és hálózati vizsgálatainak a BHG-s szerelés vezetőmérnöke volt. 1974-1977 között fejlesztési projektek vezetője volt egyes magyarországi zártcélú távbeszélő hálózatok távhívó szolgáltatásainak létrehozásában, az alapvető alközponti szolgáltatások megtartása mellett. Kiemelkedő projektje volt a paksi Atomerőmű távbeszélő központjának létesítése. 1977-1990 között a BHG teljes portfóliójára kiterjedő műszaki ajánlatkészítő szervezet vezetője volt. Részt vett, mint gazdasági-kereskedelmi szakértő, az 1977-80 között zajló BHG-Magyar Posta - Budavox részvételével zajló telefon főközponti licence és know how vásárlására kiírt ajánlati felhívás kidolgozásában és kiértékelésében. 1992-2008 között az Ericsson cég Projekt menedzsereként, illetve értékesítési igazgatóként dolgozott az Ericsson cég által forgalmazott rendszerek felszerelésében, illetve műszaki-kereskedelmi ajánlatainak kidolgozásában. Jelentősebb munkái a székszárdi körzet automatizálása, és a pápai körzet Ericsson DECT rendszerrel való kiépítése volt. 2008-ban ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth László

1945-ben született Beregszászon.

A Villamosenergiaipari Technikum, majd a Budapesti Műszaki Egyetem elvégzése után négy évig a BME Nagyfeszültségű Technika és Készülékek Tanszékén dolgozott, és vett részt a tanszéken folyó kutatásokban. Itt többek között a szigetelőanyagokban létrejövő részletörések vizsgálatával foglalkozott. 1973-tól a Villamos Automatika Intézetnél, majd az Építéstudományi Intézetnél dolgozott mint tervező. Mindkét cégnél villamos porleválasztók táp- és feszültségszabályozó rendszerét tervezte. 1982-től saját vállalkozás keretében végezte a porleválasztók feszültségszabályozó berendezésének fejlesztését, tervezését, és részbeni gyártását, melyek leginkább az ország erőműveiben és cementgyáraiban működtek. A kutatási fejlesztési munka eredménye alapján tíz szabadalom fűződik a nevéhez. 2005-ben vonult nyugdíjba.

Dr. Berta Istvánnal közösen kifejlesztett és megvalósított, impulzusüzemű villamos porleválasztó berendezés kidolgozásáért 1986-ban az „Újítók és feltalálók országos versenypályázatán” első díjban részesültek.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Török Béla

1945-ben született Szolnokon.

Gépész technikus végzettsége és elektronikai érdeklődése következtében jelentkezett a BME Villamosmérnöki Kar, Híradás és Műszeripari Technológia Szakára. Végzés után a Híradótechnikai Vállalatnál négy évig foglalkozott pneumatikus működtetésű és vezérlésű célgépek tervezésével. A tevékenységi körből adódóan a német FESTO cég felkérte az MMG Automatika Művek keretében létrehozott műszaki tanácsadó szolgálat munkatársának. A pneumatikán kívül később feladata lett a FESTO PLC-k bevezetése a magyar piacra, a programozás oktatása, ismeretterjesztés pl. MATE előadások keretében. Néhány évig gyakorlatot vezetett a volt tanszékén finommechanikából Fülöp Sándor tanár úr mellett. Közben a FESTO önálló céget alapított Magyarországon, ahol a CYBERNETIC vállalkozási főosztály vezetője lett. Fő működési területe a kommunális ivó és szennyvíz rendszerek rádiós távfelügyeletét ellátó diszpécser szoftverek fejlesztése. A gazdasági válság következtében a FESTO cégnél a projektek saját kivitelezése megszűnt, a kivitelező állományt egy 1992-ben az általa alapított CYBERNETIC Kft.-be vette át. Továbbiakban a FESTO kivitelező alvállalkozójaként, ill. önállóan tevékenykedett. Legjelentősebb munkái az izotópos besugárzó létesítmények irányítástechnikájának szállítása az Izotóp Intézet Kft. alvállalkozójaként Egyiptomba, Ghánába élelmiszerek export előtti sterilizálása céljából, valamint Hollandiába az ESTEC (Európai Űrkutatási és Technológiai Központ) részére IC-k élettartam tesztelésére, izotópos besugárzással helyettesítve a világűr háttérsugárzását.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vancsura Zsolt

1946-ban született Jánkon.

Az egyetemi oklevelét a Híradás– és Műszeripari Technológia Szakon szerezte 1969-ben. Egyetem után a Beloiannis Híradástechnikai Gyárban, telefonközpont részegységek gyártásához szükséges vizsgáló-berendezéseket tervezett. 1974-ben az ország első számítástechnikai szakközépiskolájába (Hámán Kató Közgazdasági SzKI) egy R-20-as számítógép-központba került műszaki vezetőként. A napi irányítási feladatok mellett oktatott, és négy számítástechnikai tankönyv írásában közreműködött. Közben megszerezte a Digitális Elektronikai Szakmérnöki (1977) és a mérnök-tanári (1982) képesítést. 1980 és 1986 között a Számalk Oktatóközpont külső szakmai oktatója. 1981-től a nyugdíjazásáig szakmai igazgatóhelyettes. Irányításával eredményes szakmai együttműködést épített ki az iskola több vezető számítástechnikai intézménnyel: CISCO Local Academy, ORACLE Academy, Microsoft Academy. A kapott tananyagokat beépítette az oktatásba. ECDL vizsgaközpontot is létesített. Egyéb tevékenységei: 1990 és 2005 között országos szakmai illetve OKJ vizsgaelnöki teendők ellátása. Műszaki Könyvkiadónál kiadott számítástechnikai oktatást segítő könyvek lektorálása (Számítástechnikai alapismeretek B – 2002; Hálózati ismeretek – 2003). OM, illetve MKM megbízások: A közép- és felsőfokú „gazdasági informatikus” OKJ szakképzés általános követelmény-rendszerének, valamint részletes szakmai követelményeinek összeállítását végző munkabizottság vezetője, illetve egyes részterületek kidolgozója. A szakközépiskolai „Informatikai Alapismeretek” című szakmai alapozó tantárgy érettségi követelményrendszerének előkészítése, valamint a komplex érettségi feladatsorok készítése közép- és emelt szinten. A Neumann János Számítógép-tudományi Társaság megbízásából jelenleg is közreműködik az ECDL Minősítő Bizottság munkájában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Várkonyi-Vauver László

1945-ben született Székesfehérváron.

Tevékenységek: 1969 Egyesült Izzó Alkalmazástechnikai Labor – a cég által fejlesztett integrált áramkörök alkalmazásainak kutatása. 1970-73 Robotron/Drezda - R21 számítógép perifériák szerelés utáni indítása. 1973-74 Villanyszerelőipari Vállalat – ausztriai kihelyezett tevékenységgel kapcsolatos kiküldetés előkészítése, megszakadt. 1974-75 Videoton Külkereskedelmi RRT – számítógép export üzletkötő. 1975-90 Videoton székesfehérvári gyára– először 11 évig fejlesztő mérnökként, majd számítógép karbantartóként, ezután szabadalmi ügyvivőként, végül külkereskedőként dolgozott. 1990-92 Megyei Önkormányzat – külügyi titkár. 1992- Szabadfoglalkozásúként elsősorban angol, német, ezenkívül ritkán francia és orosz fordításokkal és tolmácsolással különböző kisebb cégek műszaki és külkereskedelmi tevékenységét segítette, nagyobb cégeknél műszaki kooperációk lebonyolításánál, az ALCOA cég nagy gépi berendezéseinek telepítésénél működött közre, de alkalmanként 15 évig tolmácsolt a székesfehérvári városi önkormányzat partner-városi kapcsolatainál.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vass Sándor

1943-ban született Nagybereznán.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakán 1969-ben végzett. 1969 és 1977 között a bajai Ganz Villamos Művek gyárában gyártmányszerkesztőként majd főművezetőként dolgozott, ahol több vasúti védőberendezés tervezésében vett részt. 1977-től 1990-ig a bajai Finomposztó Vállalatnál az energia és gépészeti osztály vezetője majd főosztályvezető lett, ahol a vállalat energiaellátásáért felelt. A vállalat megszűnése után a Mester Építő, Szerelő és Karbantartó Kft-ben volt ügyvezető igazgató 1990-től 1992-ig. 1992-től 2003-ig a bajai Speciális Szakiskola és Diákotthonban volt szakképzési igazgatóhelyettes és tanár, ahol országos hulladékgazdálkodási tanmenetet készített. 2003 júliusa óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Veigl Mihály

1946-ban született Bánhidán.

Az egyetem elvégzése után a székesfehérvári VIDEOTON-nál kezdett dolgozni, a még formálódó számítástechnikai csapat tagjaként. Részesen volt a francia számítógép licenz alapján induló kísérleti gyártás beindításának, illetve az ehhez szükséges ismeretek átvételének. 1972 áprilisban a budapesti Videoton Fejlesztési Intézetbe helyezték át, osztályvezetőnek. Osztálya részt vett a licenszek átvételében és honosításában, valamint saját fejlesztéseket is végzett. Osztálya fejlesztette ki többek közt a VT32, VT320 gépeket, amelyeket alapvetően UNIX-os CAD alkalmazáscsomagok futtatására szántak. A 70 évek közepén indult a KGST országok új, kisszámítógépekre specializált együttműködése (MSZR), amelynek fő célja a DEC PDP sorozatú számítógépeivel kompatibilis rendszerek létrehozása volt. Rendszeres résztvevője volt a fejlesztéssel foglalkozó szakértői tanács üléseinek. 1990 decemberében csatlakozott a DEC-HU-hoz, ahol mérnök kereskedő - ügyfél menedzser szerepkörben a DEC VAX sorozatú számítógépeire épülő - a felhasználók igényeire szabott - rendszerekkel kapcsolatos pre-sales és sales tevékenységeket végzett, többnyire nagyobb projektek keretében. 1994 szeptemberében csatlakozott a Pannon GSM-hez. Fő feladata a kulcsfontosságú támogató rendszer üzemeltetését végző szervezet kialakítása, a teljes számlázási folyamat informatikai hátterének biztosítása, az ügyfélszám intenzív növekedéséhez igazodó rendszerbővítések menedzselése. 1999 végétől a MATÁV Informatikai Igazgatóságán dolgozott mint a számlázási rendszer üzemeltetéséért felelős központ vezetője. A 2000-es év második félévétől a MATÁV üzletileg legkritikusabb (nem kiszervezett) informatikai alkalmazásaiért felelős üzemeltetési igazgatóhelyettes, ebben a szerepkörben a rendszerek bővítése, üzleti folyamatokhoz való igazítása, új rendszerek beállítása is feladatát képezte. 2006-tól ezek az üzemeltetési feladatok is kiszervezésre kerültek, az ezt követő teljes átstrukturálás után 2008-tól nyugdíjazását kérte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vida Zsolt

1935-ben született Nagykanizsán.

1953-ban Keszthelyen érettségizett, majd (egyéves kényszerű terepi villanyszerelői munka után) Sopronban a NM Egyetemre beiratkozhatott, ahol 1959-ben geofizikus-mérnöki diplomát szerzett. Majd közel 40 évet az Olajiparban (OKGT/MOL egyes cégeinél) dolgozott, nyugdíjazásáig. Már a kezdetekkor felismerte, hogy az igazi kibontakozáshoz a villamosmérnöki tudás alapfeltétel. Ezt a BME Villamosmérnöki Karán 1969-ben abszolválta. 1959-1962-ig (NFV) nagykanizsai székhellyel ún. szelvényező operátorként kezdte a pályáját, ami több ezer méteres mélyfúrásokban műszeres mérések végzését jelentette szénhidrogén tartalmú rétegek kimutatására. 1963-1968 között (a G. Műszergyárban) mint villamos tervezőmérnök dolgozott, részt vett az ún. EL-7000 műszerkocsi megtervezésében, a fázisérzékeny diszkriminátor elv alkalmaztatásában. A berendezés exportjánál vezető szerepet kap. 1969-1984. (GKV, Bp.). Az első hét évben a Geoelektromos részlegnél műszerfejlesztéssel, az ún. elektromos szondázások bevezetésével és mérnök-geofizikai feladatokkal foglalkozik. A csúcst a szénhidrogéntartalmú rétegek felszíni lehatárolása jelenthette. Majd következett a magnetotellurika és annak technológiája. 1976-tól új kihívással szembesül. Az Olajipar modernizálódik, az ún. szeizmikus méréseknél bevezetik a digitális technológiát (a vezérelt vibrátortól, a terepi felvevő berendezésen át a digitális jelet tartalmazó mágnesszalagig, majd a GEOMAX számítóközpontig s annak minden perifériájáig). Ide igazol át. Ennek minden fázisában részt vesz, USA-beli (Houston, Tulsa, Oklahoma C.) képzéseken, ill. egy öthónaposon Párizsban ill. Nantesban. Ez alatt a második hét év alatt egyben a számítógépterem műszaki vezetője volt. 1985-ben az Olajipar világbankos kölcsönt kap, s a vezérigazgató személyes kérése, hogy ebben a folyamatban Vida Zsolt vegyen részt. Ő egy elit szervezetet alakíthatott ki, s mint „procurement manager” sikeresen levezényelte a 230 M USD összértékű tendereket. 1997-ben ment nyugdíjba (washingtoni WB-os elismeréssel.) Azóta az az egyik hobbija, hogy sajáttervezésű geoelektromos műszerével vizet kutat, baráti alapon. Két fontosabb (szolgálati) szabadalma van: az EL-7000 berendezésnél 15%, ill. egy „SECU-50” elnevezésű életvédelmi (a szállító berendezéseknél). Tudásának szinten tartására 1978-ban elvégzett egy digitális rendszertervezői szakmérnököt. A NJSZT immár „örökös” tagja. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Vitéz Bátor

1942-ben született Budapesten.

Az Egyetem elvégzése után az állami földmérésben dolgozott, előbb a BGTV-nél, majd a Földmérési Intézetben. A terepi munkákon kívül részt vett a földmérés korszerű elektronikus műszerekkel való ellátásában (a kezdeti kísérleti mérésektől -Tellurometer MRA1, MRA3; FMV-GET B1, GET A2; MOM kód-Teodolit; AGA-Geodimeter; Wild-Distomat; Zeiss RegElta- az üzemszerű használatba vételig), a kéregmozgási vizsgálatokhoz szükséges mérésekben, az M3 metróvonal Arany János utca – Nyugati közötti alagútszakaszának fotogrammetriai munkáiban, a Bajai Obszervatórium műholdkövető berendezésének üzemképessé tételében, stb. Az állami földmérést követően a MALÉV-nél üzemeltető, majd beruházó mérnök. A MALÉV-es időszakát követően a VILATI-nál igazgatási és jogi területen dolgozott. Jogi doktorrá avatták 1980. február 2-án. Szabadalmi ügyvivő (1984.), Iparjogvédelmi szakértő (1984.). Nyugdíjas ügyvédként fő területe az iparjogvédelem (szellemi alkotások joga) és a gazdasági élethez kapcsolódó jog. A MIE, a MEE és az LES tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vojnár László

1942-ben született Szegeden.

A Szegedi Postaigazgatóságon kezdett el dolgozni távközlési, beruházási és műszaki ellenőri területen. 1973-ban csoportvezetőként, majd 1978-tól beruházási osztályvezetőként a teljes műszaki szakterület, hálózatok, központok, átviteli rendszerek fejlesztésének irányítása, a megvalósítás ellenőrzése tartozott feladatkörébe. 1982-től távközlési és műszaki igazgatóhelyettesként a feladatköre kibővült a komplex távközlési projektek irányítására, ill. menedzselésére. Az analóg hálózati rendszerekről a digitális technikára való áttérés illetve a két technika párhuzamos működtetése jelentett kihívást. 1990-ben a Magyar Postáról levált a távközlés, és önálló, Magyar Távközlési Vállalatban folytatta tevékenységét. Ezen vállalat egyik regionális igazgatóságának, a Szegedi Távközlési Igazgatóságának igazgatójaként dolgozott tovább, és ebben a feladatkörben a teljes, önálló jogi személyként működő cég irányítása volt a feladata. 1995-ben került sor a MATÁV részleges privatizációjára, mely jelentős részben érintette a szegedi területet, ezért megvált a cégtől. 1995. augusztus 1-től a Hírközlési Főfelügyelet Igazgatójaként dolgozott tovább, feladata volt a HIF regionális szerveinek irányítása. 1997-ben a HIF szolgáltatásfelügyeleti elnökhelyettesévé nevezték ki, mely feladatkörben az ország infokommunikációs hálózatainak szolgáltatás felügyelete és minőségbiztosításának irányítása volt a feladata.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zarándy István

1944-ben született Szekszárdon.

Villamosmérnöki oklevelét 1969-ben szerezte meg a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakán, a Magyar Posta ösztöndíjasaként. Az egyetemi tanulmányok évei alatt 1966-ban „Jó tanuló – jó sportoló” elismerésben részesült. 1969 és 1973 között a magyarországi távhívó hálózat kiépítésén szerelésvezetőként dolgozott. 1973-tól a Postai Tervező Intézet tervezője, vezető tervezője, majd csoportvezetője. Több országos rendszertechnika terv és több távközlési létesítmény szaktervezője. A győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola alapításakor részt vett az oktatói labor megtervezésében. Nemzetközi ösztöndíjjal Svédországban és Ausztriában képezte magát. 1982-ben Adat- és Távközlési szakmérnöként másoddiplomát szerzett. 1983-tól a Magyar Posta Vezérigazgatóság Távközlési szakosztályán, később a Programirodán szakreferens, fő területe a telefonhálózat fejlesztése és digitális átállás előkészítése. Vezető szerepe volt az első digitális telefonközpontok beszerzésében, telepítésében, üzembe helyezésében, oktatásban. 1990 és 1993 között az ausztriai Schrack Telekom munkatársa. 1993-1999 között a Westel 900 GSM üzemeltetési igazgató helyettese. Erre az időre esik a magyarországi GSM hálózat kiépítése. Részt vett a nemzetközi GSM munkacsoportok munkájában, az elszámolási (roaming) szerződések kidolgozásában, a 7-jegyű hívószámok bevezetésében. 1999-től a Kapsch Telekom Kft. üzletkötőjeként különböző országos projektek (MVM országos SDH hálózat, BKV 2-es metró felújítás, MÁV GSM-R) megvalósításában volt szerepe. Nyugdíjazása után saját tanácsadó cégben, majd szerződött tanácsadóként dolgozott a Kapsch magyarországi leányvállalatának. Tagja a Magyar Mérnöki Kamarának.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Závodszy János

1939-ben született Diósgyőrben.

Katonai középiskolában érettségizett, majd három éves tisztiiskola elvégzése után tiszté avatták. A Budapesti Műszaki Egyetemet honvédségi ösztöndíjasként végezte. 1969-ben a villamosmérnöki kar híradástechnikai szakán diplomázott. A végzés után a Magyar Honvédség postai vonalépítő zászlóaljának építésvezető főmérnöke lett. A posta vezető szakembereivel együttműködve irányította az analóg vezetékes távközlési hálózat kiváltását biztosító új országos kábelhálózat kiépítését. 1975-ben a M.K. Közgazdaságtudományi Egyetemen közgazdász-mérnöki oklevelet szerzett (J-47/1974/75-M). Ezt követően a Magyar Honvédség Posta Katonai Szolgálatánál a főnök beruházási helyettese lett. Feladata volt a Magyar Honvédség kiemelt és védett objektumaiban végzett hírközlési beruházások irányítása. 1978-ban felsőfokú tervgazdasági és beruházási szakoklevelet szerzett. (26/1978/KPM) 1980-tól a Honvédelmi Minisztériumban a Vezérkar Híradó és Informatikai Csoportfőnökségén technikai tervező és anyagellátó osztályvezető beosztásban a Magyar Honvédség csapatainak híradó technikai logisztikai biztosítását irányította ezredesi rendfokozatban. 1991-től a Magyar Honvédség Elektronikai Szolgálat helyettes vezetőjeként a csapatok híradó, elektronikai harc és informatikai eszközeinek logisztikai biztosítását irányította. 1994-ben került nyugállományba. Egy ideig még a HM. Armcom Kommunikációtechnikai Rt. felügyelőbizottság elnöki teendőit látta el.

Szakmai munkája elismeréseként a Közlekedés és Postaügyi Minisztertől A posta kiváló dolgozója, Az Ipari Minisztertől kiváló munkáért kitüntetésben részesült. Ezen kívül 10 kitüntetést kapott és több miniszteri elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zentay Zoltán

1945-ben született Budapesten.

Villamosipari pályáját már középiskolai tanulmányai során kezdte a Villamosipari Technikumban, ahol 1964-ben technikusként végzett. Innen egyből felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. Itt tanulmányait az erősáramú villamosmérnök képzésben a Villamos gépek és készülékek szakán végezte, ahol 1969-ben okleveles villamosmérnöként végzett. Az egyetem után a Ganz Villamossági Műveknél próbatermi mérnöki beosztást kapott. Számos igen fontos feladatot látott el ebben a beosztásban. Ezek közül kiemelt fontosságú a hazánkban először végzett 250MW-os turbógenerátorok tesztüzemi vizsgálata. Ezek a turbógenerátorok később a Paksi atomerőművekben teljesítettek hosszú ideig szolgálatot. Pályája későbbi időszakában Londonban diplomataként, majd a Magyar Köztársaság Külügyminisztériumánál a Biztonságtechnikai főosztály első főmérnökeként dolgozott. Nyugdíjba vonulásáig ezt a tisztséget töltötte be. Életében mindig fontos szerepet töltött be a sport. A budapesti Bekey Imre Gábor barlangkutató csoportjának több évtizede tagja és a Pál-völgyi Barlang felfedezésében mai napig tevékenyen részt vesz. A Magyar Barlangi Mentőszolgálatnak rendes tagja.

Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zöld Sándor

1945-ben született Budapesten.

Az Egyetem elvégzése után a Villamoserőmű Tervező és Szerelő Vállalatnál dolgozott, mint kezdő létesítményi mérnök. A Dunai Kőolajfinomító Vállalat energiaellátásával és műszerezésével kapcsolatos beruházási munkákban vett részt. 1970-től a Távközlési Kutató Intézet tudományos munkatársa. Kisgépes operációs rendszerek, távfeldolgozó rendszerek, számítógép-hálózati szoftverek kutatás-fejlesztésében vett részt. Azóta is érdeklődési körébe tartozik a rendszer-szoftverek fejlesztésének, illetve menedzselésének módszertana. 1980-tól 1991-ig előbb, mint ösztöndíjas, majd tudományos munkatárs a KFKI Mérés- és Számítástechnikai Kutató Intézetében dolgozott. Ez idő alatt mikroprogramozott, programozási nyelv orientált számítógép-architektúrákkal, képfeldolgozó munkaállomás szoftverrendszerével, illetve távérzékelési célú képfeldolgozó szoftverrendszerrel kapcsolatos kutatás-fejlesztésekben vett részt. 1992-től napjainkig (2016-tól nyugdíjasként) a Geometria Kft. (Budapest) munkatársa. Kezdetben térinformatikai (GIS) szoftverrendszer fejlesztésében vett részt, később közüzemek hálózat-nyilvántartási, munkairányítási rendszereinek tervezésében vett részt. 1995-től a Geometria minőségirányítási rendszerének, később az információbiztonság irányítási rendszerének bevezetése és működtetése tartozott felelőségi körébe.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zöldné Roska Marietta

1946-ban született Ózdon.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán 1969-ben jeles eredménnyel diplomázott. 1969-től 1987-ig a Villamosenergiaipari Kutatóintézetben dolgozott, ahol szoftverfejlesztőként - gépikód, Pascal, C nyelveken - számítógépes erőmű-irányítási szoftverrendszer fejlesztésében vett részt. 1987-től 1994-ig az Országos Műszaki Információs Központban az addigi papíralapú munkavégzés kiváltására a számítógépes kiadványszerkesztés bevezetése, és az ezzel kapcsolatos új munkafolyamat megszervezése és betanítása volt a feladata. Számos szakmai továbbképzés mellett a BME Műszaki Menedzsment továbbképzésen sikeres vizsgát tett. 1994-től 2000-ig a közigazgatási informatika különböző szakterületein dolgozott, kezdetben a Miniszterelnöki Hivatalban osztályvezetőként, majd 1998-tól Informatikai és Távközlési helyettes államtitkárként. Számos innovációs jellegű projektben vett részt, illetve irányította azokat. Említésre méltó feladatok: a kormányzati elektronikus adatcsere, EDI projektek (automatikus adóbevallások, adat-szolgáltatás az Európai Statisztikai Hivatal felé), elektronikus iratkezelés, a közigazgatási adatvagyon metaadatbázisának létrehozása, Directory X.500 rendszer bevezetése, és ennek bázisán a digitális aláírás kormányzati alkalmazása. 1997-ben az ENA (Ecole Nationale d'Administration) Európai ügyekre szakosodott diplomáját szerezte meg. 2002-ben nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Aladics László

1942-ben született Borotán.

Az általános iskolát Borotán végezte, ezt követően Szegeden a Gépipari Technikumba nyert felvételt. Családi okok miatt a harmadik évben ki kellett maradnia az iskolából. Mezőgazdasági gépészképző szakiskolába került, majd mezőgazdasági gépszerelésből 1960-ban szakmunkás Vizsgát tett. A szakiskolával párhuzamosan levelező tagozaton végezte a mezőgazdasági gépész technikumot, ahol 1963 áprilisában érettségizett. Az érettségi után a kunfehértói állami gazdaságban technikusként helyezkedett el A gazdaság KISZ titkára volt és 1963 decemberében felvették a munkásőrségbe. 1964 nyarán balesetet szenvedett, majd két koponyaműtéten esett keresztül. A gazdaságtól áthelyezéssel került az "ÉM" Fémmunkáshoz. Eredetileg művezetőnek kérték ki, de munkába álláskor a MEO csoportba helyezték. Innen szintén áthelyezéssel került a 618. sz. Ipari tanuló Intézethez szaktanítói munkakörbe 1965-ben. 1966-ban leszerelését kérte a munkásőrségtől, ahonnan félreértések következtében végül kizárták. Ezt követően házasságot kötött, majd beiratkozott és 1968-ban elvégezte a Műegyetem technikus-tanári képzését.

Az Egyetem Szenátusa **emléklap** adományozásával ismerte el értékes szaktanári tevékenységét.

Bárány Istvánné

1940-ben született Budapesten.

Az általános iskolát Budaörsön végezte. A gimnáziumot 1955-ben kezdte Budapesten a XI. ker. Állami Általános Kaffka Margit Leánygimnáziumban, ahol 1959-ben érettségizett. Tanulmányait 1959-ben a M.Ü.M. 30.sz. Műszaki Intézetében folytatta. 1961-ben elektroműszerész szakmában szakmunkás bizonyítványt szerzett. 1961. július 4-től kezdett el dolgozni gyengeáramú elektroműszerészként a B.H.G. Fejlesztési Osztályán. 1962. október 6-tól a Kandó Kálmán Felsőfokú Híradás és Műszeripari Technikum vezetőkes híradástechnika szak esti tagozatára nyert felvételt. Az első két félév sikeres elvégzése után tanulmányait abbahagyta és hozzájárulással kilépett a B.H.G.-ből is, mert férjével Várpalotán, a M.Ü.M. 305. Iparitanuló Intézet és Szakközépiskolában kaptak tanári állást. Itt villamos ipari és gépipari anyag és gyártás ismeretet kezdett el tanítani tanári végzettség nélkül. 1966-ban felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki kar levelező tagozaton technikus tanári szakra. Itt 1969-ben végzett technikus-tanárként. Az egyetemen oktatott tananyag nagyon sokat segített a tanári munkájában. Aktívan részt vett az iskolában folyó audiovizuális oktatás elindításában és tovább fejlesztésében. Többször szervezett tanulóknak gyárlátogatásokat, és részt vettek több szakmai bemutatón is. A tanulói számtalan alkalommal jutottak el a megyei és országos szakmai versenyekre. Több évtizedes elkötelezett pedagógiai munka után ebből az iskolából ment 1995-ben nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **emléklap** adományozásával ismerte el értékes szaktanári tevékenységét.

Dr. Borsi Lőrinc

1944-ben született Újpesten.

1968-ban a BME Villamosmérnöki Karán műszaki tanári, 1983-ban az ELTE Bölcsészkarán okleveles pedagógiai előadói, 1984-ben bölcsészdoktori oklevelet szerzett. 1962-től 2006-ig a Táncsics Mihály Szakközépiskola, Szakiskola és Kollégium Veszprém dolgozója. A kezdetekben műszaki tanár, később műszaki igazgatóhelyettes, majd általános igazgatóhelyettes, végül 1990 és 2006 között az intézmény igazgatója. 20 évig volt tagja a Magyar Pedagógiai Társaság Veszprém Megyei Szervezetének, 10 évig a Faipari Tudományos Egyesület Oktatási Bizottságának. Veszprém Megye Köznevelésért Közalapítvány Kuratóriumi tagja volt 11 évig, majd 2 évig az elnöke. 2005 és 2007 között a Regionális Oktatási és Képzési Bizottság tagja. Szakmai elkötelezettségét egyéb szakmai, munkaközösségi, szakszervezeti tagságok erősítik. Több továbbképzésen vett részt, számos tanulói utazást, cserekapcsolatot szervezett Európa országaiba. Munkája során kiemelkedő feladata volt 1962-től a szakmunkásképzés, majd a középiskola munkájának tervezése, szervezése. 1996-tól köznevelési szakértőként munkakörébe tartozott a tanügyigazgatás, szakoktatás – köznevelési szakterületen, szakmai előkészítés, alapozó és gyakorlati oktatás. Később iskolavezetőként az iskolai infrastruktúra fejlesztése, források feltárása, kapcsolatrendszer kiépítése, iskolai és szakmai hagyományok ápolása, neveléstörténeti kutatások, közösségépítés. Két önálló kötet, számos cikk és tanulmány szerzője, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara, az ELTE Pedagógiai tanszékének több alkalommal felkért előadója. Lelkiismeretes munkáját 1975 és 2006 között számos oklevéllel és díjjal ismerték el. Jelenleg nyugdíjas pedagógus, nős, két gyermekük és három unokájuk van.

Kiemelt díjak: Miniszteri Dicséret (1980), Honvédelmi miniszter oklevele (1996) Veszprém Városért elismerés (2003), Magyar Köztársaság ezüst Érdemkeresztje (2003), Pro Urbe Érdemérem (2004), Eötvös József díj (2005), Pro Comitatus Díj (2006), Címzetes igazgatói Cím (2006)

Az Egyetem Szenátusa **emléklap** adományozásával ismerte el értékes szaktanári tevékenységét.

Gerencsér Ferenc

1934-ben született Zalaszentlőrincen.

Iskolái: Elemi Népiskola V. osztályig, Katolikus Általános Népiskola VIII. osztályig. A jeles eredmény alapján felvették a 13. sz. Általános Gépészeti Technikumba Nagykanizsán. A második évfolyamban az iskola neve 20. sz. Kohó- és Gépipari Technikum lett. A harmadik évfolyamtól szakosodtak vegyesgépgyártó tagozatra. 1956-57-ben kőműves tanuló lett, 1958-ban szakmunkás vizsgát tett. 1960-ban magas építői művezetői vizsgát tett, majd 1965- től a Budapesti Műszaki Egyetem technikus tanárképző szakán tanult, ahol 1968-ban végzett. A további képzések kiegészítések voltak a szakmájában. 1956-tól 1959-ig kőműves és művezető volt. 1960-tól pedig az Építőipari Szakiskola és Technikum műhelyfőnökeként dolgozott. Munkája során nagyon sok jó tanítvánnyal találkozott, sok sikerben volt része. 1962-ben megházasodott, felesége Tóth Julianna. Két fiúgyermekük született, így a család teljes lett.

Elismerések: Minisztertanácsi kitüntetések 1974-ben, 1983-ban, 1984-ben. A legnagyobb elismerést, a Pedagógus szolgálati emlékérmét 1994-ben kapta.

Az Egyetem Szenátusa **emléklap** adományozásával ismerte el értékes szaktanári tevékenységét.

Dr. Molnár Lajos

a bölcsészettudományok doktora

1942-ben született Törökszentmiklóson.

1968-ban végezte el a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar technikus tanári szakát. 1977 -ben az ELTE Bölcsészettudományi Karon további diplomát, majd 1985-ben „summa cum laude” minősítéssel a bölcsészettudományok doktorává avatták. Műszaki diplomájával előbb tanárként, majd kollégiumigazgatóként szolgált a szakmunkásképzést. A KGM javaslatára a Pest Megyei Tanács VB. 1965-ben kinevezte a váci Löwy Sándor Gépipari és Gépgyártástechnológiai Szakközépiskola - mai nevén: Boronkay György Műszaki Szakgimnázium és Gimnázium igazgatójának. 31 éven át vezette a rábízott középiskolát. Munkatársaival közösen az iskolát a hazai és nemzetközi oktatási-nevelési eredményeikkel ismertté, és elismertté tette. A gépészet mellett villamosipari és informatikai szakokat indított, és megteremtette a csúcstechnológia tanításának feltételeit is. A végzős diákok 80-85%-a továbbtanul. A technikusok mellett az elkötelezett diplomások közül sokan vezetők, többen főiskolai és egyetemi oktatók, kutatók lettek. Az intézmény évtizedek óta a szakképzés élvonalába tartozik, és vezető helyen áll a különböző középiskolai rangsorokban. A BME pedig az „elismert tehetségforrás iskola” címet adományozta a Boronkaynak. Eddigi publikációi iskolafejlesztési, hely-, oktatás- és neveléstörténeti témakörökben jelennek meg nyomtatásban.

Kitüntetései: Pro Urbe Váci ensi 2005., Apáczai Csere János-díj 2001., Gábor Dénes-érem 2000., Munka Érdemrend ezüst fokozata 1986.

Az Egyetem Szenátusa **emléklap** adományozásával ismerte el értékes szaktanári tevékenységét.

Németh Géza

1937-ben született Kaposváron.

1959-1997 közt mérnök-tanár, Várpalotai Ipari Szakmunkásképző Intézet, Várpalota. Beosztásai: szakoktató, műszaki tanár, gyakorlati oktatás vezetője, területi illetve országos szakfelügyelő, műszaki igazgató-helyettes, igazgató. Szakmai eredmények: 102 elfogadott pedagógiai újítás, autógépész szakmák eszközszerének kidolgozása, szakközépiskolai jog megszerzése az intézmény számára, munkafüzetek kidolgozása, tankönyvek lektorálása. Korábbi munkahelye a Várpalotai Szénbányák, ahol 1956-1959 közt lakatosként tevékenykedett. Végzettségei: ELTE Budapest, közoktatás-irányítási szak; 1982; Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskola Székesfehérvár gépész üzem mérnök; 1974; BME Villamosmérnöki Kar, technikatánár, 1968; Ságvári Endre Gépipari Technikum Székesfehérvár, 1956. Az alábbi könyvek társszerzője: A várpalotai bányaiipari szakképzés története 1934-1994 (1996); A magyarországi bányaiipari szakmunkásképzés története (2006); A magyarországi bányászati középiskolák története 1949-1996 (2008); A magyarországi felsőfokú bányaiipari szakoktatás története 1735-2010 (2010); Bányász amatőr művészeti együttesek (2011); Módszertani útmutatók audiovizuális eszközök. A TIT várpalotai városi elnökségének tagja.

Kitüntetések: Miniszteri Dicséret, 1978, 1998, 2015, 2017; Kiváló Újító Ezüst fokozat, 1980; Kiváló újító Arany fokozat, 1981; Bányász Szolgálati Érdemérem Arany fokozat, 1988; Pedagógus szolgálati érdemérem, 1998; Kiváló munkáért, 1988.

Az Egyetem Szenátusa **emléklap** adományozásával ismerte el értékes szaktanári tevékenységét.

BME

értékmegőrző tevékenységek

PRO PROGRESSIO ALAPÍTVÁNY

A Műegyetem Baráti Köre 1996-ban létrehozta a Pro Progressio Alapítványt azzal a céllal, hogy a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen és a vele együttműködő intézményekben az oktatáshoz és a magas szintű oktatás nélkülözhetetlen környezetét képző kutatáshoz szükséges feltételeket jobbjítsa annak érdekében, hogy a szellemi tőke a tudomány nemzetközi fejlődésének irányai mentén folyamatosan gyarapodjon, a nemzeti és egyetemes értékteremtés szerves része legyen. Az alapítvány minősítése: közhasznú alapítvány.

Mindezek megvalósításához az alapítvány feladatának tekinti:

- az oktatáshoz és a kutatás-fejlesztéshez szükséges tárgyi és személyi feltételek szinten tartását és fejlesztését,
- a tudományos továbbképzés feltételeinek támogatását ösztöndíjakkal,
- a tudomány eredményeihez és az ország mindenkori szükségleteihez folyamatosan igazodó iskola-, és tanfolyamrendszerű oktatást szolgáló szervezet kialakulásának támogatását,
- a szociálisan hátrányos helyzetű, de tehetséges hallgatók támogatását,
- a hallgatók, oktatók sportolási, kulturális lehetőségeinek bővítését, az egyetemhez tartozás tudatát erősítő szervezetekkel kapcsolattartást, színvonalas egészségügyi és szociális ellátást,
- az oktató és kutató munka természetes hátterét nyújtó egyetemi kapcsolatszervezés támogatását.

Az alapítvány nyílt, hozzá bármely bel- vagy külföldi természetes és jogi személy pénzbeli vagy természetbeni adománnyal, vagyoni értékű jog átengedésével, ingó vagy ingatlan vagy vonrendeléssel csatlakozhat, ha írásban deklarálja egyetértését az alapítványi célokkal.

Az alapítvány céljainak a megvalósítását a kuratórium pályázatok kiírásával, ösztöndíjak, díjak alapításával is elősegítheti.

Várjuk a szervezeteinkhez csatlakozni kívánókat és támogatókat a Pro Progressio Alapítvány titkárságán:

1111 Budapest, Egry József u. 18. V1. épület C szárny Galéria 3. szoba

Tel.: 463-1595

E-mail: ppai@mail.bme.hu

Honlap: www.proprogressio.hu

A Pro Progressio Alapítvány számlaszáma:

10700024-04310002-51100005

Az alapítvány közhasznúsági beszámolóit a **www.proprogressio.hu** címen olvashatók.

Megjelent: Műegyetem - A történeti campus

A XIX. sz. végére a Királyi József Műegyetem kinőtte a pesti belvárosban alig másfél évtizede elfoglalt épületeit, s ezért számára Dél-Budán, egy Duna-parti területen új helyet jelöltek ki. A lágymányosi telken az új egyetemváros a XX. század első évtizedében alig nyolc év alatt készült el.

Az épületeket az Egyetem három neves építész professzora: Czigler Győző, Hauszmann Alajos és Pecz Samu tervezte. Az akkor emelt Campus nem csak átgondolt koncepciója és építészeti igényessége miatt méltó figyelmünkre. Az elmúlt évszázad történelmi viharai, valamint a műszaki tudományok fejlődése és az oktatási módszerek átalakulása miatt az épületek számos viszontagságon és változáson estek át. Történetük még azok számára is szép számmal tartogat érdekességeket és meglepetéseket, akik éveket, évtizedeket töltöttek a Műegyetemen.

Az album igyekszik jelentőségéhez méltó módon bemutatni a több mint száz éves épület-együttest. Egyaránt kíván szólni a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem volt, jelenlegi és leendő polgárainak, valamint az építészet és a felsőoktatás iránt érdeklődő nagyközönségnek is.

- Szerkesztők: Armuth Miklós, Lőrinczi Zsuzsa
- Szerzők: Gy. Balogh Ágnes, Frey György Péter, Kalmár Miklós, Kiss Zsuzsanna Emília, Zsembéry Ákos
- Kiadó: 6 Bt Kiadó, 2013 • Oldalszám: 279 oldal • Méret: 34 x 24 cm
- ISBN: 978-963-313-090-2

Az album megrendelhető a campusalbum@omikk.bme.hu címen.

Helyszíni értékesítés: BME OMIKK, 1111 Budapest, Műegyetem rakpart 3. földszint 53.

Tel.: +36 1 463-2446 • H-P: 10:00- 17:00

A mi múltunk!

Hozza el és mutassa meg emlékeit!

A Műegyetem Topotéka a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem által a Kreatív Európa Program keretén belül létrehozott online helytörténeti gyűjtemény. Olyan képeket, nyomtatványokat, iratokat, filmeket és hanganyagokat tárol, amelyek felidéznek az intézmény múltját az egykori és jelenlegi egyetemi polgárok számára, valamint megőrzik és továbbadják azt a következő generációknak is.

Az EU-s projekthez a BME az egyetemek közül elsőként csatlakozott Magyarországon, vállalva, hogy ilyen módon is közösséget épít, valamint kulturális örökségét közkinccsé teszi.

Különösen fontosnak gondoljuk, hogy az egykori és jelenlegi hallgatóinknál, oktatóinknál, munkatársainknál, kollégiumokban, önképző körökben, tanszékeken stb. vagy a kerület lakóinál fellelhető emlékeket a hozzá tartozó információkkal együtt megőrizzük, összegyűjtjük, rendszerezzük és közlétegyük.

A Topotéka rendszerén keresztül minden érdeklődő számára térítésmentesen, szakszerűen rendezve hozzáférhetővé tesszük a BME különböző intézményeiben, közösségeinél és magánkézben őrzött dokumentumokat.

Amennyiben szívesen megosztaná a Műegyetemre vonatkozó iratait, leveleit, hang-, kép-, és filmfelvételeit, kérem, keresse fel munkatársainkat. A dokumentumokat digitalizáljuk, az eredeti a tulajdonjoggal együtt a felajánlónál marad, a digitális másolatok kerülnek ki a Topotéka oldalára. Amennyiben a tulajdonos úgy gondolja, az eredeti példányokat is az egyetemnek ajándékozhatja, amelyek a BME Levéltárba kerülnek.

Kapcsolat: Bataalka Krisztina levéltárvezető

topoteka@omikk.bme.hu

www.muegyetem.topoteka.hu

+361-463-1703

Adománygyűjtés a műegyetemi ifjúsági zászlóra

Újra teljesnek mondható a BME legfontosabb történelmi kincseinek sora, ugyanis a műegyetemi ifjúság 1911-ben felavatott és a közelmúltban az egyetemre visszakerült zászlója szimbolikus jelentőségét tekintve a hallgatók hasonló jelvényének tekinthető, mint az egyetem vezetői és oktatói számára a rektori és dékáni láncok, valamint a jogar. A zászló a mindenkori műegyetemi hallgatóság szimbóluma, egyben a jövőbe vetett reményt is jelképezi.

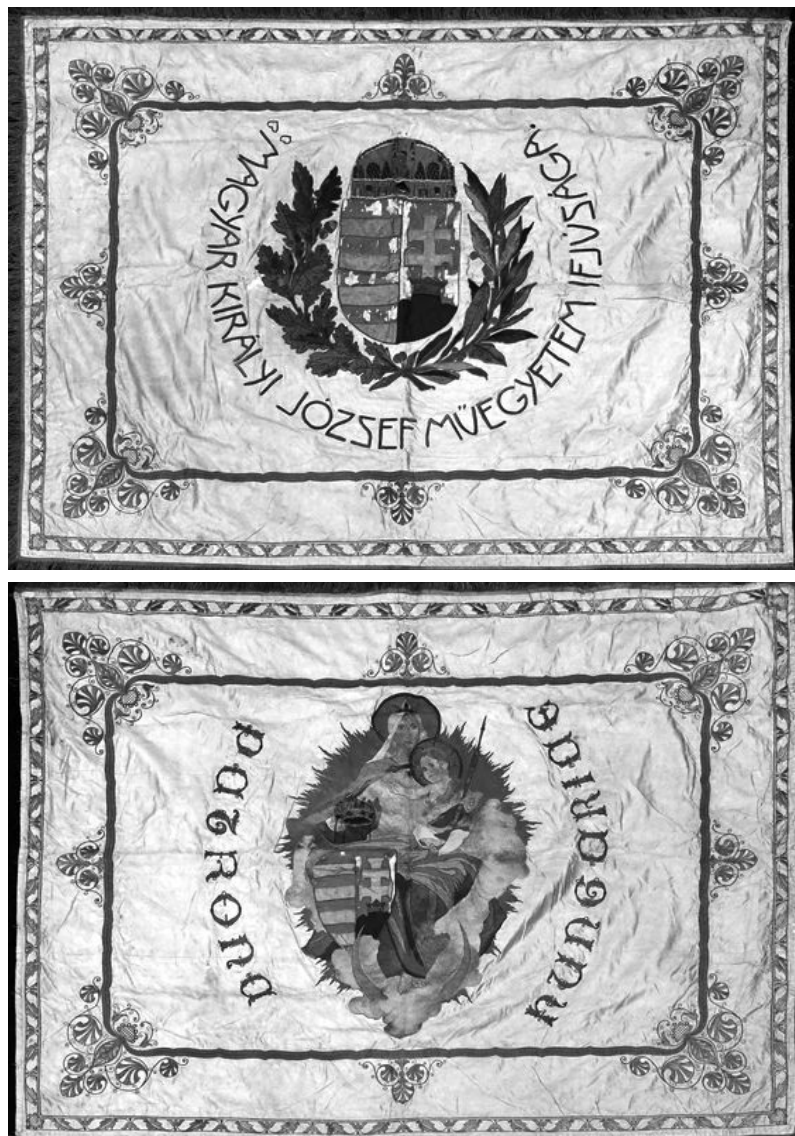
A becses relikvia téglalap alakú, 2 x 1,6 méter méretű, kétsoros dupla selyemből készült, négy szélén arany rojtozással. Mindkét lapját azonos mintájú, vastag arany hímzések díszítik. Előlapján Magyarország kiscímere található a Szent Koronával, babér- és olajággal övezve. Körülötte felirat: „MAGYAR KIRÁLYI JÓZSEF MŰEGYETEM IFJÚSÁGA.” Hátlapján a felhőkön, holdsarlón ülő Magyarok Nagyasszonya, fején fehér kendő és korona, feje körül glória. Jobb kezében a Szent Korona, lábánál a magyar címer, bal kezében, fehér lepelben a gyermek Jézus. Az ábrázolás körül felirat: „PATRONA HUNGARIAE” (azaz Magyarország oltalmazója).

A zászló, amelyről korábban úgy vélekedtek a szakemberek, hogy a második világháború idején elpusztult, amikor az egyetem területén is harcok dúltak, nemrégiben egy hagyatékban bukkant fel. Az egyetemre a Pro Progressio Alapítvány, a Heller Farkas Alapítvány és a Varga József Alapítvány összefogásával került vissza.

A zászló konzerválásához és méltó bemutatási helyének kialakításához szükséges összeg biztosítására a Pro Progressio Alapítvány adománygyűjtést indított, amelyben számítunk egykori diákjaink szíves támogatására is.

Az adományokat az alapítvány CIB Banknál vezetett 10700024-04310002-51100005 számú számlájára várjuk, a közlemény rovatba kérjük feltüntetni alábbiakat: „műegyetemi ifjúsági zászló”.

Honlap: <http://proprogressio.hu/zaszlo/>

Műegyetemi ifjúsági zászló két oldala (1911)

Tisztelt Kitüntetett!

Tisztelettel köszöntjük Önt jubileumi diplomája átvétele alkalmából. Az ünnepélyes átadáson minden kitüntetetről fénykép készül, amint átveszi diplomáját. A felvételek az átadást követően, június 1-től megtekinthetők a **www.foto.bme.hu** internetcímen.